

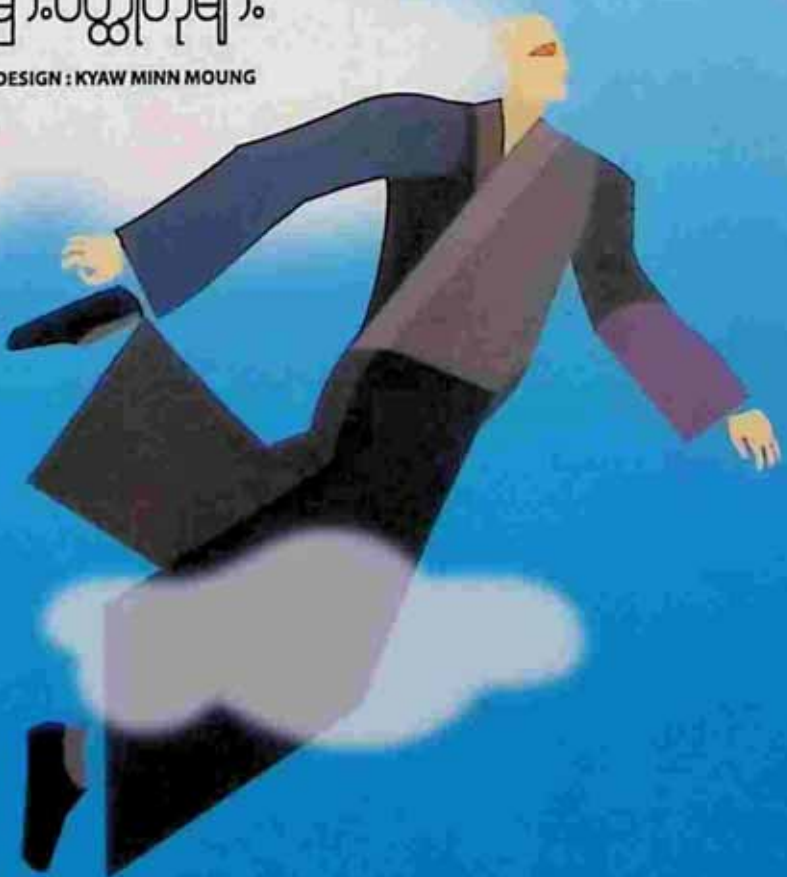
A Good Fall
Ha Jin

တင်ဖောင်မြင့်
မြန်မာပြန်

အကျတောင်းခြင်း

နှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ

2023.GRAPHIC DESIGN : KYAW MINN MOUNG

A Good Fall
Ha Jin

တင်မောင်မြင့်
မြန်မာမြန်

အကျတောင်းခြင်း

နှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ

ISBN 978-99971-44-96-6

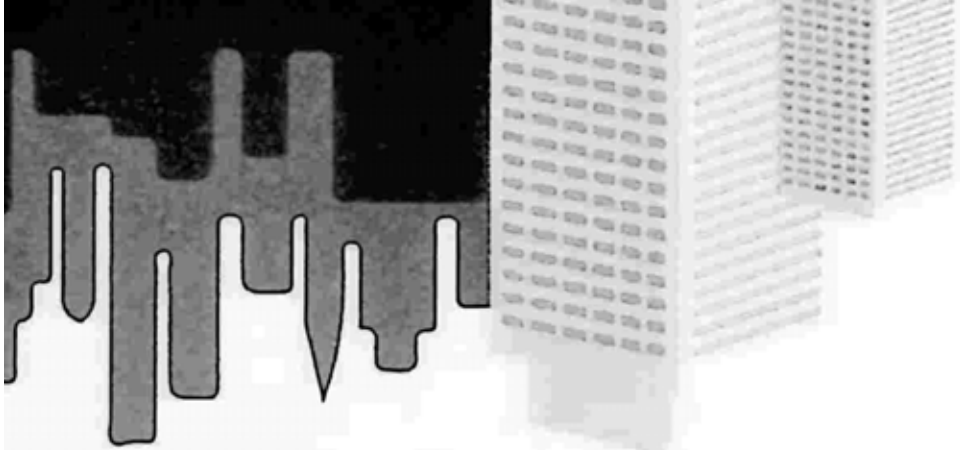
K0484

9 789997 144966

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ထုတ်ဝေသူ - ဦးကျော်ဇော်၊ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ(၀၀၄၅၄)
၅၁၊ ရေကျော်လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ပထမအကြိမ် - ၂၀၂၃ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ၊ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ။
အုပ်ရေ - ၁၀၀၀
- မျက်နှာဖုံးနှင့် - ဦးအေးဝင်း၊ အေးကမ္ဘာပုံနှိပ်တိုက် (၀၀၂၉၀)
-
အတွင်းပုံနှိပ် - အမှတ် ၄၆၊ ၄၆ လမ်း၊ ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- မျက်နှာဖုံးသရုပ်ဖော် - ကျော်မင်းမောင်
တန်ဖိုး - ၈၅၀၀ ကျပ်

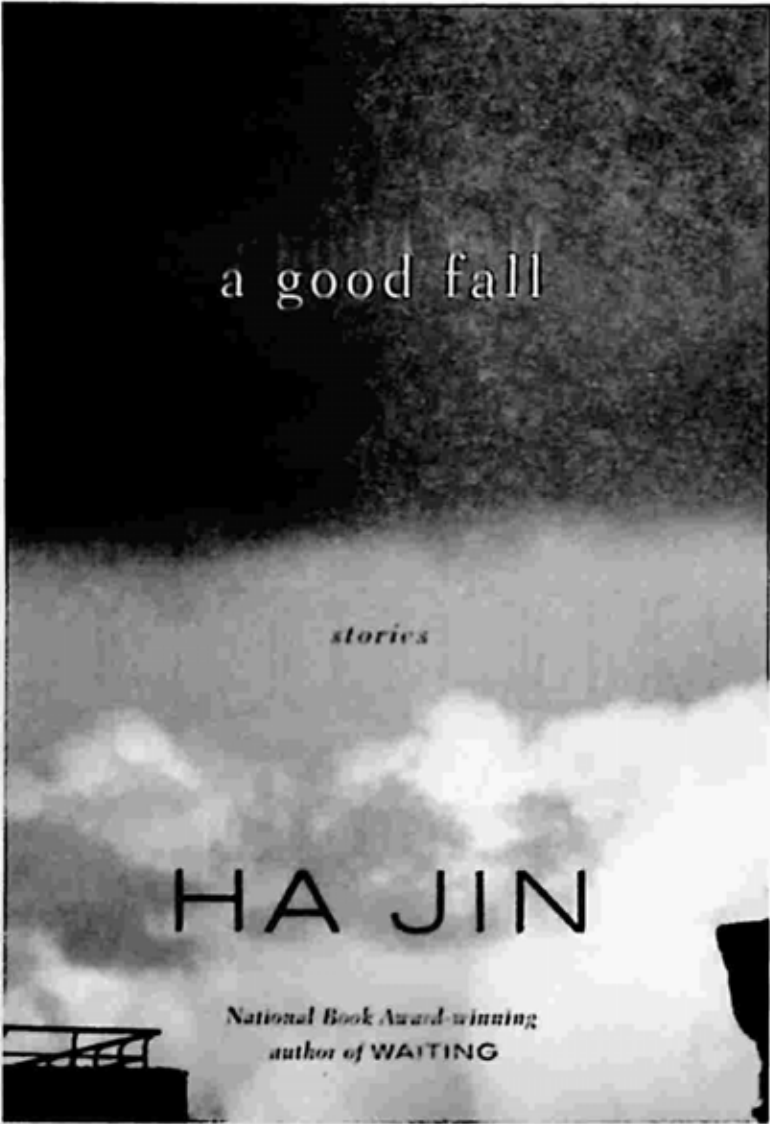

A Good Fall Ha Jin

တင်မောင်မြင့်
မြန်မာမြန်

အကျတောင်းခြင်း
နှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ

a good fall

stories

HA JIN

National Book Award-winning
author of *WAITING*

အကျကောင်းခြင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍

ဟကျင်းကို ၁၉၅၆ ခုနှစ်က တရုတ်ပြည် အရှေ့မြောက်ပိုင်း လျောင်းနင်း တွင် မွေးဖွားသည်။ သို့သော် သူ့ အပျော်ဆုံး မြို့မှာ ရှာဖွေနယ်စပ်မှ 'ဟာဘင်း' ဖြစ်သည်။ ယဉ်ကျေးမှု တော်လှန်ရေးကာလတွင် သူ ဆယ့်နှစ်နှစ်သားသာ ရှိသေးသည်။ ဆယ့်လေးနှစ်အရွယ်တွင် တပ်နီလူငယ် ဖြစ်လာသည်။ ဆယ့်ကိုး နှစ်တွင် တပ်က ထွက်ပြီး ကျောင်းပြန်တက်သည်။ အင်္ဂလိပ်စာဘာသာ အဓိကယူပြီး ဘွဲ့ရခဲ့သော်လည်း အင်္ဂလိပ်စာ အလွန်ညံ့သည်။ ထို့ကြောင့် ကြိုးစားပြီး ဆက်သင်သည်။

အမေရိကန်ရောက်တော့ အင်္ဂလိပ်စာအဓိကဖြင့် ဘွဲ့လွန်တက်ပြီး ပီအိပ်ချ်ဒီရသည့်အခါ ပါမောက္ခရာထူးဖြင့် ဘရန်ဒိုက်စ်တက္ကသိုလ်တွင် ၁၉၈၆ မှ ၁၉၉၃ ထိ၊ ဘော့စတွန်တက္ကသိုလ်တွင် ၁၉၉၁ မှ ၁၉၉၄ ထိ အင်္ဂလိပ်စာ ပါမောက္ခအဖြစ် စာသင်ခဲ့သည်။

ယနေ့ထိ လုံးချင်းစာအုပ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်နှင့် ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် လေး အုပ် ထွက်ပြီး ဖြစ်သည်။ စာပေဆုပေါင်း ဆယ်ခု ရရှိခဲ့သည့်အနက် နာမည်ကျော် ဆုများမှာ -

၁။ Pen/ Falkner Award for Fiction

၂။ Flannery Award for Short Fiction

၃။ Pen/Heminway Award for Fiction နှင့်

၄။ National Book Award ဆုတို့ ဖြစ်ပါသည်။

သူ ရေးသားသည့် စာအုပ်နှစ်ဆယ်အနက်မှ အရောင်းရဆုံး စာရင်းဝင်

များမှာ -

၁။ In the Pond (၁၉၈၈)

၂။ Waiting (၁၉၉၉)

၃။ Crazy (၂၀၁၂)

၄။ War Tresh (၂၀၀၄)

၅။ Free Life (၂၀၀၇) တို့ ဖြစ်သည်။

In the Pond (ကန်သာရေရိပ်မှာ)၊ Waiting (မျှော်)၊ Crazy (ရူးသွပ်ခြင်း၏ ဇာစ်မြစ်) သုံးအုပ်ကို ကျွန်တော် ဘာသာပြန်ခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။

ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် လေးအုပ်မှာ -

၁။ Ocean of Words (၁၉၉၆)

၂။ Under the Red Flag (၁၉၉၇)

၃။ The Bridegroom (၂၀၀၀)

၄။ A Good Fall (၂၀၀၉) တို့ ဖြစ်သည်။

Under the Red Flag (အလံနီအောက်ဝယ်)၊ The Bridegroom (သတို့သားနှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ) နှင့် ယခု A Good Fall (အကျကောင်းခြင်းနှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ) သုံးအုပ် ကျွန်တော် ပြန်ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

-၂-

ဟကျင်းသည် အမေရိကန်၌ ကျောင်းဆရာဘဝဖြင့် စာပေလောကသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ပြီး ယခုအချိန်တွင် ကမ္ဘာ့ထိပ်တန်း စာရေးဆရာ စာရင်းဝင် ဖြစ်နေပေပြီ။ ပြီးခဲ့သည့် ဝတ္ထုတိုများသည် တရုတ်ပြည်သူတို့၏ ဘဝအထွေထွေကို မီးမောင်းထိုးပြသည့် ဇာတ်လမ်းများ ဖြစ်သည်။ သူ ဖြတ်သန်းလာခဲ့ရသည့် တရုတ်ပြည်ပါတီတွင်း တိုက်ပွဲများ၊ ငယ်ငယ်က ကြားဖူးခဲ့သည့် ယဉ်ကျေးမှု

တော်လှန်ရေးကာလ ပုံပြင်များ။ သူ ထွက်လာပြီးနောက်ပိုင်းမှ ဖြစ်ပွားသည့် ၁၉၈၉ ခုနှစ် ကျောင်းသား ပြည်သူတို့ အတုံးအရုံး အသတ်ခံရပြီး တိုင်အန်မင် ရင်ပြင်တခုလုံးသွေးပင်လယ်ဝေသွားသည့် မြင်ကွင်းများကို နာနာကြည်းကြည်း၊ သို့သော် အတုံးလိုက် အတစ်လိုက် မဟုတ်ဘဲ ပါးပါးကလေး ရေးသည်။ ဟာသ နှောသည့်အခါ နှောလိုက်သေးသည်။

-၃-

ယခု ကျွန်တော် ဘာသာပြန်သည့် 'အကျကောင်းခြင်းနှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ' မှာ တရုတ်ပြည်နောက်ခံ မဟုတ်ဘဲ အမေရိကန်ရောက် တရုတ်လူမျိုးများ၏ ဘဝအထွေထွေကို ဟာသရသ၊ ကရုဏာရသတို့ဖြင့် ရေးဖွဲ့ထားသည့် ဝတ္ထုတို များ ဖြစ်သည်။ ဖလပ်ရှင်း (Flushing) ဟူသည့် ရပ်ကွက်မှာ ဟဒ်ဆင်မြစ်ကြီး ၏ ကမ်းနဖူးမှ နယူးယောက်မြို့ကြီး၏ ရပ်ကွက်တခု ဖြစ်သည်။ ယခုအချိန်တွင် လူစည်ကားပြီး လူဦးရေ အထူထပ်ဆုံး ရပ်ကွက်ကြီးတခု ဖြစ်နေပြီး မြို့ငယ် လေး တမြို့လို စည်ကားလျက်ရှိသည်။ အများစုမှာ တရုတ်လူမျိုးများ ဖြစ်သည်။ ယခု ဟကျင်း၏ နောက်ဆုံးထုတ် ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် ဖြစ်သည့် A Good Fall မှာ သူတို့၏ ဘဝပုံရိပ်များကို ရင်နာစရာ၊ ကြေကွဲစရာ၊ ကျိတ်၍ ပြုံးစရာများဖြင့် စာရေးဆရာ ဟကျင်းက ရေးဖွဲ့ထားသည့် ဝတ္ထုတိုစုစည်းမှု ဖြစ်ပါသည်။

အားလုံးကို ချစ်ခင်စွာ
တင်မောင်မြင့်
၁၇-၁၁-၂၂

မာတိကာ

၁။ အင်တာနက်ဒုက္ခ	The Bane of the Internet
၂။ တေးပြုစာဆိုနဲ့ ကြက်တူရွေး	A Composer and his Parakeets
၃။ အလှဟူသည်	The Beauty
၄။ ရွေးချယ်ခြင်း အနုပညာ	Choice
၅။ မြေးများနှင့် ရန်ဖြစ်ရခြင်း အကြောင်း	Children as Enemies
၆။ နှောင်းနှောင်းတ	In the Crossfire
၇။ ကျွန်တော် စာရေးဆရာ ဖြစ်လာခြင်း	Shame
၈။ ပါမောက္ခ	An English Professor
၉။ ပင်စင်	A Pension Plan
၁၀။ ယာယီအလုပ်	Temporary Love
၁၁။ ချယ်ရီရိပ်မြိုင်	The House Behind Weeping Cherry
၁၂။ အကျကောင်းခြင်း	A Good Fall

အင်တာနက်ဒုက္ခ

The Bane of the Internet

ကျွန်တော့်ညီမ ယူချင်းနဲ့ ကျွန်တော် စာအဆက်အသွယ် ရှိပါတယ်။ တရုတ်ပြည် ဇီချမ်းကနေ အမေရိကန်ကို စာတစောင်ရောက်ဖို့ ဆယ်ရက် ကြာပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမ နှစ်ယောက် တလ တစောင် စာမှန်မှန် ရေးကြပါတယ်။ ခုတော့ သူ အိမ်ထောင်ကျသွားပါပြီ။ လင်မယားနှစ်ယောက် သိပ်အဆင်မပြေ ကြဘူးတဲ့။ ဒါပေမဲ့ သူ့အကြောင်း ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲမှာ သိပ်မရှိတော့ပါဘူး။ အိမ်ထောင်သက် ငါးနှစ် အကြာမှာ သူတို့ လင်မယား အက်ကြောင်း ထင်လာ ကြတယ်။ သူ့ယောက်ျားက သူ့အထက်အရာရှိ အမျိုးသမီးနဲ့ တွဲနေတော့ လင်မယားနှစ်ယောက် တကျက်ကျက်ပေါ့။ တနေ့မှာတော့ သူ့ယောက်ျား မူးရူး ပြန်လာပြီး ယူချင်းကို ကန်ကျောက် ရိုက်နှက်တာ လက်လွန်ပြီး ကလေး ပျက် ကျသွားတယ်။

ဒီတော့ ကျွန်တော်က ကွာလိုက်ဖို့ ပြောတယ်။ သူ ကျွန်တော့်စကား အတိုင်း ယောက်ျားနဲ့ ကွာရှင်းပြတ်စဲလိုက်ပြီး တယောက်တည်း နေတော့ တယ်။ အဆင်ပြေနေပုံပါပဲ။ သူ့အသက် နှစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်ပဲ ရှိသေးတယ် လေ။ ကျွန်တော်က နောက်အိမ်ထောင်ပြုဖို့ ပြောတယ်။ သူက တော်ပါပြီ တဲ့။ ဒီတသက် ယောက်ျားယူဖို့ စိတ်မကူးတော့ဘူး တဲ့။ ဘွဲ့တခုနဲ့ ဂရပ်ဖစ်ဒီဇိုင်း လည်း ကျွမ်းနေတော့ အလုပ်လည်း အဆင်ပြေနေတယ်လေ။ လွန်ခဲ့တဲ့ လေးနှစ် ကတည်းက တိုက်ခန်း ဝယ်နိုင်ခဲ့တယ်။ ကြိုတင်ငွေ သွင်းဖို့ ကျွန်တော် ဒေါ်လာ နှစ်ထောင် ပို့ပေးခဲ့ပါသေးတယ်။

ပြီးခဲ့တဲ့ ဆောင်းတွင်းမှာ သူ ကျွန်တော့်ဆီကို အီးမေးလ် စပို့တယ်။ ညတိုင်း အီးမေးလ်နဲ့ မောင်နှမ နှစ်ယောက် စကားပြောရတာ ပျော်စရာ ကောင်းပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ စာမရေးကြတော့ဘူး။ မိဘတွေဆီကိုပါ ကျွန်တော် စာမရေးတော့ဘူးလေ။ ယူချင်း နေတဲ့ နေရာနဲ့ သိပ်မဝေးတော့ အိမ်ကို ကျွန်တော့်သတင်း အမြဲရောက်နေတာပေါ့။ မကြာသေးခင်က သူ ကားဝယ်တော့မဲ့အကြောင်း ပြောလာလို့ ကျွန်တော် မျက်လုံးပြူးသွားတယ်။ အကြောင်းပြချက်က တိုက်ခန်းဖိုး ကျော့သွားလို့ တဲ့။ မြို့က သေးသေးကလေး။ မြို့အစက အဆုံးအထိ စက်ဘီး နာရီဝက်ပဲ နင်းရတယ်။ ဘာလို့ ကားဝယ်ဖို့ စိတ်ကူးပေါက်တာပါလိမ့်၊ လုံးဝ မလိုပါဘူး။ ကားတစ်စီးရဲ့ ကုန်ကျစရိတ်တွေ သူ တွက်မိရဲ့လား မသိဘူး။ ဓာတ်ဆီဖိုး၊ အာမခံကြေး၊ မှတ်ပုံတင်ကြေး၊ ကား ပြင်ဆင်ထိန်းသိမ်းစရိတ်။ ပြီးတော့ တံတားကူးခက ဈေးကြီးမှ ကြီး။ ကျွန်တော် က ပြောပြတယ်။ ကျွန်တော် နေတဲ့ ဖလပ်ရှင်း* ကနေ ဘရူတ်ကလင်းကို နေ့တိုင်း ကားတိုး၊ ရထားတိုးနဲ့ ကြုံသလို စီးသွားပြီး အလုပ်ဆင်းရတယ်လို့။ ဒီတော့ သူက ဘာအကြောင်းပြသလဲဆိုရင် သူငယ်ချင်းတွေ အားလုံးလိုလို ကားဝယ်စီးနေကြလို့ တဲ့။ ကျွန်တော့်ကို အီးမေးလ်နဲ့ ရှင်းပြတယ်။

“ညီမတယောက်တည်း ဘယ်လို ရပ်တည်နိုင်တယ်ဆိုတာ ဟိုကောင် သိစေချင်လို့” တဲ့။

* Flushing : နယူးယောက်မြို့တွင် တရုတ်လူမျိုးစု နေထိုင်သည့် ရပ်ကွက် ဖြစ်သည်။ ၁၈၆၂ ခုနှစ်တွင် တည်ဆောက်ခဲ့ပြီး ၁၉၇၀ ခုနှစ်တွင် ကိုရီးယားနှင့် ထိုင်ဝမ်တရုတ်တွေ လိုမ့်ဝင်လာသည်။ နောင်တွင် ပြည်မကြီးတရုတ်များပါ အလုံးအရင်းနှင့် ဝင်လာပြီး ယနေ့ အလွန်စည်ကားသည့် မြို့နယ်တခု ဖြစ်နေ ပြီ။ နယူးယောက်၏ စားဖွယ်စုံဒေသအဖြစ် နာမည်ကြီးသည်။

သူ့ယောက်ျားဟောင်းကို ရည်ညွှန်းပြီး ပြောတာပါ။ သူ့ကို လုံးဝ ခေါင်းထဲက မေ့ပစ်လိုက်ဖို့၊ ဘယ်တုန်းကမှ မရှိခဲ့ဖူးသလို လုံးဝ သဘောထား လိုက်ဖို့ ကျွန်တော်က ညီမကို တိုက်တွန်းပါတယ်။ သူ့ဆီက တပတ်လောက် ဘာသံမှ မကြားရဘူး။

နောက်မှ အရေးပေါ် ယာဉ်မောင်းသင်တန်း တက်၊ အရာရှိကို ယွမ် ငါးရာ လာဘ်ထိုးပြီး ကားမောင်းလိုင်စင်ရပြီလို့ ကျွန်တော့်ကို အကြောင်းကြား လာတယ်။ သင်တန်းကြေးက ယွမ်သုံးထောင် တဲ့။ အီးမေးလ် ပို့လာတယ်။

“အစ်ကို -

ကားက မဖြစ်မနေ ဝယ်ရတော့မယ်။ မနေ့က တူမလေး မင်းမင်းလေး၊ ဗောက်စ်ဝက်ဂွန် အသစ်ကလေး မောင်းပြီး ညီမတို့ဆီ ရောက်လာတယ်။ အဲဒီ ကားအသစ် စက်စက်ကလေးကို ကြည့်ပြီး ကျွန်မ ပိုသွားရည်ကျမိတယ် အစ်ကိုရေ။ အားလုံး ကိုယ့်ထက်သာတဲ့ လူတွေချည်း ဖြစ် ကုန်ပြီ။ ဒီမှာ ဆက်နေချင် စိတ်တောင် မရှိတော့ဘူး။

ကျွန်တော် သဘောပေါက်လိုက်ပါပြီ။ ကွာထားတဲ့ ယောက်ျားကို အရွဲတိုက်ရုံ မဟုတ်တော့ဘူး။ တမျိုးလုံး ဖြစ်နေတဲ့ ရောဂါပဲ။ ကားရောဂါလေ။ ကျွန်တော်က သူ့ကို အရူးမထဖို့ ချော့မော့ပြောတယ်။ သူ့မှာ စုဆောင်းထားတဲ့ ငွေ အနည်းအကျဉ်း ရှိပါလိမ့်မယ်။ နှစ်ပတ်လည် ဆုကြေးတွေ ဘာတွေ ရထား တာကိုး။ ဒါပေမဲ့ ဒါလောက် အရူးထဖို့ သင့်ပါ့မလား။ ကျွန်တော် အမျိုးမျိုး ဖျောင်းဖျာတယ်။ မရတော့ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ မြို့ကလေးမှာ လူတိုင်း ကား ဝယ်စီးနေကြတာကိုး။ ကျွန်တော်က ထပ်ပြောတယ်။ သူများတွေ ရူးတိုင်း နင် လိုက်မရူးနဲ့လေလို့။ မရပါဘူး။ ကျွန်တော့်ကို ပိုက်ဆံပို့ပေးဖို့၊ ငွေချေးဖို့ချည်းပဲ ဇွတ်ပြောနေတော့တယ်။ သူ့ဘဏ်စာရင်းထဲမှာ ယွမ်ရစ်သောင်း စုပြီးသား ရှိတဲ့ အကြောင်းလည်း ကျွန်တော့်ကို ဖွင့်ပြောတယ်။

ဒါဆို အဲဒီပိုက်ဆံနဲ့ ကားဝယ်နိုင်တာပဲ။ ဝယ်ပါလားလို့ ပြောတော့ မချောက ပြန်ပက်တယ်။

“ဟာ... အစ်ကိုကလဲ၊ မဖြစ်နိုင်တာကို။ တရုတ်ပြည်လုပ် ကားတွေကို

ဒီမှာ ဝယ်မစီးနိုင်ဘူးလေ။ အပေါစားကား ဝယ်စီးတယ်ဆိုပြီး လူတွေ ဝိုင်းဟားကြမှာပေါ့။ ဂျပန်ကားနဲ့ ဂျာမနီကားတွေတော့ ဈေးကြီးလွန်းလို့ မတတ်နိုင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဟွန်ဒိုင်းနဲ့ ဖိုဒ်လောက်တော့ ဝယ်စီးမှ ဖြစ်မှာပေါ့။ အဲဒါကြောင့် ဒေါ်လာ တစ်သောင်း ညီမကို ချေးပါ အစ်ကိုရာ။ ရှိခိုးတောင်းပန်ပါတယ်နော်”

တော်တော် အရူးထတဲ့ ကိစ္စပဲ။ နိုင်ငံခြားကားတွေက တရုတ်ကားတွေထက် ဈေးနှစ်ဆ မြင့်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဇီချမ်းပြည်နယ်မှာ ဖိုဒ်ကယွမ် နှစ်သိန်းခွဲ ဈေးပေါက်တယ်။ ဒေါ်လာသုံးသောင်း ကျော်တာပေါ့။ ကျွန်တော် ယူချင်းကို အမျိုးမျိုး ရှင်းပြတယ်။ ကားဆိုတာ လူစီးတဲ့ ယာဉ်ပဲ။ အလှအပပစ္စည်း မဟုတ်ဘူးလို့။ သူ ဆက်ပြီး အရူးမထအောင် ကျွန်တော် ကြိုးစားရမယ်။ ပိုက်ဆံ အဲဒီလောက်များများလည်း သူ့ကို မချေးနိုင်ဘူး။ ချေးလိုက်ရင် ပလုံသွားမယ် ဆိုတာ သိပ်သေချာနေတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော် ငြင်းလိုက်ရတယ်။ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် နေတဲ့ တိုက်ခန်းဖိုး မကျေသေးဘူးလေ။ ကျွန်တော့် မိသားစုက ကျွန်တော့်ကို ဒီမှာ လက်ဖျား ငွေသီးနေပြီ ထင်ကြတာ။ ဆူရီဆိုင်မှာ အလုပ်လုပ်ပြီး ကျွန်တော် သေလောက်အောင် တပင်တပန်း ငွေရှာနေတယ် ဆိုတာ သူတို့ မသိဘူး။ တနေ့ကို ဆယ်နာရီ၊ တပတ်ကို ခုနစ်ရက် လုပ်နေရတယ် ဆိုတာ သူတို့ မသိကြဘူး။ ညဆယ်နာရီမှာ အလုပ်က ထွက်လာရင် ခြေထောက် နှစ်ဖက်စလုံး ရောင်ကိုင်နေတတ်တယ်။ ခု ကျွန်တော် နေနေတဲ့ အခန်းက ကျဉ်းကျဉ်းလေးပါ။ လူနဲ့သူနဲ့ တူအောင် နေနိုင်ဖို့လမ်း မမြင်လောက်ပါဘူး။ ဒီဘဝကနေ ဝဋ်ကျွတ်ချင်လှပါပြီ။ ကိုယ်ပိုင် အလုပ်ကလေး တခုခု လုပ်နိုင်ဖို့က စိတ်ကူးယဉ်ဆဲပါ။ ဘား အငယ်စားကလေး ဖြစ်ဖြစ်၊ လက်သည်း အလှပြင်ဆိုင် ဖြစ်ဖြစ်၊ နောက်ဆုံး ဗီဒီယိုအခွေ ငှားဆိုင် ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။

နောက်နှစ်ပတ်လုံးလုံး ယူချင်း ကျွန်တော့်ကို ဂျီတိုက်တယ်။ အဲဒီမှာ အီးမေးလ် ဆိုတာကြီးကို ကျွန်တော် စ မုန်းလာတာ။ မနက် မိုးလင်းလို့ ကွန်ပျူတာ ဖွင့်လိုက်တာနဲ့ ဖန်သားပြင်ပေါ်မှာ စတွေ့ရတာက ဆက်တိုက်ဝင်နေတဲ့ ယူချင်းရဲ့ ရန်တွေ့စာတွေ။ သူ့ကို လျစ်လျူရှုထားမယ်လို့ ခဏခဏ စိတ်ကူးမိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် အဲဒီလို မလုပ်ရက်ဘူး ဖြစ်နေတယ်။ သူ့ အီးမေးလ်ကို မရဟန်ဆောင်ပြီး နေလိုက်ရင် စာတွေ လာမှာ သေချာတယ်။ အဲဒီအခါ ကျွန်တော်ကလည်း ပြန်ရေးရတော့မယ်။ အမေရိကန်ကို ရောက်နေတဲ့ ကျွန်တော်တို့တတွေဟာ ကျန်ရစ်တဲ့ မိသားစုတွေနဲ့ ပြဿနာဖြစ်ရင် ပြန်ပြေ

လည်လာအောင် လုပ်ဖို့ လွယ်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ အင်တာနက် ဆိုတာကြီးကြောင့် အားလုံး ဒုက္ခရောက်ကုန်တာ။ ကျွန်တော့် မိသားစုက ကျွန်တော့်ကို အချိန်မရွေး ဆက်သွယ်နေနိုင်တာကိုး။ သူတို့နဲ့ တခေါ် လောက်မှာ ကျွန်တော် ရှိနေတဲ့ အတိုင်းပဲ။

လွန်ခဲ့တဲ့ လေးရက်က ယူချင်း ကျွန်တော့်ဆီ အီးမေးလ်တစောင် ပို့ထား တယ်။

အစ်ကိုကြီး

ကျွန်မကို ကူညီဖို့ ငြင်းလိုက်တဲ့အတွက် ကိုယ့်နည်း ကိုယ့်ဟန်နဲ့ တခုခု လုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ကားက မဝယ်လို့ မဖြစ်တော့ဘူးလေ။ ဘယ်လိုမှတော့ မအောက်မေ့နဲ့နော်။ အခု တင်ထားတဲ့ ဝက်ဘ်ဆိုဒ်ကို တချက် ကြည့်ကြည့်လိုက်ပါ...။

အဲဒီညက အလုပ်ပြန် နောက်ကျသွားတာနဲ့ ကွန်ပျူတာ ဖွင့်မကြည့် မိဘူး။ အလုပ် လုပ်နေရင်း တနေကုန် စိတ်ထဲ စနိုးစနောင့်ကြီး ဖြစ်နေတယ်။ ဒီကောင်မလေး ဘာတွေများ လျှောက်လုပ်နေသလဲပေါ့။ နီးစပ်ရာတွေဆီမှာ ပိုက်ဆံ လိုက်ချေးနေမလား၊ အလှူခံနေမလားလို့ လျှောက်တွေးနေမိတယ်။ ပြောလို့ မရဘူး။ သူက ငယ်ငယ်ကတည်းက စိတ်မြန်လက်မြန်။ ညကျမှ စိတ် ထဲ မသင်္ကာတာနဲ့ ကွန်ပျူတာ ထဲဖွင့် ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော် မျက်လုံး ပြူးသွားတယ်။ သိပ်လူကြည့်များတဲ့ ဝက်ဘ်ဆိုဒ်တခုမှာ သူ ကြော်ငြာတင် လိုက်တာ။

“ကျွန်မက ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ကျန်းမာ သန်စွမ်းတဲ့ အမျိုးသမီး တယောက်ပါ။ ကားတစီးဝယ်ဖို့ ကျွန်မရဲ့ ကိုယ်တွင်းခန္ဓာအစိတ်အပိုင်းတွေကို ရောင်းချင် ပါတယ်။ ကြိုက်တဲ့ အစိတ်အပိုင်းကို ရောင်းမှာပါ။ ကားမောင်းနိုင်အောင် ကျန်ရင် တော်ပါပြီ။ အောက်မှာ ပေးထားတဲ့ ဖုန်းနံပါတ်၊ အီးမေးလ်မှာ ကျွန်မနဲ့ ဆွေးနွေး နိုင်ပါတယ်”

ကျွန်တော် အံ့ဩလိုမဆုံး ဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်တော့်ကို သက်သက် အရွဲတိုက်တာ ဖြစ်မှာပါ။ နေဦး... သူက စိတ်လိုက်မာန်ပါ လုပ်တတ်တယ်လေ။ ဒီသောက်ကားတစ်စီး ရဖို့အတွက် ကျောက်ကပ်ဖြစ်ဖြစ်၊ မျက်ကြည်လွှာဖြစ်ဖြစ်၊ အသည်း တပိုင်းတစဖြစ်ဖြစ် သူ ရောင်းချင် ရောင်းမှာ။ သူ့ကို ဆဲမိရုံကလွဲပြီး ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိ ဖြစ်နေတယ်။ ဒီလိုနဲ့ နဖူးကိုသာ ဖိပွတ်နေမိ တယ်။

တခုခုတော့ လုပ်မှ ဖြစ်တော့မယ်။ တစုံတယောက်က အခွင့်အရေး ရတုန်း သူနဲ့ ချက်ချင်း စာချုပ် ချုပ်လိုက်မှဖြင့်။ သူဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ တဦးတည်း သော ညီမလေး။ သူ တခုခု ဖြစ်သွားရင် မိအို ဖအိုတွေတော့ ဒုက္ခ။ နီးရင်လည်း အကောင်းသား။ သူ အရူးထတာကို ပြေးပြီး တားနိုင်ရဲ့။ ဒီတော့ အီးမေးလ်ပဲ ပြန် လိုက်ရတယ်။

ကောင်းပြီ အမှိုက်မ။ နင့်ကို ငါ ဒေါ်လာတစ်သောင်း ချေးမယ်။ နင့်ကြော်ငြာကို ခုချက်ချင်း ပြန်ဖျက်။

နှစ်မိနှစ်အတွင်း သူ အကြောင်းပြန်တယ်။

ကျေးဇူးအစ်ကို။ ချက်ချင်း ဖျက်လိုက်မယ်။ ကျွန်မ သိပါတယ်။ တလောကလုံးမှာ ကျွန်မရဲ့ အားထား ရာဟာ အစ်ကို တယောက်ပဲ ရှိပါတယ်။

ကျွန်တော်ကလည်း ချက်ချင်း ပြန်လိုက်တယ်။

နင့်ကိုငါချေးတဲ့ပိုက်ဆံဟာ သွေးနဲ့ချွေးနဲ့ရင်းပြီး သေကောင်ပေါင်း လဲ ရှာထားရတဲ့ ပိုက်ဆံ။ နှစ်နှစ်အတွင်း နင် ပြန်ဆပ်ရမယ်။ တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အီးမေးလ်တွေကို ကွန်ပျူတာက ထုတ်ပြီး ငါ သိမ်းထားမယ်။ နင် ငါ့ကို ပြန် မဆပ်လို့ မရတော့ဘူးပေါ့။

သူ့ဆီကလည်း ချက်ချင်း ပြန်လာတယ်။

စိတ်ချ အစ်ကို။

ညီမရဲ့ အစ်ကို အိပ်မက်လှလှ မက်ပါစေ။

ဆိုပြီး သူ့စာကို ပြုံးနေတဲ့ နှုတ်ခမ်းအစုံပုံ စတစ်ကာနဲ့ အဆုံးသတ် ထားတယ်။

“သွားစမ်းပါ”

ကျွန်တော် ခပ်တိုးတိုး ရွတ်လိုက်မိတယ်။

ရက်ပေါင်းများစွာ သူ့ကို ကျွန်တော် စိတ်တိုနေမိတယ်။ သူနဲ့ လွတ်ရာ တနေရာရာကို အေးအေးဆေးဆေး သွားနေလိုက်ချင်တော့တယ်။

* * *

တေးပြုစာဆိုနဲ့ ကြက်တူရွေး

A Composer and His Parakeets

ဆူပရီယာ တယောက် သူ့ရုပ်ရှင်အဖွဲ့နဲ့ ယိုးဒယားကို ကားရိုက်ဖို့ မသွားခင် သူငယ်ချင်းတယောက်ဆီက ရထားတဲ့ ကြက်တူရွေးကို ဖန်လင်းလက်ထဲ အပ်ထားခဲ့တယ်။ ဖန်လင်းက ဒီဘိုရီဆိုတဲ့ ကြက်တူရွေးကို ဘယ်ကရခဲ့လဲဆိုတာ သူ့ကောင်မလေးကို တခါမှ မေးမကြည့်မိဘူး။ ကြက်တူရွေးရဲ့ မူလပိုင်ရှင်က အမျိုးသားတယောက် ဖြစ်ပုံရတယ်။ အိန္ဒိယရုပ်ရှင်မင်းသမီးချော ဆူပရီယာမှာ သူ့အရင်က ရည်းစားတွေ တသိကြီး ရှိခဲ့တယ်။ သူ နယူးယောက်ကနေ ရုပ်ရှင်ရိုက်ဖို့ ထွက်သွားတိုင်း နောက်တယောက်နဲ့များ တွေ့နေဦးမလား ဆိုပြီး ဖန်လင်း တယောက် ရင်တမမာ လည်တဆန့်ဆန့်နဲ့ ကျန်ရစ်မြဲ။

မင်းသမီးနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ သူ အကြိမ်ကြိမ် ကြိုးစားခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ရွှေမင်းသမီးက သုံးဆယ့်လေးနှစ် ပြည့်သွားရင် ရုပ်ရှင်ရိုက်ရတော့မှာ မဟုတ်တော့ဘူးလို့ အကြောင်းပြပြီး အချိန်ဆွဲထားတယ်။ ငါးနှစ်အတွင်း ကားတွေ အများကြီး ရိုက်လိုက်ဦးမယ် တဲ့လေ။ အမှန်က သူ တခါမှ ခေါင်းဆောင် မင်းသမီး နေရာ မရဖူးခဲ့ဘူး။ ဇာတ်ရုံအဖြစ်နဲ့ပဲ သူ့ဘဝကို ကျေနပ်နေခဲ့ရတယ်။ ဒီထက်

ဒီ အခြေအနေ ဆိုးလာပြီး လုံးဝ ကားမရှိကံရတော့မှ အိမ်ထောင်သားမွေးကိစ္စ စဉ်းစားတော့မဲ့ပုံ။ ဖန်လင်းက မင်းသမီးနဲ့ တွဲနေပေမဲ့ ဘိုရီနဲ့တော့ သိပ်မရင်းနှီး။ ဘိုရီက ပန်းရောင်သန်းနေတဲ့ ကြက်တူရွေးကလေး။ အမြီးက အဖြူရောင်။ ဘိုရီကို သူ့ ဂီတစတူဒီယိုထဲ ဘယ်တော့မှ ခေါ်မသွားဘူး။ ဆူပရီယာက သူ ခါတိုင်း ကားရိုက်ထွက်ရင် တိရစ္ဆာန်စောင့်ရှောက်ရေးအသင်းကို အပ်ခဲ့တာ။ တခါတလေလည်း လှောင်အိမ်ထဲမှာ အစာနဲ့ရေ လုံလုံလောက်လောက် ထည့်ပြီး ထားခဲ့တတ်တယ်။ ဒီတခေါက်တော့ ကားရိုက်တာ သုံးလ ကြာမှာမို့ ဖန်လင်းဆီမှာ အပ်ထားခဲ့တာ။

ဘိုရီက တခြား ကြက်တူရွေးတွေလို စကားမပြောတတ်ဘူး။ အလွန် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်တဲ့ ကောင်လေး။ သူ့မှာ အသံမှ ရှိပါ့မလားလို့ ဖန်လင်း အံ့သြမိတယ်။ ညဆိုရင် ပြတင်းပေါက်နားမှာ အိပ်ပြီး နေ့လယ်နေ့ခင်းပိုင်းဆို ပြတင်းပေါက် ခန်းဆီးတန်းပေါ်မှာ ငြိမ်ငြိမ်လေး နားနေတတ်တယ်။ နေဆာလှုံ နေသလိုလို။

ဖန်လင်းက ဘိုရီ အစေ့ အဆန် ကြိုက်မှန်း သိတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ ဖလပ်ရှင်းမှာ တိရစ္ဆာန်စာ ရောင်းတဲ့ဆိုင် ဘယ်နားရှိမှန်းလည်း သူ မသိဘူး။ ဒါနဲ့ လမ်းမကြီးပေါ်က ဟောင်ကောင်ကုန်တိုက်ကြီးထဲ ဝင်ပြီး ဆန်တအိတ် ဝယ်ချလာခဲ့တယ်။ ကြက်တူရွေးလည်း ကျွေး၊ သူလည်း စားပေါ့။ သူ စားတဲ့ ထမင်း၊ ပေါင်မုန့်၊ ပန်းသီး၊ ဖရဲသီး၊ စပျစ်သီး အားလုံး ဘိုရီ ကြိုက်တယ်။ သူ ထမင်းပွဲ ပြင်လိုက်တာနဲ့ ဘိုရီ စားပွဲပေါ် လာနားတော့တာပဲ။ ပြီးတော့ အားလုံး နှိုက်စားတယ်။ သူ့သခင်မ ဆူပရီယာ မရှိခိုက်မှာ ဖန်လင်းက တရုတ်စာချည်း နေ့တိုင်း ချက်စားတယ်။

တနေ့မှာ မနက်စာ စားနေရင်း ဘိုရီကို ဖန်လင်းက မေးတယ်။

“မင်းလဲ ဂျုံကြိုက်နေပြီပေါ့၊ ဟုတ်လား”

ငှက်က ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ သူ့ကို အကြောင်သား ငေးကြည့်နေ တယ်။ ပန်းကန်ပြားတချပ်ထဲ ပေါင်မုန့်တစ ဖွဲကျွေးတော့ အားရပါးရ ကောက် စားတယ်။

“စား...စား၊ မင်း အမေနဲ့တုန်းက ကောင်းကောင်းမစားရဘူး မဟုတ် လား” ဆိုတော့ ဘိုရီက ပေါင်မုန့်တဖွဲ ထပ်ကောက်စားပြီး မျက်လုံးကလယ် ကလယ် လုပ်နေတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကြက်တူရွေးကလေးဟာ ဖန်လင်းအတွက်

အဖော် ဖြစ်နေပြီ။ ဝိုင်ခွက်ကလေး တခုတည်းကို နွားနို့လောင်းထည့်ပြီး သူ့ကို တိုက်လိုက်သေးတယ်။

ဒီနေ့တော့ နံနက်စာ စားပြီးတာနဲ့ ဘိုရီကို အလုပ်ခန်းထဲ ခေါ်သွား တယ်။ အခန်းက ကျဉ်းတော့ စန္ဒရား မထားနိုင်ဘူး။ အသံရှာဖို့ သူ့အခန်းထဲမှာ အော်ဂင်ကလေး တလုံးပဲ ရှိတယ်။ ဘိုရီက စားပွဲအစွန်းမှာ ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ထိုင် ပြီး သူ့ကို စောင့်ကြည့်နေတယ်။ သူ လျှောက်ခြစ်နေတဲ့ ပဲပင်ပေါက် သင်္ကေတ တွေကို နားလည်တဲ့ အတိုင်းပဲ။ ပြီးတော့ ဖန်လင်းက အော်ဂင်ကီးဘုတ် ခလုတ် ကလေးတွေကို နှိပ်လိုက်တဲ့အခါ ဘိုရီက အတောင်တဖျပ်ဖျပ်ခတ်ပြီး ခေါင်း ကလေးကို ဟိုဘက်ယိမ်းလိုက်၊ ဒီဘက်ယိမ်းလိုက် လုပ်နေတယ်။

“ဘာလဲ၊ မင်း ငါ့သီချင်းကို သဘောကျတယ်၊ ဟုတ်လား”

လို့ မေးတော့ ဘိုရီ ဘာမှ မတုံ့ပြန်ဘူး။

ဒါနဲ့ သူက အော်ဂင်ခလုတ် ခေါက်လိုက်၊ သင်္ကေတတွေကို ပြင်လိုက် လုပ်နေတုန်း ဘိုရီက အော်ဂင်ခလုတ်တွေပေါ် ခုန်တက်လိုက်တော့ သံစုံ ထွက် သွားတယ်။ ပြီးတော့ ပျော်သွားပုံနဲ့ ဆက်ပြီး ခုန်ဆွ ခုန်ဆွ လုပ်နေတယ်။

ဖန်လင်း စိတ်တိုလာပြီး ငေါက်လိုက်တယ်။

“ဟာကွာ၊ မင်း အဲဒီလိုတော့ မနှောင့်ယှက်ရဘူး ဘိုရီ”

ကြက်တူရွေးက နားလည်သလိုလိုနဲ့ ကီးဘုတ်ပေါ်က ခုန်ဆင်းပြီး စားပွဲပေါ်မှာ သွားငြိမ်နေပြန်တယ်။ ဒီတော့မှ ပဲပင်ပေါက် သင်္ကေတတွေ သူ ဆက်ရေးပြန်တယ်။

နေ့ခင်း ဆယ့်တစ်နာရီထိုးလောက်မှာ ထပြီး အညောင်းဆန့်တယ်။ ပြီးတော့ ကုလားထိုင်မှာ ပြန်ထိုင်တယ်။ စားပွဲပေါ်ကို ငဲ့ကြည့်လိုက်တော့ အဖြူကွက် နှစ်ကွက် တွေတာနဲ့ ဖန်လင်း ဒေါသထွက်ပြီး အော်လိုက်တယ်။

“ဟာ... သေတော့မှာပဲ။ ငါ့စားပွဲ ညစ်ပတ်ကုန်ပြီ”

သူ့အော်သံ ကြားတာနဲ့ ဘိုရီက တကြိုးတည်း အခန်းပြင်ကို ပျံထွက် သွားတယ်။

ဒီတော့မှ သူ စိတ်ပြေသွားပြီး ဘိုရီကို သည်းခံရမှာပါလားလို့ ပြန် တွေးမိလိုက်တယ်။ ပြီးတော့မှ သူ့စားပွဲကို စက္ကူလက်သုတ်ပဝါနဲ့ သန့်ရှင်းရေး လုပ်တယ်။

တပတ်မှာ သုံးရက်၊ သင်တန်းသား ငါးယောက်ကို သူ ဂီတသင်တန်း ပေးတယ်။ ကျူရှင်ခကလေးက သူ့ပုံမှန် ဝင်ငွေလေ။ ၃၇ လမ်းမှာ ရှိတဲ့ သူ့အိမ်ကို သင်တန်း သားတွေ ညနေပိုင်းမှာ ရောက်လာပြီး နှစ်နာရီ သင်ကြတယ်။ သူတို့အထဲက ကျောင်းသူတယောက်က ဘိုရီကို သိပ်သဘောကျနေတယ်။ သူ့နာမည်က ဝူနာကာနန်၊ ဝဝတုတ်တုတ်နဲ့ အသက် နှစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်အရွယ် အမျိုးသမီး ကလေး။ ရောက်လာတာနဲ့ လက်ညှိုးကလေး ဆန့်ပေးပြီး “လာ...လာ... ဒီကို လာ ဘိုရီ” လို့ ခေါ်တတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘိုရီက သူ့ကို လုံးဝ အရေးမလုပ်ဘူး။ ဖန်လင်းပေါင်ပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး သူ့ပါ အတန်းတက်နေသလို လုပ်နေတတ်တယ်။ တခါသားမှာ ဝူနာကာ သူ့ကို လှမ်းယူပြီး ခေါင်းပေါ် တင်လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘိုရီက မနေဘူး။ ချက်ချင်း ဖန်လင်းဆီ ပြန်ခုန်ဆင်းသွားတယ်။ ကောင်မလေး က စိတ်တိုပြီး ရေရွတ်လိုက်တယ်။

“ခွေးကောင်၊ သူ့သခင်မှ သူ့သခင်”

ဖန်လင်းက ပြဇာတ်တပုဒ်အတွက် နာမည်ကျော် ဂီတပညာရှင် အာဗင်းနဲ့ တွဲပြီး သီချင်းရေးဖို့ တာဝန်ယူထားတယ်။ အာဗင်းက သူ့အဖေလိုပဲ ရဟန်းဝတ်ဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ မျက်စိကွယ်သွားတာနဲ့ လူ ထွက်လိုက်ရတယ်။ ခု တော့ သီချင်းတွေရေးပြီး လမ်းပေါ်မှာ တီးရင်း မှုတ်ရင်း အလှူခံ စားနေရရှာ တယ်။

ဖန်လင်းက သီချင်းရေးရင် စာသားကို သိပ်အားမကိုးဘူး။ ဒီနေရာမှာ အာဗင်းနဲ့ သဘောချင်း မတိုက်ဆိုင်ကြဘူး။ ဖန်လင်းက ဘေထိုးဗင်တို့၊ ချိုက် ကော်စကီတို့ကို ကြိုက်တာ။

ဒါပေမဲ့ ဖန်လင်းက ဂီတပညာနဲ့ ပတ်သက်လာရင် သိပ်ကြိုးစားတယ်။ ‘မျက်မမြင် ဂီတပညာရှင်’ ပြဇာတ်အတွက် သူ အနုပညာကြေး ကြိုတင်ငွေ ဒေါ်လာခြောက်ထောင်ရဖို့ စာချုပ် ချုပ်ထားတယ်။ သူ စုစုပေါင်း ရမဲ့ ငွေက ပြဇာတ်ဝင်ငွေရဲ့ ဆယ့်နှစ်ရာခိုင်နှုန်း။ ဒါကြောင့် ခုတလော သူ နေ့မအား ည မအား အလုပ် လုပ်နေရတယ်။ တခါတလေပဲ ချက်ပြုတ်စားဖို့ အချိန်ရတယ်။ မနက် ခုနစ်နာရီကနေ ညနေ နှစ်နာရီအထိ မထတမ်း သီချင်းရေးတယ်။ အသံ ထည့်တယ်။ ပြီးမှ နေ့လယ်စာ အပြင်ထွက်စားတဲ့အခါ ဘိုရီကိုပါ ပခုံးပေါ် တင် ခေါ်သွားတယ်။ လမ်းလျှောက်တဲ့အခါ သူ့ခြေသည်းတွေက စူးပေမဲ့ ဖန်လင်း မဖြုံဘူး။

တနေ့ ရုစပဲ့ရိပ်သာက 'တိုင်ပန်' ကဖေးမှာ နေ့လယ်စာ သွားစား တယ်။ စားပြီးတာနဲ့ ကောင်တာမှာ ငွေချေပြီး လက်ဖက်ရည်သောက်ဖို့ စားပွဲမှာ ပြန်ထိုင်တယ်။ ထုံးစံအတိုင်း စားပွဲထိုးအတွက် ဘောက်ဆူးပေးဖို့ စားပွဲပေါ်ကို တဒေါ်လာ ချလိုက်တယ်။ အဲဒီမှာ ဘိုရီက ငွေစက္ကူကို ဆတ်ခနဲ ကောက်လိုက် ပြီး ဖန်လင်းလက်ထဲ ပြန်ထည့်တယ်။

“ဟယ်... ကြည့်စမ်း၊ ပိုက်ဆံကို သူ သိတယ်တော့။ အဲဒါ ငါ့ပိုက်ဆံ။ နင် ဘာလို့ ပြန်ယူတာလဲ၊ သူ့ခိုးလေး” ဆိုပြီး စားပွဲထိုး အမျိုးသမီးက မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူးနဲ့ အော်ပြောတယ်။

အဲဒီညမှာ ဆူပရီယာနဲ့ ဖုန်းပြောဖြစ်တော့ ဘိုရီ လူလည်ကျပုံကို ပြောပြလိုက်တယ်။ ဆူပရီယာက စိတ်ပါလက်ပါ မရှိတဲ့ လေသံနဲ့ ပြန်ပြော တယ်။

“ဟုတ်လား၊ ရှင် သူ့ကို ချစ်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ လုံးဝ မထင်ခဲ့ဘူး”

“ကိုယ်က ခဏ ထိန်းပေးရတာပါကွာ။ မင်းကမှ သူ့သခင်ပါ”

လို့ ပြောပေမဲ့ သူ့တုံ့ပြန်ပုံက အေးစက်စက်။ သည်လို့နဲ့ သူ့ကို ဘယ် လောက် လွမ်းနေကြောင်း၊ ဗီရိထဲက သူ့အဝတ်ကလေးတွေကို မကြာခဏ ကိုင်ကြည့်မိတဲ့ အကြောင်းတွေ ဆက်မပြောဖြစ်တော့။

*

သည်မနက် မိုးရွာနေတယ်။ အပြင်မှာ မိုးသီးမိုးပေါက်တွေ လေနဲ့အတူ အပြင်း အထန် ရွာချနေတယ်။ အိပ်ရာက မထသေးဘဲ မိုက်ပေါ် စောင် ဆွဲတင်ပြီး ဆူပရီယာအကြောင်းကို ဖန်လင်း စဉ်းစားနေမိတယ်။ သူက အမြဲတမ်း ကလေး မွေးဖို့ တွေးပြီး စိတ်ကူးယဉ်တတ်တယ်။ ကာလကတ္တားမှာရှိတဲ့ သူ့မိဘတွေ ကလည်း အိမ်ထောင်ပြုဖို့ တိုက်တွန်းနေတာ ကြာပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဖန်လင်းက သူ့ကို မယုံဘူး။ သူ့ထက် သာတာတွေရင် သူ့ကို ထားခဲ့ဦးမယ် ဆိုတာ ကြိုသိနေ တယ်။ ဒီတော့ စိတ်ညစ်စရာတွေ ဆက်မတွေးဘဲ သူနဲ့ ပျော်ပုံသစ်ခဲ့တဲ့ အချိန် တွေကိုပဲ ပြန်တွေးတော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်တယ်။ သူ့ကို အောက်မေ့နေတာတော့ အမှန်ပါ။ ဒါပေမဲ့ အချစ်ဆိုသော ထိုအရာအကြောင်းကို ဖန်လင်းကောင်းကောင်း နားလည်တယ်။ မတည်မြဲဆုံး အရာ ဆိုတာလည်း ဖန်လင်း သဘောပေါက် တယ်။

သူ့အလုပ်ခန်းထဲက အော်ဂင်အသံတွေ ရုတ်တရက် ဆူဆူညံညံ ထွက်လာတယ်။ ဖန်လင်း လှမ်းအော်လိုက်တယ်။

“ဟေ့ကောင် ဘိုရီ... တော်တော့”

ဒါပေမဲ့ ဆူညံသံတွေ ဆက်ထွက်နေဆဲပဲ။ အိပ်ရာပေါ်က ကမန်းကတန်း ခုန်ဆင်းပြီး ပြေးသွားတယ်။ ဧည့်ခန်းထဲ ရောက်တော့ ဟင်... ပြတင်းပေါက်ကြီး ပွင့်လိုပါလား။ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ သူ့ အကြမ်းရေးထားတဲ့ စာရွက်တွေ ပြန့်ကျဲလို့။ နောက်ထပ် အသံတသံ ကြားလိုက်တယ်။ မီးဖိုခန်းဘက်က လူရိပ်မြင်လိုက်လို့ သူ ပြေးချသွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ မမိလိုက်ဘူး။ ချာတိတ်ကလေး တယောက် ပြတင်းပေါက်က ခုန်ထွက်ပြီး အရေးပေါ် မီးသတ်လှေကားဘက်ကို ပြေးဆင်းသွားတယ်။ မမိလိုက်တော့ ဖန်လင်း ဒေါသတကြီး လှမ်းအော်လိုက်တယ်။

“ဟေ့... ခွေးသားလေး၊ မင်း နောက်တခါ လာလိုကတော့ အသေပဲ”

ချာတိတ်က အောက်ဆုံးထစ် မရောက်ခင် မီးသတ်လှေကားပေါ်က ခုန်ချလိုက်တော့ ခြေထောက်ခေါက် လဲသွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ အတင်းကုန်းထပြီး ထော့နဲ့ ထော့နဲ့နဲ့ နောက်ဖေးလမ်းကြားထဲ ဝင်ပြေးသွားတယ်။ သူ့ဘောင်းဘီ အောက်ပိုင်း စိုရွှဲနေတာကို ဖန်လင်း လှမ်းမြင်လိုက်တယ်။

ဧည့်ခန်းထဲ ပြန်လှည့်ဝင်လာတော့ ဘိုရီက ပျံလာပြီး သူ့ရင်ဘတ်ပေါ် လာနားတယ်။ ကြည့်ရတာ သူ့ ကြောက်နေပုံပဲ။ အတောင်တွေ တဆတ်ဆတ်တုန်လို့။ ဖန်လင်းက သူ့ကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ဖမ်းယူပြီး နမ်းလိုက်တယ်။ ပါးစပ်ကလည်း တိုးတိုးလေး ပြောလိုက်တယ်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဘိုရီ။ မင်း သိပ်ကြောက်နေလား ဟင်”

ဘိုရီက သူ့လှောင်အိမ်ထဲမှာပဲ နေတာ များတယ်။ လှောင်အိမ်တံခါးကို နေ့ရော၊ ညပါ ဖွင့်ပေးထားတယ်။ လှောင်အိမ်အောက်မှာ ခင်းထားပေးတဲ့ သတင်းစာကို တော့ သန့်ရှင်းရေးအတွက် နှစ်ရက်တစ်ခါ၊ သုံးရက်တစ်ခါ ဖန်လင်းက လဲပေးတယ်။ တကယ်တော့ သူ့အခန်းတခုလုံး ငှက်လှောင်အိမ် ဖြစ်နေတာပါ။ သူ့အလုပ်ခန်း အပါအဝင် အခန်းတိုင်းကို နေခွင့်၊ သွားခွင့် ပေးထားတာကိုး။ သူ့အိမ်မနေတဲ့ တချိန်လုံး ဘိုရီက လှောင်အိမ်ထဲမှာ နေတယ်လို့ သိပ်မရှိပါဘူး။

လှောင်အိမ်ထဲက သူ့အိပ်တန်းက ပလတ်စတစ်ချောင်း ဆိုတော့ သူ နားရတာ သိပ်အဆင်ပြေပုံ မရဘူး။ ခဏခဏ တွဲလောင်းပြုတ်ကျတယ်။ ဒါကြောင့် နေ့ခင်း နေ့လယ် သူ့နေရာမှာ သူ မနေချင်တာ ဖြစ်မယ်လို့ ဖန်လင်း ခန့်မှန်းကြည့်လိုက် တယ်။

တနေ့ သူ့လက်မောင်းပေါ်ကို ဘိုရီ လာနားတော့ ခြေထောက်တဖက် ရောင်နေတာဖန်လင်းသတိထားလိုက်မိတယ်။ သေချာပြီ။ ပလတ်စတစ်အိပ်တန်း ပေါ်က ပြုတ်ပြုတ်ကျတာ ဖြစ်ရမယ်။ မဖြစ်ဘူး၊ လှောင်အိမ်အသစ်တလုံး ဝယ်ပေးမှ။ တိရစ္ဆာန်မွေးမြူရေး ပစ္စည်းအရောင်းဆိုင်တွေကို ဖုန်းစာအုပ်မှာ ရှာတယ်။

ညနေပိုင်းမှာ မွေးမြူရေးခြံကြီးထဲ လျှောက်ကြည့်နေတုန်း ပြဇာတ်ရုံ က ဒါရိုက်တာ အဲလ်ဘတ်ချန်းနဲ့ သွားတိုးတယ်။ သူက လမ်းလျှောက်လာတာနဲ့ သွားတွေ့တာ။ ဧရာမ စိုက်ပရပ်စ် ထင်းရှူးပင်ကြီးပေါ်ကို ဘိုရီက ပျံတက်သွား ပြီး ကိုင်းတကိုင်းပေါ်မှာ အခန့်သား သွားနားနေပါလေရော။

“ဟေ့ကောင်၊ ပြန်ဆင်းခဲ့၊ ပြန်လာခဲ့” လို့ ခေါ်ပေမဲ့ မရဘူး။ ကိုင်းပေါ် မှာ နားပြီး အောက်က လူတွေကို ငုံ့ကြည့်နေတယ်။

“ကိုရင့် ကြက်တူရွေးက ချစ်စရာလေးပဲ”

အဲလ်ဘတ်က ပြောပြီး နှပ်တချက် ညှစ်လိုက်တယ်။ ပြီးတာနဲ့ လက် ကိုဘောင်းဘီနဲ့ သုတ်ပြီး လှည့်ထွက်သွားပါလေရော။ သူ့ ကုပ်ပိုးပေါ်က အသား တွေ မသိမသာ တုန်နေတာကို ဖန်လင်း လှမ်းမြင်လိုက်တယ်။ သူ့နောက်က လိုက်သွားတဲ့ စုံတွဲက ခွေးပုကလေးတကောင် ဆွဲလို့။

ဖန်လင်းက နောက်က လိုက်သွားဖို့ ပြင်တော့မှ ဘိုရီက သစ်ပင်ပေါ် က ထိုးဆင်းလာပြီး သူ့ ပခုံးပေါ်ကို လာနားတယ်။ ဖန်လင်းက ပွေ့ယူပြီး သူ့ ခေါင်းကို ပုတ်ရင်း ပြောလိုက်တယ်။

“အေး... မင်း ပြောစကား နားမထောင်ရင် နောက် အပြင်ထွက်တဲ့ အခါ မလိုက်ရတော့ဘူး၊ ကြားလား”

ကြက်တူရွေးက သူ့ကို မျက်လုံး ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ်နဲ့ ကြည့်နေတယ်။

ဖန်လင်း သဘောပေါက်လိုက်ပြီ။ သစ်ကိုင်းပေါ်မှာ နားရတာ သူ့ အရသာ တွေ့နေပုံမျိုး။ သူ့အတွက် အိပ်တန်းအသစ် လဲပေးဖို့ အနားမှာ ကိုင်း ကျနေတဲ့ ဝက်သစ်ချကိုင်း တကိုင်း ချိုးယူပြီး အိမ်ယူလာခဲ့တယ်။

အိမ်ပြန်ရောက်မှ ကိုင်းဖျား ကိုင်းနားတွေ ဖြတ်၊ အနေတော် ဝိုင်းပြီး လှောင်အိမ်ထဲက အိပ်တန်းကို လဲပေးလိုက်တော့ အဆင်ပြေသွားတယ်။ ဒီတော့ မှ သူ ကောင်းကောင်း အိပ်ရတော့တယ်လေ။

ဆူပရီယာနဲ့ ဒီအကြောင်း ဖုန်းပြောဖြစ်တော့ ဖန်လင်းက ဝမ်းသာ အားရ ပြောပြတဲ့အခါ ခပ်အေးအေးပဲ ပြန်ပြောတယ်။ သိပ်စိတ်ပါလက်ပါ ရှိပုံ မရဘူး။

“အင်း... ဘိုရီကို သူနဲ့ ထားခဲ့ရတဲ့အတွက် ဝမ်းသာစရာပေါ့” တဲ့။ ရှူတင်ရက်တွေ ဆက်နေလို့ ပင်ပန်းနေရှာတယ် ထင်ပါရဲ့လို့ ဖန်လင်း ဖြေတွေး လိုက်ပါတယ်။ သူ့ကို ကျေးဇူးတင်စကားတောင် ပြောဖော်မရဘူး။ ရိုက်နေတဲ့ ကားအကြောင်း မေးမယ် လုပ်ပြီးမှ မမေးဘဲ နေလိုက်တယ်။

*

ပြဇာတ်အတွက် စပ်နေတဲ့ သီချင်းတွေအားလုံး အဆင်ပြေနေတယ်။ ပထမပိုင်း အတွက် ရေးပြီးသမျှတွေ အဲလဲဘတ်ချန်းကို ပေးလိုက်တော့ သူ ပျော်သွားတယ်။ စုစုပေါင်း ၁၃၂ မျက်နှာ။ သူက ဖန်လင်း လုပ်နိုင်ပါ့မလား၊ လုပ်ဖြစ်ပါ့မလားလို့ စိတ်ပူနေတာ တဲ့။ ခုတော့ အားလုံး အဆင်ပြေသွားပြီပေါ့။ အဆိုတော်တွေနဲ့ လည်း စာချုပ်တွေ ချုပ်ပြီးပြီ တဲ့။ ဒီဇွေဦးမှာ ပြဇာတ် ကနိုင်ပါလိမ့်မယ် တဲ့။

သူ့ ရုံးခန်းထဲမှာ စီးကရက် တွင်တွင်ဖွာပြီး ပြောနေတဲ့ ဒါရိုက်တာကြီး ခဏ တွေ့သွားတယ်။ ပြီးမှ စိတ်မသက်မသာ ပုံနဲ့ ဆက်ပြောတယ်။

“ဒါပေမဲ့ ကိုရင့်ကို ပထမပိုင်း ကြိုတင်ငွေတော့ လောလောဆယ် မပေး နိုင်သေးဘူး”

“ဗျာ... စာချုပ်အတိုင်း ကျွန်တော် ပထမပိုင်းအတွက် သီချင်းတွေ အပ်တာနဲ့ ပေးရမှာလေ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ လောလောဆယ် ကျပ်နေသေးလို့ပါ။ နောက်လဆန်း ငွေလည်လာတာနဲ့ ပေးမှာပါ”

ဖန်လင်း စိတ်ဓာတ်ကျသွားတယ်။ သူ့ မျက်ခုံးတွေ အလိုလို ရှုံ့သွား တယ်။ သူ နေ့မအား ညမအား အားစိုက်ပြီး အသံသွင်းခဲ့ရတဲ့ သီချင်းတွေ။ သူနဲ့ ရေရှည် ဆက်ဆံဖို့ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ သူနဲ့ အရင်က တခါမှ တွဲပြီး အလုပ် မလုပ်ဖူးသေးဘူး။

“ကိုရင် ကြက်တူရွေးက ဒီနေ့ ပုံပျက်နေသလိုပဲ”

သူက ဘိုရီ ကို စီးကရက်နှင့် ညွှန်ပြပြီး ပြောလိုက်တယ်။

ဘိုရီက သူ့လက်ထဲက ထပျံသွားပြီး အဲလ်ဘတ်ရဲ့ ပခုံးပေါ်မှာ သွား နားလိုက်တယ်။

ဒါရိုက်တာကြီးက အော်ပြောလိုက်တယ်။

“ဟေး... သူ ကိုယ့်ကို သဘောကျတယ်၊ တွေ့လား”

ပြောပြီး ကြက်တူရွေးကလေးကို ပခုံးပေါ်က ယူပြီး စားပွဲပေါ်ပြန်တင် လိုက်တယ်။

သူ့ ဂျာကင်အင်္ကျီ ပခုံးပေါ်မှာ အစိုကွက်ကြီး ထင်ကျန်နေခဲ့တာကို ဖန်လင်း လှမ်းမြင်လိုက်တယ်။ ဘိုရီက အလန့်တကြားနဲ့ ဖန်လင်းဆီ အတောင် တဖျတ်ဖျတ် ခတ်ပြီး ပြန်ရောက်သွားတော့ အဲလ်ဘတ်က ကြည့်ပြီး အော်ရယ် နေတယ်။ ပြီးတော့ သူ့ကို ထပ်ပြောတယ်။

“ငွေရေးကြေးရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကိုရင် သိပ်စိတ်မပူနဲ့ သိလား။ စာချုပ် စာတမ်းနဲ့ လုပ်ကြတာပဲ။ မရရင် ကိုရင် တရားစွဲပေါ့။ ဒီတခါ နည်းနည်း ကျပ်သွားလို့ပါ။ နောက် ဒီလို မဖြစ်စေရပါဘူး။ ကိုယ် ကတိပေးပါတယ်”

ဖန်လင်းရင်ထဲ မဆိုစလောက် ပေါ့သွားတယ်။ သူနဲ့ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက် ပြီး သူ့ရုံးခန်းထဲက ထွက်လာခဲ့တယ်။

လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလက “မျက်မမြင်ဂီတသမား” ပြဇာတ်အတွက် စာချုပ် ချုပ်တုန်း က တကျွန်းမှာ ပြည်နှင်ဒဏ် ခံနေရတဲ့ သီချင်းရေးဆရာ၊ ကဗျာဆရာ ဘင်ယွန်း က သူ့ စာသားကို လုံးဝ မပြင်ရဘူး ဆိုတဲ့ အပိုဒ်တပိုဒ်ပါ ထည့်ထားတယ်။ ပြဇာတ်ရေးတဲ့ စာရေးဆရာက ဒါကို နားမလည်ဘူး။ ပြဇာတ်ကတယ် ဆိုတာ စုပေါင်းညီညာမှုနဲ့ ဝိုင်းလုပ်ရတဲ့ အလုပ်လို့ သူက သဘောပေါက်ထားတယ်။ ရိုးရိုးကဗျာရေးတာနဲ့ မတူဘူး။ ကဗျာဆရာဟာ ဒါကို သဘောပေါက်ထားရမယ် လို့ မြင်တယ်။ ဒီအယူအဆ နှစ်ခုထဲမှာ ဖန်လင်းတယောက် ဦးနှောက်ခြောက် နေရတယ်။ ကဗျာထဲက အချို့စကားလုံးတွေက အသံထည့်လို့ မရဘူး။ ဆိုလို့ ရတဲ့ အသံသာတဲ့ စကားလုံးနဲ့ ပြောင်းသင့် ပြောင်းပေးရတယ်။ ဒါရိုက်တာချန်း

က စကားလုံးကို ဦးစားပေးတဲ့ လူ။ တနေ့မှာ ဘင်ယွန်းနေတဲ့ စတေတန် ကျွန်းကလေးဆီကို ဖန်လင်း လိုက်သွားတယ်။ ကဗျာဆရာနဲ့ ညှိဖို့၊ အလျှော့အတင်း လုပ်ဖို့ပေါ့။ ဘိုရီကို ခေါ်သွားဖို့ အစီအစဉ် မရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ အခန်းတံခါး ပိတ်ပြီး အပြင်ထွက်လိုက်တာနဲ့ ဒီကောင် အထဲမှာ သောင်းကျန်းပါလေရော။ တံခါးကို နှုတ်သီးနဲ့ ဆိတ်၊ အတောင်နဲ့ တဖျန်းဖျန်းရိုက်တယ်။ ဒါနဲ့ တံခါးကို ပြန်ဖွင့်ပြီး အော်မေးလိုက်တယ်။

“ဘာလဲ၊ မင်း ငါနဲ့ လိုက်ခဲ့ချင်တယ်ပေါ့။ ဟုတ်လား။”

ဘိုရီက ပျံလာပြီး သူ့ရင်ဘတ်မှာ လာကပ်တယ်။ တိတိတာတာ ရွတ်ရင်း သူ့ရုပ်အင်္ကျီမှာ ကုတ်ကပ်ထားတယ်။ ဒီတော့လည်း ဖန်လင်းက သူ့ကို ကျောသပ်ပြီး ခေါ်လာခဲ့ရတော့တာပေါ့။ ကြက်တူရွေးကလေး ပခုံးပေါ်တင်ပြီး ဘူတာရုံကို ဖန်လင်း ထွက်လာခဲ့တယ်။

အဲဒီနေ့က နွေဦးမို့ ရာသီဥတုက သာတောင့်သာယာ ရှိနေတယ်။ မနေ့ညက မိုးရွာသွားလို့ ကောင်းကင်မှာ တိမ်တစ တမျှင်မျှ မရှိဘဲ ကြည်လင်နေတယ်။ သင်္ဘောဆက်စီးတော့ ကုန်းပတ်ပေါ်ကပဲ ဖန်လင်း လိုက်လာတယ်။ သင်္ဘောနောက်ကို အုပ်လိုက် ဝဲပျံလိုက်လာတဲ့ စင်ရော်တွေကို တလမ်းလုံး ငေးလိုက်လာတယ်။ ကျည်ကျည်ကျာကျာနဲ့ အော်ဟစ်ပြီး တပျော်တပါး လိုက်လာကြတာ။ ကလေးမလေးနှစ်ယောက် ပေါင်မုန့်တွေ ဖွဲပြီး ပစ်ကျွေးရင်း ပျော်နေကြတယ်။ ဘိုရီက မြုန်းစားကြီး စင်ရော်တွေဆီ ပျံတက်သွားပါလေရော။ သူ ပျော်လို့ ပျံထွက်သွားတယ်ဆိုတာ ဖန်လင်း သဘောပေါက်လိုက်တယ်။ ပျော်ပါစေပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူက ပြန်ခေါ်လို့ မလာဘူး။ ဒီတော့ ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘဲ ဖန်လင်းတယောက် သင်္ဘော ကုန်းပတ်ပေါ်မှာ ဟိုလျှောက် ဒီလျှောက်နဲ့ ဘိုရီကို စောင့်ကြည့်နေရတော့တာပေါ့။ သူ့ထက်ကြီးတဲ့ ကောင်တွေကိုလည်း သူ မကြောက်တဲ့အတွက် အံ့သြနေမိတယ်။ ဪ... သူ့ခမျာ အိမ်မှာ တကောင်တည်း ပျင်းနေလို့ ထင်ပါရဲ့လို့ တွေးပြီး ဖန်လင်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်လိုက်မိသေးတယ်။

ဘင်ယွန်းဆီ ရောက်တော့ ကဗျာဆရာက သူ့ကို ပေါင်းဟောင်း သင်းဟောင်း တယောက်လို ဖော်ဖော်ရွေရွေ ကြိုတယ်။ သူ့ကို ဖန်လင်း အလုပ်ကိစ္စနဲ့ နှစ်ခေါက်သာ တွေ့ဖူးတယ်။ ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ လူတယောက်ပါ။ အသက်ကလေးဆယ့်သုံးနှစ်ပေမဲ့ လူငယ်လေးတယောက်လို မြူးမြူးကြွကြွ။ ရယ်လိုက်

ရင် ခေါင်းမော့ပြီး ကလေးတယောက်ကို အားရပါးရ ရယ်တယ်။

ဆိုဖာတလုံးပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး ဖန်လင်းက သူ့ကို အသံထည့်ထားတဲ့ ကဗျာတွေ ရွတ်ပြတယ်။ သူ့အသံက အက်တက်တက်ပေမဲ့ ယုံကြည်မှုအပြည့်နဲ့ သူ ဆိုပြနေတယ်။ သူ ဆိုပြနေတုန်းမှာ ဘိုရီတကောင် မြူးမြူးကြွကြွ ဖြစ်နေတယ်။ ကော်ဖီစားပွဲပေါ်မှာ အတောင်တဖျပ်ဖျပ် ခတ်လို့။ ပြီးတော့ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နဲ့။ သူ့နှုတ်သီးက အသံမျိုးစုံ ထွက်တဲ့အခါ ထွက်လာသေးတယ်။ ခြေထောက်နှစ်ဖက်က သူ့ဆရာကို စည်းလိုက်ပေးနေသလိုပဲ။ သူ့ကို ကြည့်ပြီး ကဗျာဆရာက သဘောတွေ ကျလို့။

“သူ စကားပြောတတ်လား” လို့ ဖန်လင်းကို မေးတယ်။

“စကားတော့ မပြောတတ်ဘူးဗျ။ ဒါပေမဲ့ သူ အကုန်သိတယ်။ ပိုက်ဆံမှန်းလဲ သိတယ်”

“သူ့ကို စကားပြော သင်ပေးဖို့ ကောင်းတယ်။ ဟေ့... လာပါဦးကွ”

ဘင်ယွန်းက လက်ဆန့်ပေးပြီး ခေါ်တော့ ဘိုရီက အရေးမလုပ်ဘူး။ နှစ်ယောက်သား အလုပ်အကြောင်း ဆွေးနွေးကြတော့ အဆင်ပြေပါတယ်။ သူ့စကားလုံးတွေကို အသံထည့်တဲ့အခါ ပြင်သင့် ပြင်ဖို့၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို အသိပေးဖို့ ဘင်ယွန်းက သဘောတူတယ်။ စားသောက်ဆိုင်ကလေး တခုမှာ သူတို့ နှစ်ယောက် နေ့လယ်စာ ထွက်စားကြတယ်။ ပါးစပ်ကို လက်သုတ်ပဝါနဲ့ သုတ်ရင်း ကဗျာဆရာက ပြောတယ်။

“ဒီဆိုင်လေးကို ကျွန်တော် သဘောကျတယ်ဗျ။ တပတ်ကို ငါးရက် ဒီမှာ လာစားဖြစ်တယ်။ တခါတလေ ဒီမှာပဲ ထိုင်ပြီး ကဗျာရေးဖြစ်တယ်။ ချီးယားစ်”

သူက ဘီယာခွက်ကို မြှောက်ပြီး ဖန်လင်းရဲ့ ရေခွက်နဲ့ လာတိုက်တယ်။

ဖန်လင်းက ကဗျာဆရာကို ကြည့်ပြီး အံ့သြနေတယ်။ သူ့မှာ တခြားအလုပ် ဘာမှ မရှိဘူး။ ကဗျာဆရာပီပီ သိပ် ပြေလည်ပုံ မပေါ်ပါဘူး။ သူက ရုပ်ရှင်လည်း ဝါသနာ ပါသေးတယ်တဲ့လေ။ သူ့အိမ်က စာအုပ်စင်မှာ စီဒီတွေ၊ ဒီဗွီဒီ အခွေတွေ အပြည့်။ အင်း... မိန်းမ တော်လို့ ဖြစ်ရမယ်လို့ တွေးကြည့်လိုက်တယ်။ သူ့မိန်းမက သူနာပြုလေ။ ဧည့်သည်ကိုလည်း ပျူပျူငှာငှာ ဧည့်ခံတယ်။ ကဗျာကိုလည်း ချစ်ပုံရတယ်။

နေ့လယ်စာစားပြီးတော့ နှစ်ယောက်သားကမ်းခြေဘက်ကို လျှောက်လာရင်း သောင်ပြင်မှာ လမ်းလျှောက်ကြတယ်။ ဖိနပ်တွေ ချွတ်ပြီး ကိုယ်စီကိုင်လို့။ ဘိုရီက ပင်လယ်ကို ချစ်ပုံရတယ်။ ပျံထွက်သွားပြီး ရေလှိုင်းတွေပေါ်မှာ သူပျော်နေတယ်။ ပြီးတော့ ရေစပ်မှာ ပြန်နားလိုက်၊ သဲတွေကို ယက်လိုက်နဲ့။

ဘိုရီကို ငေးကြည့်နေရင်း ဘင်ယွန်းက ပြောတယ်။

“ပင်လယ်လေကို ရှူရတာ သိပ်အရသာ ရှိတယ်ဗျ။ ပန်းသမျှတွေ ပျောက်သွားသလိုပဲ။ ပင်လယ်ရှုခင်းကို ငေးရင်း အတွေးတွေ ကျွန်တော် အများကြီး ရတယ်။ ဟောဒီ ရှုမဆုံးတော့တဲ့ ပင်လယ်ရေပြင်ကို ငေးကြည့်နေရရင် ဘဝဆိုတာ ဘာမှ အရေးမပါတော့သလိုပဲ။ သေခြင်းတရား ဆိုတာလဲ ဘာမှ မဟုတ်တော့ဘူးဗျ”

“ဒါဆို ဘာက ခင်ဗျားအတွက် အရေးကြီးဆုံးလဲ”

“အနုပညာပဲပေါ့။ အနုပညာက ဘယ်တော့မှ မသေနိုင်ဘူးလေ”

“ဒါကြောင့် ခင်ဗျား ကဗျာတွေ အချိန်ပြည့် ရေးနိုင်နေတာပေါ့။ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ အနုပညာ လွတ်လပ်မှုကို ကျွန်တော် အမြဲ အသုံးချတယ်”

ဖန်လင်း ဘာမှ ဆက်မပြောနိုင်တော့ဘူး။ ဘဝတခုလုံး ပေးဆပ်ထားတဲ့ ပါရမီဖြည့်ဖက် သူ့မိန်းမအကြောင်းပဲ တွေးကြည့်နေဖြစ်တယ်။ သူ စာကြည့်ခန်းထဲမှာ တွေ့ရတဲ့ ဓာတ်ပုံထဲက အမျိုးသမီးက တော်တော်ချောတာပဲ။ ပြည့်တင်းနေတဲ့ မျက်နှာကလေးက ကျက်သရေ ရှိပါဘိ။ ပင်လယ်ပြင်မှာ လေက ပိုပြင်းလာတယ်။ ကောင်းကင်မှာလည်း တိမ်မည်းညိုတွေ လွင့်ပါလာတယ်။

*

အပြန် သင်္ဘော ထွက်လာတော့ ဘရွတ်ကလင်း တနယ်လုံး မိုးသက်လေပြင်းတွေ ဆင်တော့မဲ့ ပုံ။ မိုးချုန်းသံ မကြားရဘဲ လျှပ်စစ်လျှပ်ခွယ်တွေက လင်းခနဲ၊ လက်ခနဲ။ သင်္ဘော ကုန်းပတ်ပေါ်မှာ မုတ်ဆိတ်မွေး ဗရပျစ်နဲ့ အရိုးပေါ်အရေတင်နေတဲ့ လူတယောက်က ကုမ္ပဏီကြီးတွေရဲ့ မကောင်းကြောင်းကို မျက်စိမှိတ်ပြီး အော်ဟစ် အပုပ်ချနေတယ်။

“ညီအစ်ကို မောင်နှမများ ခင်ဗျား။ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ပိုက်ဆံတွေကို ဘယ်သူတွေ နှိုက်ယူနေလဲ သိကြရဲ့လား။ ကျွန်တော်တို့ ကလေးတွေကို သတ်နေတဲ့ မူးယစ်ဆေးတွေကို ဘယ်သူတွေ သွင်းနေတယ် ဆိုတာကော သိကြရဲ့လား။ ကျွန်တော်က သိတယ်ဗျ။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဘုရားသခင် တားမြစ်ထားတဲ့ ဒုစရိုက်တွေကို အချိန်ရှိသရွေ့ ပြစ်မှားနေတဲ့ လူတွေကို ကျွန်တော် သိတယ်။ ဒီတိုင်းပြည်မှာ လိုအပ်နေတာက တော်လှန်ရေးဗျ။ တော်လှန်ရေးကို ဆန့်ကျင်သူ အားလုံးကို ထောင်ချပစ်ရမယ်။ ဒါမှမဟုတ် ကျူးဘားကို ပို့ပစ်ရမယ်...”

ဖန်လင်းက ဒီလူ ပြောနေတာတွေကို သဘောကျနေတယ်။ သူက ကရားရေလွတ် ပြောနေတာ။ သူ့ပါးစပ်မှာ မကောင်းဆိုးဝါးများ ဝင်စီးထားသလား မပြောတတ်ဘူး။ သူ့မျက်လုံးတွေက စတီးအရောင် ထွက်နေသလိုပဲ။ တချို့ ခရီးသည်တွေက သူ့ကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်ကြဘူး။

သူ့ကို အာရုံစိုက်နေတုန်းမှာ ဘိုရီက ပခုံးပေါ်ကနေ ထပျံ ထွက်သွားတယ်။ လှိုင်းခေါင်းဖြူကြီးတွေဆီ ဦးတည်ပြီး ပျံသွားတာ။

“ဟေ့ကောင် ဘိုရီ။ ပြန်လာခဲ့၊ ပြန်လာခဲ့”

သူက သင်္ဘောပဲ့ပိုင်းကို ပြေးသွားပြီး တအား အော်ခေါ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘိုရီက ပြန်မလာဘဲ သင်္ဘောနဲ့အပြိုင် ဆက်ပျံနေတယ်။

ရုတ်တရက် လေကြမ်းတချက် ဆောင့်တိုးလိုက်တော့ လှိုင်းတွေထဲကို ကြက်တူရွေးကလေး ပြုတ်ကျသွားတယ်။

ဖန်လင်းက ညှပ်ဖိနပ်ကို ချွတ်လိုက်ပြီး ရေထဲ ခုန်ချလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဘိုရီရှိရာကို ဆက်ကူးသွားတယ်။ ဘိုရီနာမည်ကို အော်ခေါ်ရင်းပေါ့။ သူ့ပါးစပ်ထဲကို ဆားငန်ရေတွေ ဝင်ကုန်ပြီ။ ဘိုရီကို မတွေ့တော့ဘူး။ ဒီတော့ ဗလုံးဗထွေးနဲ့ သူ ထပ်အော်တယ်။

“ဘိုရီ... ဘိုရီ... မင်း ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ”

ဟိုဟိုဒီဒီ ကြည့်ရင်း သူ လျှောက်ကူးနေတုန်း ပေသုံးဆယ်အကွာ လောက်က လှိုင်းလုံးကြီးတွေထဲမှာ ဘိုရီ ပက်လက်လန်နေတာ လှမ်းမြင်လိုက်တယ်။ ရှိသမျှ အားအင်ကို ညှစ်ထုတ်ပြီး သူ့ဆီကို ကြိုးစားပြီး ကူးတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ သူ့နောက်နားကို လှေတစင်း ရောက်လာတယ်။ လှေပေါ်က လူတယောက် အသံချဲ့စက်နဲ့ အော်ပြောသံ သူ ကြားလိုက်တယ်။

“ဘာမှ မကြောက်နဲ့၊ ခင်ဗျားကို ကူဖို့ ကျွန်တော်တို့ လိုက်လာတာ”

အဲဒီအချိန်မှာ ဖန်လင်း လက်ထဲကို ဘိုရီ ရောက်နေပြီ။ နှုတ်သီး ဟစ်ဟစ်နဲ့ လုံးဝ မလှုပ်တော့ဘူး။ သူ့မျက်လုံးထဲမှာ မျက်ရည်တွေနဲ့ ရေငန်တွေ ရောနေပြီ။ လှေပေါ်ကို သူတို့ ဆွဲတင်ကြတယ်။ ဖန်လင်းက ဘိုရီကို မှောက်လိုက် လှန်လိုက်နဲ့ သူ့ဗိုက်ထဲက ရေတွေ ထွက်အောင် လုပ်နေတယ်။ သူ့ကိုယ်တိုင် လည်း တဝေ့ဝေ့ အန်လို့။

သင်္ဘောဆီကို လှေကလေး ပြန်ရောက်တော့ ကြိုးတံတားနဲ့ ပြန်တက် ခဲ့ကြတယ်။ ရူးကြောင်ကြောင်လူက ဖန်လင်းကို ဖိနပ် လာပေးတယ်။ ဘာမှတော့ မပြောဘူး။ ဖန်လင်းက ဘိုရီ ကိုယ်ထဲက ရေတွေ ထွက်အောင် ဆက်လုပ်နေတယ်။

ဟိုးအဝေးဆီက လျှပ်စီးတွေ လက်လာပြန်တယ်။ ပင်လယ်ပြင်ပေါ်က တချို့ နေရာတွေမှာလည်း နေရောင်က လင်းလို့။ သင်္ဘောက စက်ကုန်တင်ပြီး အနောက်စူးစူးကို မောင်းနေတယ်။ ဘိုရီက ကုပ်ထားတဲ့ လက်သည်းတွေ တဖြည်းဖြည်း ပြန်ဆန့်လာတယ်။ ဝိုင်းအုံ ကြည့်နေတဲ့ လူအုပ်ထဲက အသံ ထွက်လာတယ်။

“ဟော... သူ သတိရလာပြီ”

ဘိုရီ မျက်လုံး ဖွင့်ကြည့်လာတယ်။ လူတွေ ဝမ်းသာအားရ ဝိုင်းအော် ကြတယ်။ ဒီတော့မှ ဖန်လင်းလည်း ဝမ်းသာလွန်းပြီး ငိုချလိုက်တယ်။ လူအုပ် ထဲက သက်လတ်ပိုင်း အမျိုးသမီးတယောက်ဟာ မြင်ကွင်းကို ဓာတ်ပုံ တဖျပ် ဖျပ် ရိုက်နေပြီး မှတ်ချက် ပေးလိုက်တယ်။

“သိပ် ထူးဆန်းတာပဲ နော်”

နောက်နှစ်ရက်ကြာတော့ နယူးယောက်တိုင်းမိသတင်းစာမှာ ဆောင်း ပါးတပုဒ် ပါလာတယ်။ ခေါင်းစဉ်က ‘ငှက်တကောင်ကို သက်စွန့်ဆံဖျား ကယ် တင်ခြင်း’ တဲ့။ ဖန်လင်း ရေထဲ ခုန်ဆင်းပြီး သူ့ငှက်ကို ကယ်တင်ပုံ အသေးစိတ် ရေးထားတဲ့ ဆောင်းပါး။ သိပ်တော့ မရှည်ဘူး။ စာလုံးရေ နှစ်ရာပဲ ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ မြို့နယ်မှာ အတော်လေး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားတယ်။ နောက် တပတ်အတွင်း သူတို့မြို့နယ် တရုတ်သတင်းစာမှာ အသေးစိတ် ရေးထားတဲ့ ဆောင်းပါးတပုဒ် ထပ်ပါလာတယ်။ ဓာတ်ပုံတွေ ဝေဝေဆာဆာနဲ့။

နောက်တနေ့ နေ့လယ်မှာ အဲလ်ဘတ်ချန်းက ကတိအတိုင်း ကြိုတင်

ငွေ တဝက် လာပေးတယ်။ ကြက်တူရွေးလေးကို ဖန်လင်း ကယ်တင်ခဲ့ပုံ သတင်း ဆောင်းပါးလည်း ဖတ်ပြီးပြီ တဲ့။

“ဒီကောင်လေး ကြည့်ရတာ ထုံမလိုလိုနဲ့ သူ့မှာ တော်တာတွေ အများ ကြီးဗျ”

ပြောပြီး သူက လက်ညှိုး ကမ်းပေးရင်း-

“လာပါဦးကွ။ မင်း ငါ့အကျိုးပေါ် ရှူရှူပန်းချတာ မှတ်မိသေးရဲ့လား”

ဖန်လင်းက ရယ်နေလိုက်တယ်။ ဘိုရီက မတုန်မလှုပ်။ မျက်လုံးတွေ က အိပ်ချင်နေတဲ့ ပုံ။

သူ့ဆီက အပြန်လမ်းအကြောင်း ဒါရိုက်တာက မေးတော့ ကြက်တူရွေး ဆီ စိတ်ရောက်နေတဲ့ ဖန်လင်းက တိုတိုတုတ်တုတ်ပဲ ရှင်းပြလိုက်တယ်။

ဒါရိုက်တာကြီးက စီမံထားတဲ့အတိုင်း ပြဇာတ် အချိန်မီ ကနိုင်မဲ့ အကြောင်း ပြောတော့ ဖန်လင်းကလည်း ကျန်တဲ့ သီချင်းတွေ သူ့ဘက်က ပြီးစေရပါမယ်လို့ ကတိ ပေးလိုက်တယ်။

ဖန်လင်း ဂရုစိုက်ပေမဲ့ ဘိုရီကကောင် အရင်လို ပြန်ဖြစ်မလာတော့ ဘူး။ အစာ ကောင်းကောင်း မစားတော့ဘဲ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားလည်း မနေတော့ ဘူး။ နေ့လယ် နေ့ခင်းကျရင် ပြတင်းပေါက် ဘောင်ပေါ်မှာ သွားနားပြီး မကြာ မကြာ ချောင်းဆိုးနေတယ်။ အအေးမိသွားတာလား၊ သူ အသက်ကြီးလာလို့ လား ဖန်လင်း မခွဲတတ်တော့ဘူး။ ဒါနဲ့ ဆူပရီယာဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး ဘိုရီ အသက် မေးကြည့်လိုက်တယ်။ သူလည်း မသိဘူး တဲ့။ ဧရာဒုဗ္ဗလရောဂါ ဖြစ်မှာပေါ့လို့ ခပ်ပေါ့ပေါ့ ပြန်ဖြေတယ်။

“မင်း ဘာဆိုလိုတာလဲ။ အသက် ခုနစ်ဆယ်၊ ရှစ်ဆယ်လို့ ပြောချင် တာလား”

“အို... မသိပါဘူး ဆို”

“အရင်ပိုင်ရှင်ကို မေးကြည့်လို့ မရဘူးလား”

“ဟာ... သူက ယိုးဒယားမှာ။ ဘယ်လိုလုပ် မေးမလဲ”

ဖန်လင်း ထပ်မမေးတော့။ ဘိုရီ ကို စိတ်ဝင်စားပုံ မပေါ်တာကိုပဲ ဖန်လင်း ဒေါသဖြစ်နေတယ်။ မူလပိုင်ရှင်နဲ့ ဆက်သွယ်ဖို့ မလွယ်ဘူး ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။

တမနက်ခင်းမှာ ဘိုရီ လှောင်အိမ်ကို သွားကြည့်တော့ ဖန်လင်း

အသက်ရှူ မှားသွားတယ်။ ဘိုရီတကောင် အခင်းပေါ်မှာ ပြုတ်ကျပြီး ငြိမ်နေ တယ်။ ထုတ်ယူကြည့်လိုက်တော့ အသက် မရှိတော့ဘူး။ သူ မျက်ရည် မဆည် နိုင်တော့ဘဲ ကြက်တူရွေးကလေးရဲ့ အမွှေးတွေကို အသာ သပ်နေမိတယ်။ အင်း... သူ့ကို ငါ မကယ်နိုင်ခဲ့ပါလား ဆိုပြီး နောင်တတွေ ရနေတယ်။

ဘိုရီကို ထမင်းစား စားပွဲပေါ် တင်ပြီး သူ အကြာကြီး ငေးကြည့်နေ တယ်။ ကြက်တူရွေးကလေးဟာ ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း အိပ်ပျော်နေတဲ့ အတိုင်းပဲ။ အရွယ်ကုန်လို့ သေသွားတာပဲ ထင်ပါရဲ့။ သိပ် မခံစားရလို့ တော်သေးတာပေါ့ လို့ ဖြေတွေး တွေးနေမိတယ်။

ဘိုရီ ကို အိမ်နောက်ဖေး ကွက်လပ်ထဲက ဂျင်ဂိုပင်အိုကြီး အောက်မှာ မြှုပ်ထားလိုက်တယ်။ တနေကုန် ဘာအလုပ်မှ လုပ်လို့ မရဘူး။ အလုပ်ခန်းထဲ မှာတနေလုံး ထိုင်လိုက် ထလိုက်နဲ့။ ညနေပိုင်း ကျူရှင်ကျောင်းသားတွေ ရောက် လာတော့လည်း ကောင်းကောင်း သင်မပေးနိုင်ဘူး။ သူတို့ ပြန်သွားတော့မှ ဆူပရီယာဆီကို ဖုန်းဆက် အကြောင်းကြားလိုက်တယ်။

“ဒီမနက်ပဲ ဘိုရီ ဆုံးသွားပြီ”
သူ့ အသံတွေ တုန်နေတယ်။
“ဟင်... သူ့အသံကလဲ ကိုယ့် ရင်သွေးတယောက် ဆုံးသွားသလိုပဲ”
“ကိုယ် အရမ်း ခံစားရတယ်ကွာ”

“သူများလဲ စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဘာလို့ စိတ်ဆင်းရဲခံနေမှာ လဲ။ တကယ်လို့ သူ့ကို သံယောဇဉ် ဖြစ်နေရင် ဆိုင်မှာ နောက်တကောင် သွား ဝယ်ပြီး ထပ်မွေးလိုက်ပေါ့”

“သူက မင်းရဲ့ ကြက်တူရွေးလေ”
“ဟုတ်ပါတယ်။ သိပါတယ်။ ဒါလင့်ကို အပြစ်တင်နေတာ မဟုတ်ပါ ဘူးကွယ်။ ကဲ... ရိုက်ကွင်းက ခေါ်နေပြီ။ ဘိုင့်ဘိုင့်...”

အဲဒီညက လင်းအားကြီးအထိ ဖန်လင်း အိပ်မပျော်။ ဘိုရီ သေရတာ သူ့ကြောင့်ဆိုပြီး ဆူပရီယာနဲ့ အပြန်အလှန် ပြောခဲ့တဲ့ အကြောင်းတွေ ပြန်စဉ်း စားရင်း တန့်န့်ဖြစ်နေမိတယ်။ သူ ပိုင်တဲ့ ကြက်တူရွေးကလေးပေါ်မှာ သူ ထားတဲ့ သဘောထားက ပေါ့တီးပေါ့ဆ နိုင်လွန်းနေတယ်။ အစကတည်းက သံယောဇဉ် ရှိပုံ မရဘူး ထင်ပါရဲ့။ အင်း... ဒီအတိုင်း ဆိုရင်တော့ နောက်လ သူ ပြန်လာရင် လမ်းခွဲဖြစ်တော့မယ် ထင်ပါတယ်။ ခွာလည်း ခွာချိန်တန်နေပါပြီလေ။

ကျူရှင်ကို ရပ်ထားလိုက်တယ်။ ပြဇာတ်အတွက် သီချင်းတွေပေါ်မှာ အာရုံစိုက်ပြီး နေ့ရော ညပါ အလုပ် လုပ်နေတယ်။ သူ့ ကလောင်ဖျားက ဂီတ သင်္ကေတတွေ အဆက်မပြတ် မရပ်မနား ထွက်ကျနေတယ်။ ကြာတော့ ငါ့ ပင်ကိုတွေမှ ဟုတ်ရဲ့လား၊ ရှေးဆရာကြီးတွေရဲ့ အသံတွေကို မသိစိတ်နဲ့ ယူမိ တာလားလို့ သူ့ကိုယ်သူ သံသယ ဖြစ်လာတယ်။ မဟုတ်ဘူး။ သေသေချာချာ ပြန်စဉ်းစားတော့ အားလုံး သူ့ ကိုယ်ပိုင် သံစဉ်တွေ။

သူ ကျူရှင်ပေးနေတဲ့ တပည့်တွေ အတွက်တော့ စိတ်မကောင်းဘူး။ တနေ့မှာ ဝူနာ ရောက်လာတယ်။ သူ့အတွက် လက်ဆောင်ခြင်းကလေး တလုံး ပါလာတယ်။ ခြင်းထဲမှာ ကြက်တူရွေး အဝါလေး တကောင်။

ဖန်လင်းအတွက် ဘိုရီကို အစားထိုးဖို့ ဘာကောင်မှ မရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဝတ်ကျေဝတ်ကုန် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောပြီး ယူထားလိုက်ရတယ်။ နောက်မှ ကျေးဝါကလေးကို ဘိုရီရဲ့ လှောင်အိမ်ထဲ ပြောင်းထည့်ထားလိုက်တယ်။ ဒီလိုနဲ့ ကျူရှင်လည်း ပြန်ဖွင့်ဖြစ်သွားတယ်။

ကြက်တူရွေးကလေးက နာမည် ပါလာပြီးသား။ ဒယ်ဗင် တဲ့။ ဖန်လင်း က အပြင်ထွက်ရင် သူ့ကို တကောင်တည်း အိမ်မှာ ထားခဲ့တတ်တယ်။ ပြန်လာ တော့လည်း ဘာသိဘာသာပဲ။ ဒီတော့ ကြက်တူရွေးက အယုတ္တ အနတ္တ စကား လုံးတွေနဲ့ မျိုးစုံ ဆဲတော့တာပဲ။ သူ့ကို ဝယ်လာပေးတဲ့ ဝူနာကိုလည်း ‘ဖာသည် မ’ တဲ့။ ဒီလို ပါးစပ် သရမ်းလို့ သူ့ကို မူလပိုင်ရှင်က ရောင်းထုတ်လိုက်တာ ဖြစ် မယ်လို့ ဖန်လင်း တွေးကြည့်နေတယ်။ အစာကိုတော့ သူ့ စားကြွင်းစားကျန် ကလေးတွေကို ကျွေးတယ်။ ပြီးတော့ လှောင်အိမ်တံခါးကို အမြဲ ဖွင့်ထားပေး တယ်။ ပျံလိုရာ ပျံသွားနိုင်အောင်ပါ။

ပြဇာတ် ဒုတိယပိုင်းအတွက် သီချင်းတွေအားလုံး အသံသွင်းပြီးသွားပြီ။ ဒါရိုက် တာ အဲလ်ဘတ်ဆီ ပို့လိုက်တော့ သူ ကြည့်ပြီး သူနဲ့ လာတွေ့ဖို့ ဖုန်းဆက်တယ်။ သူ ဘာဆွေးနွေးဖို့ ရှိလို့ပါလိမ့်။

သူ ရောက်သွားတော့ ဒါရိုက်တာက ခေါင်းယမ်းပြီး ပြုံးနေတယ်။
“ကိုယ်တော့ မျက်စိတောင် လည်သွားတယ်။ ကိုရင့် ဒုတိယပိုင်း

သီချင်းတွေက ပထမပိုင်းနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်သလို ဖြစ်နေတယ်”

“ဆိုပါဦးဗျ။ ပိုကောင်းတာလား၊ ညံ့သွားတာလား”

“ကိုယ်လဲ အတိအကျတော့ မပြောနိုင်ဘူး။ ဒုတိယပိုင်းက ပိုပြီး စိတ်ထိထိခိုက်ခိုက် ခံစားရတယ်။ နှစ်ပုဒ်လောက် ဆိုပြပါလား။ နားထောင်ကြည့်ရအောင်”

ဖန်လင်းက တပိုဒ်ချင်း ဆိုပြလိုက်တယ်။ သူ့ရင်ထဲက ထွက်လာတဲ့ အသံမျိုး။ ဆိုနေရင်း သူ့ကိုယ်သူ ပြဇာတ်ထဲက မျက်မမြင် ဂီတသမားလို ဖန်လင်း ထင်လာတယ်။ ဇာတ်လမ်းထဲမှာ ချစ်သူက မိဘတွေ အတင်းပေးစားတဲ့ ဗိုလ်ချုပ်တယောက်နဲ့ လက်ထပ်လိုက်ရပြီး မျက်မမြင် ဂီတသမားကလေး အဆွေးပင်လယ်ထဲမှာ အသည်းကွဲခဲ့ရတယ်။ ဖန်လင်းရဲ့ အသံက ခံစားမှုအပြည့်နဲ့ လှိုင်းထလာတယ်။ သူ တခါမှ ဒီလို မဖြစ်ဖူးဘူး။ လက်ထောက် ဒါရိုက်တာ အမျိုးသမီးက မှတ်ချက်ပေးတယ်။

“ကျွန်မ ငိုချင်စိတ်တောင် ပေါက်လာပြီ” တဲ့။

အမျိုးသမီးရဲ့ ဝေဖန်သံကြောင့် ဖန်လင်း အားတက်သွားတယ်။

ပထမပိုင်းထဲက အပိုဒ်တချို့ သူ ထပ်ဆိုပြတယ်။ သန့်တယ်၊ ရွှင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကရုဏာရသမှာ ကွာသွားတယ်။

အဲလ်ဘတ်က သူ့ထင်မြင်ချက်ကို ပြောပြတယ်။

“ဒုတိယပိုင်းက ရင်ထဲ ပိုရောက်တယ်။ သိပ်သဘောကျတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်”

အမျိုးသမီးက သူ့ဆရာကို ထောက်ခံတယ်။

ဖန်လင်းက သက်ပြင်းချပြီး-

“ဒီတော့ ကျွန်တော် ဘာ ဆက်လုပ်ရမလဲ”

အဲလ်ဘတ်က အကြံပေးတယ်။

“နှစ်ပိုင်း ညီသွားအောင် မျှလိုက်ရင် ကောင်းမယ်”

“ဒါဆိုရင်တော့ အချိန် နည်းနည်း ယူရလိမ့်မယ်”

“ရပါတယ်။ အချိန် ရှိပါသေးတယ်”

ဖန်လင်း အစကနေ ပြန်ကိုင်ရတယ်။ အမှန်က သူ အစ အဆုံး ပြန်ရေးလိုက်ရတာ။ အရမ်း ပင်ပန်းသွားပြီး တပတ်လောက် ကြာတော့ အိပ်ရာထဲ လဲပါလေရော။ မျက်စိ မှိတ်ထားရင်တောင် သူ့ခေါင်းထဲမှာ ဂီတသံတွေ လှိုင်းထနေ

တယ်။ နောက်တနေ့မှာ အတင်းထပြီ သင်္ကေတတွေ ဆက်ရေးတော့ သူ ပျော်
နေတယ်။ ဒယ်ဗင်ကိုလည်း သူ လှည့်မကြည့်တော့ဘူး။ သူ စားတဲ့ အခါတော့
အစာမှန်မှန် သွားကျွေးတယ်။ ခုတော့ အဝါကောင်ကလေးက သူ့အနားကို
မကြာ မကြာ ရောက်ရောက်လာတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ လုံးဝ ဂရုမစိုက်နိုင်ဘူး။

တနေ့ နေ့လယ် ပင်ပန်းလွန်းလို့ အိပ်ရာထဲ ခဏလှဲပြီး အနားယူနေ
တယ်။ ဒယ်ဗင်က ပျံလာပြီး သူ့ အိပ်ရာဘေးမှာ လာနားတယ်။ အမြီးရှည်ရှည်
ကြီးကို လှုပ်ကာ လှုပ်ကာနဲ့။ ခဏနေတော့ သူ့ ရင်ဘတ်ပေါ် ခုန်တက်လာတယ်။
ပြီးတော့ စူးစမ်းတဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေတယ်။ ခဏနေတော့
အသံ ထွက်လာတယ်။

“န က လား... န က လား” တဲ့။ ဖန်လင်း ပထမတော့ နားမလည်ဘူး။
သူ ဘာပြောနေတာပါလိမ့်။ သူ တွေးနေတော့ ထပ်အော်တယ်။

“န က လား (Ha wa ya)... န က လား(Ha wa ya)”

ဒီတော့မှ ဖန်လင်း သဘောပေါက်သွားပြီး မျက်ရည်တွေ ဝဲလာတယ်။

“အေး... ကောင်းပါတယ်ကွာ။ ကောင်းပါတယ်”

ဒယ်ဗင် ထပျံသွားပြီး တဝက် ပွင့်နေတဲ့ ပြတင်းပေါက် ဘောင်ပေါ်မှာ
သွားနားတယ်။ အဖြူရောင် ခန်းဆီးက လေတိုးတော့ တလွင့်လွင့်နဲ့။ ပိုးစာပင်
က အရွက်တွေကလည်း တလှုပ်လှုပ် ခါယမ်းလို့။

ဖန်လင်းက လှမ်းခေါ်လိုက်တယ်။

“ဟေ့ကောင်... ဒယ်ဗင်၊ လာ... လာ... ပြန်လာခဲ့”

* * *

အလှဟူသည်

The Beauty

ညနေခင်းလောက်မှာ နှင်းမိုးတွေ ရွာချလာတော့ ကီစင်နာ လမ်းမကြီးပေါ်မှာ လျှောက်နေတဲ့ လူတွေအားလုံး ထီးတွေ ဖွင့်ဆောင်းကြရတယ်။ လမ်းပေါ်မှာ ရေတွေ အိုင်လာတော့ တချို့ ပလက်ဖောင်းပေါ် တက်ပြီး လျှောက်ကြတယ်။ ဒန်ဖင်းက သူ့ရုံးခန်း ပြတင်းပေါက်ကနေ အောက်ကို ငုံ့ကြည့်နေတယ်။ လမ်းဘေးက သစ်သီးဈေးသည်တွေလည်း နီးရာ အမိုး အဖိကလေးတွေဆီ ပြောင်းရွှေ့ကြရတယ်။ ပွဲဈေးတန်းတခုရဲ့ ဆိုင်သိမ်းချိန်ကို သွားသတိရလိုက် တယ်။ ဈေးဝယ်တယောက် လာဖို့ ပျက်သွားလို့ သူ စောစော အားသွားတယ်။ ရာသီဥတု အခြေအနေကြောင့် ချိန်းထားတဲ့လူက မလာဖြစ်တော့ကြောင်း ဖုန်း ဆက်လာတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီညနေပိုင်း သူ လုံးဝ အားသွားတယ်။

နာရီကို ကြည့်လိုက်တော့ ၃:၁၀။ အင်း... ဘာလုပ်ရပါ့မလဲ။ မူကြို ကျောင်းမှာ ကလေးကို သွားခေါ်ရမလား။ မဖြစ်သေးဘူး၊ စောလွန်းနေတယ်။ နောက်မှ မိန်းမဆိုင်ကို ဝင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ဂျီနာက တရုတ်တန်း ကျောက်မျက်ရတနာဆိုင် ပိုင်ရှင်။

လမ်းပေါ်မှာ မြေအောက်ရထားက ဆင်းလာတဲ့ သူတွေနဲ့ ပြည့်ကျပ် နေတယ်။ အားလုံးလိုလို ကုတ်အင်္ကျီ ကိုယ်စီနဲ့။ တချို့က လမ်းလျှောက်ရင်း ဖုန်းပြောလို့။ ရုပ်ချင်း အတော်တူတဲ့ ကောင်မလေး နှစ်ယောက်က လွယ်အိတ် ကြီးကို မနိုင်မနင်း ဆွဲလို့။ အမြော့ ညီအစ်မလား မသိဘူး။ စကတ်အတိုလေးတွေ နဲ့။ သလုံးသား ဖွေးဖွေးလေးတွေဟာ လိုက်ဖက်လှတယ်။ ဖိနပ် အလှလေးတွေ နဲ့မို့ သိပ်ကြည့်လို့ ကောင်းတယ်။ တနေရာ ရောက်တော့ သစ်သီးပုပ်နဲ့ ရတာနဲ့ သူ မပြေးရုံတမည် ဆက်လျှောက်လာခဲ့တယ်။ ရုစဉ်ရိပ်သာ ရောက်တော့ ချိုး ကွေ့လိုက်ပြီး ချွန်ဟွာ စာအုပ်ဆိုင်မှာ ဂျာနယ်တစောင်နဲ့ သတင်းစာတစောင် ဝယ်ပြီး ချိုင်းကြား ညှပ်လာခဲ့တယ်။ မိန်းမ အလုပ်လုပ်တဲ့ ကျောက်မျက်ဆိုင် ရောက်မှ ဆိုင်ထဲကို ဝင်လာခဲ့တယ်။

“ဂျီနာ ဘယ်မှာလဲကွ”

သူ့ကောင်တာ ရောက်တော့ လက်ထောက် အရောင်းစာရေးမလေး ဆယ်လို့ကို လှမ်းမေးလိုက်တယ်။ ဆယ်လီက မြင်းမြီး ဆံပင်ကို ခွေပတ် ထုံးဖွဲ့ ထားတယ်။

“နေ့လယ် လက်ဖက်ရည်သောက်ချိန် ရှင့်”
 ကောင်မလေးက ဖြေတော့ ထပ်မေးလိုက်တယ်။

“နောက်ဘက်ခန်းမှာ ရှိမလား”

“မရှိဘူးရှင့်။ အောက်ထပ်ကို ဆင်းသွားတယ် ထင်တယ်”

ပန်းရောင် ပါးအိုလေးတွေနဲ့ ဆယ်လီက ကောင်တာပေါ်မှာ ကျောက် စိမ်းရုပ်တွေ ဖုန်သုတ်နေတယ်။ လက်ဖက်ရည်အိုးတွေ၊ ပန်းကန်တွေ၊ မြင်းရုပ် ကလေးတွေ၊ ရွှေငါးရုပ်ကလေးတွေ၊ ကြာပွင့်တွေနဲ့ ကြက်တူရွေးပုံတွေပါ ပါတဲ့ ကျောက်စိမ်းရုပ်ကလေးတွေလည်း ပါရဲ့။ ဒီအဆောက်အအုံ အထပ် တော်တော် များများက ရှုရတွန်ဟိုတယ်။ ဒီက စားသောက်ဆိုင်တွေကို ဂျီနာ မကြာမကြာ သွားတတ်တယ်။ သူ သွားစားတတ်တဲ့ အခန်းထဲ ဝင်တော့ စိတ်ထဲ စနိုးစနောင့် ဖြစ်သွားတယ်။ အင်း... ဖူမင်ယုနဲ့များ စားသောက်နေကြမလား မသိဘူး။ ဖူမင် က ဒီဟိုတယ်မှာ ကြီးကြပ်ရေးမှူး လုပ်နေတဲ့ အပေါင်းအသင်း တယောက်ပါ။ စားသောက်ဆိုင်ထဲ ဝင်သွားတော့ လူရှင်းပြီး ငြိမ်နေတယ်။ စားပွဲတိုင်းမှာ ဧရာမ ပန်းအိုးကြီးတွေနဲ့ အလှဆင်ထားတယ်။ စားသောက်ခန်းတွေကို မှန်ခန်းဆီး တွေ ကာထားပြီး တချို့အခန်းတွေက ကြိမ်ခန်းဆီးတွေနဲ့။ အခန်းတွေထဲမှာ မီး

ခပ်မှိန်မှိန်သာ လင်းနေတယ်။ ကောင်တာမှာ ကိုယ်လုံး သေးသေးသွယ်သွယ် အမျိုးသမီးတယောက် မဂ္ဂဇင်းတစောင်ကို ဟိုလှန် ဒီလှန် လုပ်နေတယ်။ ဟော... ဟိုမှာ တွေ့ပြီ။ ထင်တဲ့အတိုင်း သူတို့နှစ်ယောက် စကားတပြောပြောနဲ့ ထိုင်စား နေကြတယ်။

“အင်း... တော်တော် ထူးဆန်းတာပဲ”

ခပ်အုပ်အုပ် ရယ်ပြီး ပြောလိုက်တဲ့ ဂျီနာအသံ။ သူတို့ ဘာအကြောင်း ပြောနေမှန်းတော့ မသိဘူး။ ဆက်ဝင်သွားရမှာလား၊ လှည့်ပြန်ရမှာလား ဒန် တယောက် ဝေခွဲမရ ဖြစ်နေတယ်။

ဖူမင်က ဂျီနာကို လှမ်းပြောတယ်။

“ရှော့... ထပ်စားပါဦး။ ခဏနေ ကိုယ် သွားရတော့မှာ”

သူ့ အသံက ခပ်ကျယ်ကျယ်။ ပျော်နေတဲ့ ပုံစံမျိုး။

ဂျီနာက သီဟိုဠ်စေ့ တစေ့ ပါးစပ်ထဲ ပစ်ထည့်ပြီး ရယ်နေတယ်။

“ရှော့... နောက်တစေ့ စားပါဦး”

သူတို့နှစ်ယောက် ရယ်ရယ်မောမောနဲ့ သီဟိုဠ်စေ့တွေ ဆက်ဝါးနေကြ တယ်။

ဒန် နောက်ပြန်လှည့်လာခဲ့တယ်။ သူ့ ခြေထောက်တွေ ခဲခွဲထားသလို လေးလံနေတယ်။ သူနဲ့ ဂျီနာ လက်မထပ်ခင်မှာ ဖူမင်က ဂျီနာကို ချဉ်းကပ်သေး တယ်လို့ ကြားဖူးထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒန်က မျက်နှာပြားပြားနဲ့ ဒီလူ့ကို ဘယ် တုန်းကမှ ပြိုင်ဘက်လို့ သဘောမထားခဲ့ဘူး။

ဂျီနာက ဖလပ်ရှင်းလို့ ခေါ်တဲ့ တရုတ်တန်းမှာ ပန်းတောင်ကိုင်လေ။ ခုထက်ထိ ကျောက်မျက်ဆိုင်ကို ရောက်လာတဲ့ လူဖြူတွေ၊ လူမည်းတွေ၊ အာရှ တိုက်သားတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတုန်း။ အပြင်ထွက် စားဖို့ သောက်ဖို့ ဖိတ်တဲ့ လူတွေလည်း မနည်းမနော။ ဂျီနာက သည်အကြောင်း ယောက်ျားကို ပွင့်ပွင့် လင်းလင်းပဲ ပြန်ပြောတယ်။ “ကျွန်မ ဘယ်ဆိုင်ကိုမှ သူစိမ်းယောက်ျားနဲ့ လိုက် စားလေ့ မရှိပါဘူး။ ကျွန်မ ယောက်ျားက သိပ်သဝန်တိုတတ်တယ်” လို့။

သည်ကြားထဲက ဖူမင်ကို သူ ဘာလို့ အဆက်မဖြတ်နိုင်တာလဲ ဆိုပြီး ဒန်တယောက် နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေတယ်။ တိုက်ပေါ်က ဆင်းလာခဲ့ပြီး-

‘အင်း... အပြောင်းအလဲ မမြန်တတ်တဲ့ သူ့ စရိုက်ပဲလေ၊ ရှိပါစေတော့ လို့။ ဒါမျိုးဆိုတာ ငါ ဘာမှ မတတ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စပဲ၊ ထားလိုက်ရုံပဲ ရှိတာပေါ့’ လို့

ဒန် တယောက်တည်း တွေးရင်း လျှောက်လာခဲ့တယ်။

ရုံးခန်းဘက်ကို ပြန်မသွားတော့ဘဲ ယူနီယံလမ်းပေါ်က ဆန်းရှိုင်း ရေချိုးခန်းဆီ ဆက်လျှောက်သွားတယ်။ မိုးနှင်းမှုန်တွေက မျှင်မျှင်ကလေးသာ ကျန်တော့ပြီး လေအေးတွေ ဆက်တိုက်နေလို့ ရာသီဥတုက အေးနေဆဲ။ လမ်း ပေါ်မှာ ပျော်ဆင်းနေတဲ့ နှင်းခဲရေတွေ အပြည့်အလျှံ။ ဘိုးရင်းလေယာဉ်ကြီး တစ်စီး လေယာဉ်ကွင်းဆီကို ဝေါခနဲ ထိုးဆင်းသွားတယ်။ ကောင်းကင်တခွင်မှာ မဲနယ်ရောင် လွှမ်းနေတယ်။ လမ်းပေါ်မှာ ကားတွေ မီးဖွင့် မောင်းနေကြရတယ်။

သူ သွားမယ့် ဆန်းရှိုင်း ရေချိုးခန်းက ဖွင့်တာ မကြာသေးဘူး။ အဆောက်အအုံရဲ့ ဒုတိယထပ်မှာ။ ချွေး ပေါင်းခံလို့ ရတယ်။ ရေနွေးနဲ့ ရေချိုး နိုင်တယ်။ အနွေးခံထားတဲ့ မျက်နှာသုတ်ပဝါနဲ့ တကိုယ်လုံး သုတ်ပေးတယ်။ ကောင်တာမှာ ကျသင့်ငွေ ဒေါ်လာနှစ်ဆယ် ရှင်းခဲ့ပြီး အခန်းသော့ယူ၊ အဝတ်လဲ ခန်းဆီသို့ ထွက်လာခဲ့တယ်။ မျက်နှာသုတ်ပဝါ တထည် ဆွဲခြုံလိုက်တော့ ပဝါ ကြီးမှာ နွေးနေဆဲ။ ခုမှ ပေါင်းအိုးထဲက ထုတ်လာဟန် တူတယ်။ အဝတ်အစား တွေကို ဗီရိုထဲထည့် သော့ခတ်ပြီး သော့ကွင်းကလေးကို လက်ကောက်ဝတ်မှာ ချိတ်လိုက်တယ်။ မျက်နှာသုတ်ပဝါကြီးကို ခါးမှာ စည်းလိုက်တယ်။ ပြီးမှ ရေချိုး ကန်ဆီ လျှောက်သွားတယ်။ ရေနွေးကန်ထဲကို အမှတ်မထင် ဆင်းလိုက်တော့ ထင်တာထက် ပိုပူနေလို့ အသာပြန်ဆုတ်လာပြီး ကန်ဘေးမှာ ထိုင်ချလိုက်တယ်။ ပြီးမှ ကျင့်သားရသွားအောင် ခြေထောက်ကစပြီး တဖြည်းဖြည်း စိမ်တယ်။ ခဏနေမှ ခါးလယ်လောက်အထိ ဖြည်းဖြည်းချင်း ဆင်းသွားတယ်။ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး။ ရေချိုးကန်ထဲမှာ သူ တယောက်တည်း။ တပတ်လှည့် ကူးပြီးမှ ပြန်နား ပြီး ကန်ဘောင်ပေါ်မှာ ခေါင်းတင် မှေးလိုက်တယ်။ ခေါင်းတင် နားဖို့ ကြွေပြား ကပ်ထားတဲ့ နေရာက လူခုနစ်ယောက်၊ ရှစ်ယောက်အတွက် ကျယ်တယ်။

ချွေးထုတ်တာကို သူ ဝါသနာ မပါဘူး။ ပြီးရင် အသား ခြောက်တယ် လို့ သူ စိတ်ထင်တယ်။ ဒါကြောင့် ရေနွေးကန်မှာပဲ ချိုးလေ့ရှိတယ်။ ရေပူ စိမ်ပြီး တဲ့နောက် ခုလို အနားယူရတာ သိပ်ဇိမ်ရှိတယ်လို့ သူ့စိတ်ထဲ ထင်တယ်။ ပြီးတော့ ပျင်းတိပျင်းတွဲနဲ့ အတွေးတွေ ဖြန့်တယ်။ ခေါင်းထဲမှာ သံသယတွေနဲ့ သံသရာလည်နေတယ်။ မိန်းမနဲ့ ဖူမင်း တရင်းတနှီး ရှိနေတာကို ဘယ်လိုမှ ဘဝင် မကျနိုင် ဖြစ်နေတယ်။

ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်မှာ သမီးကလေး ဂျက်စ်မင်းကို မွေးပြီးကတည်းက သူ့

ရင်ထဲက မိန်းမအပေါ် မသင်္ကာစိတ် ထိပ်တက်လာခဲ့တယ်။ ကလေးက ရုပ်ဆိုး ဆိုးလေး။ ဂျီနာက အရပ်မြင့်မြင့်၊ သွယ်သွယ်လျလျနှင့် လှသည့် မိန်းမချော တယောက်။ နှာတံပေါ်ပေါ်၊ မျက်ရစ်ထူထူနဲ့။ အသားအရေက ပိုးသားလို နုညက် ပြီး နှုတ်ခမ်းအစုံက ယောက်ျားသားတို့အတွက် စွဲမက်စရာအတိ။ ဒန်ကလည်း လူချောတယောက်ပင်။ မျက်လုံး၊ မျက်ခုံး ကောင်းကောင်းနှင့် ဆံပင်ကောင်း ကောင်း၊ နှာတံပေါ်ပေါ်။ မိန်းမနှင့် တွဲသွားလျှင် အခြား အမျိုးသမီးများ မနာလို တိုရှည် မျက်လုံးများဖြင့် ဝိုင်းကြည့်ကြမြဲ။ ဒါပေမဲ့ သမီးကလေးကျတော့...။ ဒါကြောင့် သူ့နားထဲမှာ သူ့ရဲ့ ဒုတိယအသံကို အမြဲ ကြားနေရတယ်။

‘မဟုတ်ဘူး။ သူဟာ ငါ့ကလေး မဖြစ်နိုင်ဘူး’ ရံခါမှာ ‘ဒီကလေးအဖေ ဟာ ငါ မဟုတ်ဘူး၊ ဖူမင်း ဖြစ်ရမယ်’

မိန်းမကို မကြာမကြာ သတိပေးဖူးတယ်။ ဖူမင်းနဲ့ ခပ်ကင်းကင်းနေ ဖို့။ ဒါပေမဲ့ သူတို့က ရိုးရိုးခင်တာ။ အမေရိကန်ကို မရောက်ခင် တရုတ်ပြည် ဂျင်ဟွာမှာကတည်းက ကစားဖော်တွေတဲ့။ “မောင် ဘာဖြစ်လို့ ဒါလောက် မနာလိုဝန်တို ဖြစ်နေရတာလဲ” လို့ ဂျီနာက တုံ့ပြန်စမြဲ။

ဖူမင်းနဲ့ ဆုံတဲ့အခါတိုင်း ငတိက သူ့ကို မျက်လုံးမှေးပြီး မချိုမချဉ် ကြည့်တတ်တယ်။ သည်လိုအခါတိုင်း ဒန်တယောက် သံသယစိတ်တွေ တိုးလာ တတ်တယ်။ သည်ကောင့် အမူအရာက -

‘မင်းမိန်းမအကြောင်းကို ငါ မင်းထက် ပိုသိတယ်။ ချေးခါးအူမ မကျန် သိတယ်ကွ’ လို့ ပြောနေသယောင်ယောင်။

‘မင်းမိန်းမ မျောက်မွေးတယ်လို့ ထင်အောင် ငါ တမင် လုပ်နေတာ ကွ။ မင်း ငါ့ကို ဘာတတ်နိုင်သလဲ ငတုံး’ လို့ ပြောနေသလိုပဲ။

ဂျက်စမင်ကလေး မမွေးခင် ဒီ ဖူမင်း ဆိုတဲ့ ကောင်ကို ဘယ်တုန်းကမှ အဖက်လုပ်ပြီး ဒန် စဉ်းစားလေ့ မရှိ။ သူ့ထက် လေး ငါးနှစ်ကြီးတဲ့ ဖူမင်းကို ပေါ့ပေါ့နေ၊ ပေါ့ပေါ့စား တယောက်လို့ ထင်ခဲ့တယ်။ သူ့အလုပ်က တနာရီ ဆယ့် နှစ်ဒေါ်လာရပြီး လူ သုံးလေးယောက်ကို အုပ်ချုပ်ရတဲ့ ဖိုမင်။ ဒန်က အိမ်ခြံ မြေ ဝယ်ရောင်း ဧရာမ ကုမ္ပဏီကြီးတခုရဲ့ ပိုင်ရှင်။ သူ့လက်အောက်မှာ လက်ခွဲ ကုမ္ပဏီ သုံးဆယ့်ခုနစ်ခုနီးနီး ရှိပြီး လူရိုသေ ရှင်ရိုသေ လုပ်ငန်းရှင်တယောက်။ သူ့လုပ်ငန်း တဖြည်းဖြည်း ကြီးပွားလာစဉ်ကတည်းက ဖူမင်းကို ထည့်သုံးဖို့ လုံးဝ စိတ်မကူးခဲ့။ ဂျီနာကို ရဖို့ ဝိုင်းဝန်း ပိုးပန်းကြတုန်းကလည်း ဖူမင်း ပါတယ်

ဆိုတာ ဒန် ကောင်းကောင်း ရိပ်မိခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ စောစောကလေးက တွေ့ခဲ့တဲ့ မြင်ကွင်းကြောင့် ဒန်ရဲ့ အငဲ့စိတ်တွေ ပြန်ပေါ်လာတယ်။ သူ့မှာ ကိုယ်ဝန်ရနေပါပြီ ဆိုပြီး ဂျီနာပြောလို့ လက်မထပ်ဖြစ်ခဲ့ရင်လည်း သူ့ကို သူတို့ ဆက်လိမ်နေကြဦးမယ် ထင်တယ်။

ရေကူးကန်ဝန်ထမ်း တယောက်က ဧရာမ မျက်နှာသုတ်ပဝါကြီး သူ့ပခုံးပေါ် လွှမ်းပေးလိုက်တော့မှ သူ သတိပြန်ဝင်လာတယ်။ ရေကူးကန်ဝန်ထမ်းက ပြုံးပြီး မေးတယ်။

“ခြေထောက်တွေ အနှိပ်ခံဦးမလား ခင်ဗျ”

ဒန်က ကုန်းထပြီး ပြန်မေးလိုက်တယ်။

“ဘယ်နှုနာရီ ရှိပြီလဲ”

“လေးနာရီ လေးဆယ့်ငါး ခင်ဗျ”

“ဒီနေ့တော့ အောက်ပိုင်း မနှိပ်တော့ပါဘူး။ သွားစရာလေး ရှိလို့ဗျ”

“ဟုတ်ကဲ့... ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျ” ဟုဆိုပြီး အခြား အခန်းတွေဆီကို လျှောက်သွားတယ်။

ဒန်က ရေသန့်ချိုးဖို့ ထွက်လာခဲ့တယ်။ ရေအေး ချိုးပြီးမှ အနှိပ်ခန်းတွေကို ဖြတ်ပြီး အဝတ်လဲခန်းဆီ ပြန်လျှောက်လာခဲ့တယ်။ အနှိပ်ခန်းတွေထဲက ကလူ၏သို့ မြူ၏သို့ အသံတွေ တောက်လျှောက် ကြားနေရတယ်။

အင်း... ဒီမိန်းကလေးတွေတော့ ‘တစ်ပဲ’ တွေ တထောကြီး ရမှာပဲလို့ ဒန် တွေးမိတယ်။ အနှိပ်ခန်းတွေပေါ်မှာ ချိတ်ဆွဲထားတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်တွေကို ဒန် ခုမှ သတိထားမိပြီး မော့ကြည့်လိုက်တယ်။

‘အနှိပ်ခံလိုသူများ တဆိတ် ကြိုတင်စာရင်းပေးပါရန်’

အဝတ်လဲခန်းထဲမှာ ဦးထုပ်နဲ့ အဝတ်အစားတွေ ကပျာကယာ လဲပြီး ငါးနာရီမှာ သမီးကို ကြိုဖို့ ခပ်သွက်သွက် ထွက်လာခဲ့တယ်။

*

အဲဒီညမှာ သမီးကလေး အိပ်ပျော်သွားတာနဲ့ ဒန်နဲ့ ဂျီနာတို့ လင်မယားနှစ်ယောက် ဧည့်ခန်းထဲမှာ ထိုင် စကားပြောဖြစ်ကြတယ်။ ဒန်က သူ့ ကော်ဖီခွက်ကို စားပွဲပေါ် လှမ်းတင်ပြီး ပြောလိုက်တယ်။

“နေ့လယ်က ရှုရတွန်ဟိုတယ် စားသောက်ခန်းထဲမှာ မင်းနဲ့ ဖူမင်း အကြည်ဆိုက်နေကြတာ ကိုယ် မြင်ခဲ့တယ်။ မင်းတို့နှစ်ယောက် သီဟိုဠ်စေ့တွေ အပြန်အလှန် ခွဲပြီး ငယ်မူပြန်နေကြတာလေ”

ဂျီနာ့ မျက်နှာ ရဲတက်သွားတယ်။ နှုတ်ခမ်းကို ခဏ တင်းတင်းစေ့ထား လိုက်တယ်။

“ဂျီနာနဲ့ သူဟာ ရိုးရိုး သူငယ်ချင်းတွေပါလို့ ရှင့်ကို ဘယ်နှခါ ပြောရ ဦးမှာလဲ။ သူနဲ့ ဂျီနာ့ကြားမှာ ဘာပြဿနာမှ မရှိဘူး။ ရှင် ဒီကိစ္စကို ပြဿနာ ခဏ ခဏ မလုပ်ပါနဲ့တော့”

“သူနဲ့ ကင်းကင်းနေပါလို့ မင်းကို ကိုယ် ပြောတာ ဘယ်နှကြိမ် ရှိပြီ လဲ”

“သူနဲ့ ကျွန်မက တမြို့တည်းသား ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ။ ဘာမှ မဟုတ် ဘဲနဲ့ ရှင် ပြောသလို ကျွန်မ မလုပ်နိုင်ဘူး”

“ဒီမယ်... ဂျီနာ၊ ကိုယ်နဲ့ လက်ထပ်ခင် မင်းမှာ ရည်းစားတွေ တလှေ ကြီး ရှိခဲ့တယ် ဆိုတာ ကိုယ် သိပြီးသား။ အဲဒီ အကြောင်းတွေကို ကိုယ် ဘာမှ ပြန်မစဉ်းစားဘူး။ မင်းဟာ ကိုယ့်ရဲ့ သစ္စာရှိတဲ့ ဇနီးမယား ဖြစ်နေရင် တော်ပြီ လေ”

“ဘာလဲ... ခု ကျွန်မက ရှင့်ကို ဖောက်ပြန်နေတယ်လို့ ဆိုလိုတာလား”

“မင်း ဘာလို့ သူနဲ့ ဆက်တွဲနေတာလဲ။ ကိုယ့်ကို မှန်မှန် ပြောစမ်း ဂျီနာ။ ဂျက်စမင်နဲ့ သူ ပတ်သက်နေလို့လား”

“ရှင် ဘာဆိုလိုတာလဲ။ ဂျက်စမင်ကို သူ သိတောင် မသိဘူး”

“သူ မသိဘဲနဲ့ သူဟာ ဂျက်စမင်ရဲ့ အဖေ ဖြစ်မနေနိုင်ဘူးလား”

“ဟာ... သေတော့မှာပဲ။ သမီး အရင်းခေါက်ခေါက်ကို ရှင် ဒီလို ပြော ထွက်တယ် ဟုတ်လား။ ရှင် ကျွန်မကို မယုံရင် DNA စစ်ကြည့်လိုက်ပေါ့”

“လုပ်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ ကလေးအပေါ် မတရားရာ ကျမှာပေါ့။ သူ့ကို ကိုယ့်ရင်သွေးလို့ သတ်မှတ်နိုင်ပါတယ်။ အဲဒါက တပိုင်း။ ဒါပေမဲ့ မင်း လုပ်နေပုံ တွေကတော့ ကိုယ့်သိက္ခာကို ချနင်းနေသလိုပဲ”

“ဟောတော့... ရှင့်သိက္ခာကို ကျွန်မ ဘယ်တုန်းက ထိပါးဖူးလို့လဲ”

“မင်း ဖူမင်းနဲ့ အမြဲ တွေ့နေတယ်လေ”

“ရှင့်ကို ဘယ်နှခါ ပြောရမလဲ။ သူ့ကို သူငယ်ချင်းထက် ဘာမှ မပိုဘူး။

ဆိုင်ကို ဝင်ဝင်လာလို့ မုန့် အတူထွက်စားတာပဲ ရှိတယ်။ မလာနဲ့လို့ မောင်းထုတ် ရမှာလား”

“အေးလေ... ဘာလို့ မောင်းမထုတ်နိုင်ရမှာလဲ”

“ရှင့်ကို ဘယ်နှခါ ထပ်ပြောနေရဦးမှာလဲ။ သူနဲ့ ကျွန်မက တမြို့တည်း မှာ ကြီးလာတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ။ ဒါထက် တပြားသားမှ မပိုဘူး”

ပြောပြီး ဂျီနာ ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်တယ်။

“တော်ပြီ... မောတယ်။ ကျွန်မ သွားအိပ်တော့မယ်။ ခဏနေ ဂျက်စမင် နိုးလာရင် ကျွန်မ ထရဦးမှာ။ ဒါကြောင့် ရသလောက်လေး သွားအိပ်လိုက်ဦးမယ်။ ဝှတ်နိုက်”

ပြောပြီး ကလေး အိပ်နေတဲ့ အခန်းထဲကို ဂျီနာ ဝင်သွားတယ်။

“ဝှတ်နိုက်”

သူ ဗလုံးဗထွေး ပြန်နှုတ်ဆက်လိုက်တယ်။

သက်ပြင်းချပြီး ရေခွေးကြမ်း တခွက် ထပ်ထည့်လိုက်တယ်။ ပြီးမှ ကြိမ်ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်ပြီး မေ့စဉ်တုတ်ပေါ်မှာ ပွက်လောရိုက်နေတဲ့ သတင်း ကိုပြန်ရှာဖတ်တယ်။ အသက် နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်အရွယ်၊ ဒီနှစ် ဓာတုဗေဒ နိဘယ်လ် ဆုရှင်ကြီးက အသက် နှစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်အရွယ် မိန်းကလေးတဦးနဲ့ လက်ထပ်မဲ့ ကိစ္စ။ လူတိုင်း စိတ်ဝင်စားနေတဲ့ သတင်းကို ဒန်တယောက် လုံးဝ အာရုံခံစားလို့ မရ။ သူ့စိတ်ထဲမှာ မိန်းမအပေါ် မသင်္ကာစိတ်ကသာ လွှမ်းမိုးနေတယ်။ အင်း... တယောက်တည်းနဲ့ မတင်းတိမ်နိုင်တဲ့ မိန်းမစားမျိုး ထင်ပါရဲ့ ဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ သာ တဝဲလည်လည် ဖြစ်နေတယ်။ ဂျီနာဟာ ယောက်ျား တယောက်တည်းနဲ့ အာသာ မပြေနိုင်တဲ့ မိန်းမမျိုးလား။ ယောက်ျားတွေနဲ့ တရုန်းရုန်း နေချင်တဲ့ မိန်းမစားမျိုးလား။ ဒီလိုမှန်းသိရင် ရိုးရိုး အိမ်ရှင်မ အဖြစ်နဲ့ပဲ ထားခဲ့မိရင် အကောင်းသား။ ခုတော့ ဒေါ်လာ လေးသောင်းကျော် ရင်းပြီး ကျောက်မျက် ရတနာနဲ့ တွင်းထွက်ပစ္စည်း စတိုးဆိုင်လေး ဝယ်ဖွင့်ပေးခဲ့မိတာကို နောင်တရ ရတော့မလို့ ဖြစ်နေတယ်။

ဝက်ဘ်ဆိုဒ်ထဲမှာ တာစားနေတဲ့ သတင်းဆောင်းပါးတွေက အများ အားဖြင့် သိပ္ပံပညာရှင် အဘိုးအိုကို ရစရာမရှိအောင် ဝိုင်းအပုပ်ချနေကြတယ်။ နောက်လူငယ်တွေရဲ့ ခေတ်ကို ဖျက်ဆီးပစ်တဲ့ အဘိုးကြီးလို့ ဝိုင်းဝေဖန်ကြတယ်။ အချို့ကလည်း သည်အရွယ်အထိ ချစ်စိတ် နုပျိုနေနိုင်ဆဲ ဖြစ်တဲ့အတွက် အားကျ

ဂုဏ်ယူစရာအဖြစ် ချီးပကြတယ်။ အားကျကြတယ်။

နှစ်ဖက် တိုက်နေကြတဲ့ ကလောင်ရှင်တွေဟာ နာမည်ကျော် ဆရာကြီးတွေ ဖြစ်တဲ့အကြောင်း အားလုံး သိတယ်။ နာမည်ဝှက်နဲ့ သည်တိုက်ပွဲကို အားလုံး စိတ်ဝင်စားနေပေမဲ့ ဒန်တယောက် သူများတွေလို စိတ်မဝင်စားနိုင်ဘူး။ လွမ်းမိုးနေတဲ့ မိန်းမအကြောင်းကသာ သူ့ဦးခေါင်းကို အချိန်ပြည့် အလုပ်ပေးထားတယ်။ သူ့ကိုယ်သူလည်း မေးခွန်းတွေနဲ့ ပြန်ဆင်ခြင်မိရဲ့။ ငါဟာ သက်သက်မဲ့ အလကား သဝန်ကြောင်တတ်တဲ့ လူစားမျိုးလား။ မြိုင် ပေါ်နေတဲ့အချိန် နွားမနောက်ကို တကောက်ကောက် လိုက်နေတဲ့ နွားတကောင်နဲ့ တူနေမလား။ အလှဘုရင်မ ကျအောင်တော့ ခြွေနိုင်ခဲ့ပါရဲ့။ ခုတော့ ဂျီနာဟာ ဆုရတဲ့ အလှတံဆိပ်လေးနဲ့ တူနေပြီး အမြတ်တနိုး လာရောက်ကြည့်ရှုသူ မှန်သမျှကို ထိုင်ကြည့်ပြီး မနာလို ဖြစ်နေရတဲ့ ဘဝ။ ခုတော့ စိတ်၏ငြိမ်းချမ်းမှု ဟူသမျှ သူ့မှာ မရှိတော့ပြီ။ နီဘယ်လ်ဆုရှင် အဘိုးအိုခမျာလည်း နေရင်းထိုင်ရင်း သူ့လိုပင် စိတ်ဆင်းရဲနေရရှာပေလိမ့်မည်။

တချက် သမ်းပြီး မျက်လုံးနှစ်ဖက်ကို ပွတ်လိုက်တယ်။ ပြီးမှ ကွန်ပျူတာကို ပိတ်ပြီး သွားတိုက်ဖို့ ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်ခဲ့တယ်။ ဒီအခန်းက သူတို့ရဲ့ မူလအိပ်ခန်း။ နောက်မှ မိန်းမက ကလေးနဲ့အတူ အိပ်ချင်ပါတယ် ဆိုပြီး လင်မယားနှစ်ယောက်ကြားမှာ အိပ်ခန်း နှစ်ခန်း ဖြစ်သွားတာလေ။

*

နောက်တနေ့မှာ ရက်ချိန်းယူပြီး ၄၈ လမ်းပေါ်မှာ ရှိတဲ့ ရှားလော့ဟုမ်း ရုံးခန်းဆီကို ဒန် ထွက်လာခဲ့တယ်။ ဖုန်းနဲ့ လှမ်းစုံစမ်းတုန်းက ဖုန်းဖြေပုံက ခပ်ရွှင်ရွှင်။

“ဘယ်ကိစ္စမဆို ကျွန်တော်တို့ လိုက်ပေးတယ်။ မြေယာ အဆောက်အအုံ ကိစ္စ၊ လင်မယား အရှုပ်တော်ပုံ၊ မိသားစု သမိုင်းနောက်ခံကိစ္စ၊ အားလုံး ကျွန်တော်တို့ လိုက်ပေးပါတယ်” တဲ့။

ဆွစ်ဇာလန်က ပြောင်းလာဖွင့်ထားတဲ့ ထိုင်ဝမ် စားသောက်ဆိုင်မှာ ဝင်စားပြီး စုံထောက်ရုံးကို သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ဒီဆိုင်က တရုတ်စာ သိပ်ကောင်းတဲ့ ဆိုင်လေ။

စုံထောက်ရုံးက ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်နဲ့ ဓာတ်ပုံဆိုင် တဆိုင်ရဲ့ အပေါ်ထပ်

မှာ။ မဆိုစလောက် ခုံညားတဲ့ ပုံမျိုးနဲ့ လူတယောက်က သူ့ကို ကြံ့ပြီ နှုတ်ဆက် တယ်။

“ကဲ.. ဆို မိတ်ဆွေ။ ကျွန်တော်တို့ ဘာအကူအညီ ပေးရမလဲ”

ဒန်က လာရင်းကိစ္စကို ရှင်းပြတယ်။ မုတ်ဆိတ်မွေးနဲ့ ဥပမိရုပ် ခပ်ချာ ချာလူကို ဘယ်လို စကားစရမှန်း မသိ ဖြစ်နေတာနဲ့ ထင်မိထင်ရာ စွတ်မေးလိုက် တယ်။

“ခင်ဗျား အဖွဲ့မှာ လူ ဘယ်လောက် များလဲ မစွတာကွမ်”

“ကျွန်တော်တို့ လူတွေ တကမ္ဘာလုံးမှာ ရှိတယ်။ အမေရိကန်၊ ရုရှား၊ ဥရောပ၊ ဩစတြေးလျနဲ့ အာဖရိက နိုင်ငံတွေမှာပါ ကျွန်တော်တို့ လူတွေ ရှိတယ်”

“ဟုတ်လား”

ဒန်က ကတ်ပြားနှစ်ခုကို ဘောင်းဘီအိတ်ထဲက နှိုက်ထုတ်ပြီး သူ့ရှေ့ ကို ထိုးပေးလိုက်တယ်။

“သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ နောက်ကြောင်း ရာဇဝင်တွေ ကျွန်တော် သိချင် တယ်။ သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး ဂျင်ဟွာမြို့မှာ မွေးကြတယ်”

မစွတာကွမ်က လက်တဖက်မှာ ကိုင်ထားတဲ့ ဘောလ်ပင်ကလေးကို လှည့်နေရင်း ပြန်ပြောတယ်။

“ဒါလောက်ကတော့ သိပ်ခက်မယ် မထင်ပါဘူးဗျာ။ တရုတ်ပြည်မှာ ကျွန်တော့်လူတွေ အများကြီးပါ။ ကဲ... ကျွန်တော့်ကို သူတို့ရဲ့ နာမည်၊ အသက်၊ ပညာအရည်အချင်း၊ မိသားစုဝင်ထဲက အသိအကျွမ်း ရှိရင် သူတို့ နာမည်တွေနဲ့ ဂျင်ဟွာလိပ်စာကိုပါ ပေးပါ”

“အဲဒါတော့ မရနိုင်ဘူးဗျာ။ ကျွန်တော့်မိန်းမ ဂျီနာမှာ သူ့ အမျိုးတွေ တယောက်မှ မရှိဘူး။ သေကုန်ပြီလို့ ပြောတယ်။ အဲဒါကို ကျွန်တော် သိပ် မယုံ ချင်ဘူး”

“အဲဒါ မပူပါနဲ့ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ လိုက်ပေးနိုင်ပါတယ်။ အဲဒီ နှစ်ယောက်ရဲ့ နောက်ကြောင်း ရာဇဝင်အပြင် ခင်ဗျား တခြား ဘာသိချင်သေးလဲ”

“သူတို့နှစ်ယောက် အမေရိကန်ကို မလာခင် ရိုးရိုး ခင်ခဲ့တာလား၊ ရည်စား ဖြစ်ခဲ့ကြသေးလား၊ အဲဒါကို ခင်ဗျားတို့ ပြန်လိုက်ပေးနိုင်မလား။ ဖြစ်ခဲ့ တယ် ဆိုရင် အထောက်အထား ရှာပေးနိုင်မလား”

“ရပါတယ်၊ မခက်ပါဘူး”

မစ္စတာကွမ်က သူ ပေးတဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေကို ဧရာမ စားပွဲကြီးရဲ့ အံ့ဆွဲကြီးထဲ ထည့်လိုက်တယ်။ စားပွဲကြီးက စီအီးအိုတွေ သုံးတဲ့ နောက်ဆုံးပေါ် စားပွဲမျိုး။ စားပွဲကြီးကို ကြည့်ပြီး ဒန့် မျက်စိထဲမှာ လူသေခေါင်း သေတ္တာကြီး လို့ မြင်နေတယ်။ စုံထောက်ကြီးက ပြီးတာနဲ့ သူတို့ ယူတဲ့နှုန်းကို ပြောပြတယ်။ အမှုအပ်ရင် ဒေါ်လာ သုံးရာ။ အမှုလိုက်ချိန်တွင် တနာရီကို ဒေါ်လာငါးဆယ် တဲ့။ အမှုလိုက် စုံထောက်ရဲ့ နေ့တွက်စရိတ်၊ ဟိုတယ်နဲ့ စားစရိတ်တွေလည်း အမှုသည်က ကျခံရမယ် တဲ့။ သည်နှုန်းမှာ ပုံမှန်ဖြစ်ကြောင်း စုံထောက်ကြီးက ရှင်းပြနေတယ်။ ဒန့်က ဘာမျှ စောဒက မတက်ဘဲ စာချုပ်ကိုကောက် လက်မှတ် ထိုးလိုက်ပြီး ကြိုတင်ငွေအတွက် ချက်လက်မှတ် တစောင်လည်း ထိုးပေးလိုက် တယ်။

မစ္စတာကွမ်က သူ့ကို တံခါးဝ လိုက်ပို့တော့မှ စုံထောက်ကြီးမှာ သူ့ ပခုံးလောက်တောင် မမြင့်တဲ့ ဂျပုကလေး ဖြစ်နေမှန်း ဒန့် သိတော့တယ်။ သည်လိုလူက သည်အလုပ်မျိုးနဲ့ အသက်မွေးနေသတဲ့။ သိပ် မျက်စိရှင်လို့များ လား။ သူ့ ပုံစံက စာရင်းကိုင်၊ ဒါမှမဟုတ် ရုံးထိုင် အလုပ်တမျိုးမျိုးနဲ့ လိုက်ဖက် တဲ့ ပုံမျိုး။

ဂျက်စမင်းက ကောက်ကာငင်ကာ ဖျားပါလေတော့တယ်။ တော်တော်နဲ့ မပျောက်နိုင်ဘူး။ တညလုံး ငိုငိုနေလို့ ဟိုဘက်ခန်းက ဒန့်တယောက် အိပ်ရေး ပျက်နေတာ ကြာပြီ။ ဂျီနာက သမီးလေးကို ဆေးခန်း ခေါ်သွားပြီး ပြပေမဲ့ ပေး လိုက်တဲ့ဆေးနဲ့ မသက်သာလို့ဆေးတွေ ဆက်မတိုက်ဘဲ ထားလိုက်တော့တယ်။ ဆေးအစား သူ့အဘွား ပေးတဲ့ ဓာတ်စာဆိုပြီး ကလေးကို ရေနွေးကြမ်းချည်း ဖိတိုက်တယ်။ တလသမီးလောက် ကတည်းက ဂျက်စမင် မကြာခဏ ဖျားတတ် တယ်။ ဖျားရင် အဘွားရဲ့ နည်းအတိုင်း ရေနွေးကြမ်းပဲ တိုက်ခဲ့တယ်။ တခြား ဘာဆေးမှ မတိုက်ဘူး။

ဂျက်စမင်ကလေး လမ်းစလျှောက်ပြီ။ ရှေးစကားအတိုင်း ကလေးရဲ့ လျှာနဲ့ ခြေထောက် တဆက်တည်း တဲ့။ သူ စလျှောက်ချိန်က ပထမဆုံး စထွက် လာတဲ့ စကားလုံးက “ဖေဖေ” တဲ့။

ဒီလို အခေါ်ခံရတိုင်း ဒန်တယောက် စိတ်ထဲ တသိမ့်သိမ့် နွေးပြီး ပီတိ တွေ တလှေ့ကြီးနဲ့ ငြိမ်းအေးနေတတ်တယ်။ သူ့ဗိုက်ပေါ် တက်ထိုင်ပြီး ကျော ပေါ်ကို ကုန်းပိုးစီးပြီ ဆိုရင်တော့ ဆိုဖွယ်ရာ မရှိတော့။ ဒီကြားထဲကနေပြီး ဒီကလေး သူ့ရင်သွေး ဟုတ်၊ မဟုတ် ဆိုတဲ့ သံသယတွေ မပယ်ရှားနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေ တယ်။ ဂျက်စမင်ကလေးက မကြာ မကြာ ဖျားတဲ့အပြင် အအိပ်အနေကလည်း သိပ်နည်းတယ်။ ငိုရင် ငို၊ မငိုရင် သန်းခေါင်သန်းလွဲထိ ထိုင်ဆော့နေတတ်တယ်။ တနေ့မှာဒေါက်တာကိုဟင်ရဲ့ ဆေးခန်းကို မိန်းမနဲ့အတူ သူ့လိုက်သွားဖြစ်တယ်။ ကလေးအထူးကု ဆရာဝန်မက သက်လတ်ပိုင်း။ မျက်နှာက အရိုးပေါ် အရေတင်။ ဆရာဝန်မကြီးက ကလေးအတွက် ကုထုံးသစ်တခု ပေးတယ်။ ဘယ်လောက် ငိုငို သည်အတိုင်း ကြည့်နေလိုက်ဖို့ ပြောတယ်။ သူ မောလို့ တိတ်သွားရင် ငိုတာ ဘာအကျိုးမှ မရှိဘူး ဆိုတာ သူ့ဘာသာ သိလာလိမ့်မယ် တဲ့။ ငိုခြင်းအစား ဘာ လုပ်သင့်တယ် ဆိုတာ သူ့ဘာသာ စဉ်းစားလာတတ်လိမ့်မယ် တဲ့။ သည်နည်းနဲ့ လွတ်လပ်စွာ ဆုံးဖြတ်မှုကို သူ့ဘာသာ နားလည်လာလိမ့်မယ် တဲ့။

ဒါပေမဲ့ ဂျီနာက ဒေါက်တာကိုဟင်ရဲ့ ညွှန်ကြားချက်ကို လုံးဝ လက်မခံ ဘူး။ ဂျက်စမင်ကလေး ငိုပြီ ဆိုတာနဲ့ အမေက ပြေးကောက်ချီနေပြီ။

“မေမေ... ခဏလေး လာပါ” လို့ ခေါ်ရင် ဂျီနာ ပြေးချီပြီး ပုခက်ထဲထည့် လွှဲရင် လွှဲ၊ ဒါမှမဟုတ် ပခုံးပေါ်ထမ်းပြီး ခန်းလုံးပြည့် ချီလျှောက်နေတတ်တယ်။ သူ့ရဲ့ မိခင်စိတ်ကို ဒီလိုအခါမျိုးတွေမှာ ဒန်တယောက် အံ့ဩမဆုံး ဖြစ်ရပြန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို ဝိုင်းမကူကြလို့ ဂျီနာတယောက် ရံဖန်ရံခါ လင်းအားကြီးမှ အိပ်ရ ရှာတယ်။ ကလေးကို ဒီအတိုင်း ထားခဲ့ပြီး အိပ်ဖို့ပြောတိုင်း ဂျီနာ နားမထောင် ဘူး။ သမီးကလေးက သူ့ကို အမေ မချစ်ဘူး ထင်သွားမှာ၊ ပစ်စလက်ခတ် ထား တယ် ထင်သွားမှာ ဂျီနာ အလွန်အမင်း စိုးရိမ်တယ်။

ဒီညလည်း ဂျက်စမင်ကလေး မရပ်မနား ငိုနေပြန်တယ်။ အမေခမျာ နားရတယ် မရှိဘူး။ သားချော့တေးတွေလည်း ကုန်ပြီ။ နောက်ဆုံး အိပ်ချင်မူးတူး နဲ့ သူ ဆိုနေတဲ့ သီချင်းက ‘လာလေ သားလေး ဘန်နီရယ်’ ဆိုလား ဘာလား။ ဒန် ကောင်းကောင်း မမှတ်မိ။

သူက ဝှမ်းကပ်ကို မျက်နှာပေါ်အထိ ဆွဲတင်လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကလေး ငိုသံကို ကြားနေရဆဲ။ ဘယ်လူး ညာလိမ့်နဲ့ သူ ကြိုးစားတယ်။ ဘယ်လို မှ အိပ်မရတော့ဘူး။

ဟိုဘက်ခန်းကို ကူးသွားပြီး မိန်းမကို ပြောလိုက်တယ်။

“အိပ်ဆေးဖြစ်ဖြစ်၊ ဘာဖြစ်ဖြစ် တခုခု တိုက်လိုက်ပါလားကွာ။ သူ အိပ်သွားရင် ပြီးတာပဲ”

“ဟင့်အင်း... မတိုက်ပါဘူး။ ဒီအရွယ် ကလေးနဲ့ အိပ်ဆေး တိုက်ရင် ဦးနှောက် ပျက်တတ်တယ် ဆိုတာ ရှင် မသိဘူးလား”

“ခွေးမလေး၊ သိပ်ဒုက္ခပေးတယ်။ မနက်ဖြန် မနက် အစည်းအဝေး ရှိတယ်။ နှစ်နာရီတောင် အိပ်ချိန် မရှိတော့ဘူး”

“စိတ်မကောင်းပါဘူး မောင်ရယ်။ ဂျီနာလဲ အလုပ်တွေ ရှိတာပါပဲ”

“သိပ်ဒုက္ခပေးတဲ့ ဟာမလေး။ နေ့ခင်းပိုင်းကျတော့ တနေကုန် အိပ်နေ တယ် တဲ့။ ကလေးထိန်း မစွက် အက်စ်ပါဒါက ပြန်ပြောပြတယ်။ သိပ်အေးတဲ့ ကလေး၊ တနေကုန် အိပ်နေတယ် တဲ့”

“သူ့ စိတ်ထဲမှာ နေ့နဲ့ ည မှားနေတာ ဖြစ်မှာပေါ့ကွယ်”

“ပစ်ထားလိုက်ကွာ၊ သူ့ဘာသာသူ ကြိုက်သလောက် ငိုနေပေစေ”

“သိပ် စိတ်မတိုပါနဲ့ မောင်ရယ်။ မကြာခင် သူ အိပ်သွားတော့မှာပါ”

မိန်းမက စိတ်ရှည်လက်ရှည်နဲ့ ချိုချိုသာသာ ချော့တော့ သူ စိတ်လျော့ လိုက်တယ်။ အခန်းတံခါး အသာလေးပိတ်ပြီး သူ့အခန်း သူ ပြန်လာခဲ့တယ်။

သိပ်ချစ်ဖို့ ကောင်းတဲ့ ကလေးတယောက် ထပ်လိုချင်နေတယ်။ ယောက်ျားလေး ဖြစ်ဖြစ်၊ မိန်းကလေး ဖြစ်ဖြစ် ကိစ္စ မရှိဘူး။ သူနဲ့ ဂျီနာရဲ့ သွေး စစ်စစ် ဖြစ်ရင် တော်ပြီ။ ခုတော့ သူ့မျက်လုံးတွေနဲ့ လုံးဝ မတူတဲ့ ဂျက်စမင်ရဲ့ မျက်လုံးတွေကြောင့် ဒန်တယောက် စိတ်ထဲ စနိုးစနောင့် အမြဲ ဖြစ်နေရတယ်။

နောက်နေ့ အစည်းအဝေးမှာ ဒန် တဝါးဝါး သမ်းနေတယ်။ အဖွဲ့သား တယောက်က လှမ်းနောက်တယ်။

“ညက ကိုယ့်လူ ပင်ပန်းခဲ့ပုံ ရတယ်၊ ဟုတ်စ”

နောက်တယောက်က ဝင်ထောက်ပြန်တယ်။

“သိပ်မကဲနဲ့နော် ဒန်၊ ညားခါစ ကလေးတွေ မဟုတ်တော့ဘူး”

အစည်းအဝေးခန်းထဲမှာ သူ့ကို ဝိုင်းပြီး နောက်ပြောင်နေချိန်မှာ ဒန်က စိတ်ပျက်လက်ပျက် ညည်းလိုက်တယ်။

“ကလေးနေမကောင်းလို့ပါဗျာ။ တညလုံး ငိုနေလို့လုံးဝ မအိပ်ခဲ့ရဘူး”

ကလေးအကြောင်း ပြောတော့ အားလုံး တိတ်သွားတယ်။ ဂျက်စမင် ကလေးကို သူတို့အားလုံး တွေ့ဖူးကြတယ်။ ဘယ်သူနဲ့ တူလာမလဲ ဆိုပြီး စောင့်ကြည့်နေခဲ့ကြတာလေ။ သူတို့ ငြိမ်နေကြတော့ ဒန်တယောက် နေမထိ ထိုင်မသာ ဖြစ်လာတယ်။ အလုပ်အပေါ်ကို မနည်း အာရုံစိုက်ထားရတယ်။ သူတို့ ဆွေးနွေးနေတဲ့ အကြောင်းအရာက တောင်ပေါ်က ဂိုဒေါင်ကြီးတွေကို ဝယ်ပြီး ကွန်ဒိုတွေ ပြန်ဆောက်ဖို့။ ဒီစီမံကိန်း အောင်မြင်ရင် သူကိုယ်တိုင် တကွက်ယူပြီး ပြောင်းနေဖို့ စိတ်ကူးထားတယ်။ ဖလပ်ရှင်းကို သူ ငြီးငွေ့နေပြီ။ ပညာရေးစနစ် ကလည်း သိပ်ဟန်မကျ။ ပြီးတော့ ရပ်ကွက်က လူစည်ပေမဲ့ အင်္ဂလိပ်စာအုပ် ဆိုင်တောင် ကောင်းကောင်း မရှိဘူး။ ပန်းချီပန်းပု ပြခန်းတခုပဲ ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခု ဖွင့်လိုက်၊ ခု ပိတ်လိုက်နဲ့။ ပြီးတော့ ရုပ်ရှင်ရုံလည်း ခပ်သေးသေး တခုပဲ ရှိတယ်။ ပိုင်ရှင်က သူ့သူငယ်ချင်း အဲလ်ဘတ်ချန်း။ အမေရိကန်ကို ရောက်နေတဲ့ တရုတ် တော်တော်များများ အင်္ဂလိပ်စာကို သိပ်စိတ်မဝင်စားကြဘူး။ သူတို့ အလှူအယက် လုပ်နေကြတာက စားသောက်ဆိုင် ဖွင့်မယ်၊ အလှူပြင်ဆိုင် ဖွင့်မယ်၊ စတိုးဆိုင်တွေ၊ ခရီးသွား အေဂျင်စီတွေ ဖွင့်မယ်။ ဒါလောက်ပဲ စိတ်ဝင်စားကြ တယ်။ နောက်ရောက်လာသူတွေကလည်း သူလိုကိုယ်လိုတွေချည်း။ သည်လို အောက်တန်းကျကျ လူတွေနဲ့ အိမ်နီးနားချင်း ဖြစ်ရမှာ ဒန် တွေးပူနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလုပ်ငန်း အောင်မြင်ရင် သူ့ အပေါင်းအသင်း တော်တော်များများ ဝယ်ကြလိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်ထားလိုက်တယ်။

*

ဂျက်စမင်ကလေး တပတ်အတွင်း နေကောင်းလာတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ အိမ် တွင်းရေးက ပိုကောင်းမလာဘူး။ သူ့အပေါ် မယုံသင်္ကာ ဖြစ်နေတဲ့ ယောက်ျား ကို ဂျီနာ စိတ်ပျက်လို့မဆုံး ဖြစ်နေတယ်။ စကားပြောချင်စိတ် မရှိတော့ဘဲ ခပ် ရှောင်ရှောင် လုပ်နေလိုက်တယ်။ သူ ဒီလို လုပ်လေ ဒန်က ခံပြင်းလေ။ နေနှင့်ဦး ပေါ့ကွာ၊ တနေ့ မင်းအကြောင်း ငါ ဖော်ထုတ်ပြမယ်လို့ စိတ်ထဲက ကြုံးဝါးနေ တယ်။

တညနေမှာ ဂျီနာ အလုပ်က ပြန်ရောက်လာတော့ မျက်နှာတခုလုံး ရဲရဲနီလို့။ သူ ပြန်လာတော့ ဂျက်စမင်ကလေးက သူ့အဖေ ပေါင်ပေါ်မှာ မြူးနေ

တယ်။ တံခါးဝမှာ ခဏ တွေ့ရပ်ပြီးမှ အခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့တယ်။ အပြာရောင် ကုတ်အင်္ကျီကို ချွတ်ပြီး ဗီရိုထဲမှာ ချိတ်ပြီးတာနဲ့ သူတို့ သားအဖနဲ့ မျက်နှာချင်း ဆိုင် ဆိုဖာမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။ ပြီးမှ ဒေါသကို ချုပ်တည်းထားရတဲ့ အသံနဲ့ ဂျီနာ စကားစတယ်။

“ရှင် ဘာတွေ လျှောက်လုပ်နေတာလဲ ဒန်”
ဒန်က မိန်းမရဲ့ မေးခွန်းကို မေးခွန်းနဲ့ တုံ့ပြန်လိုက်တယ်။

“ဘယ်သူက ဘာတွေ လုပ်နေလို့လဲကွ”

“ရှင် ဂျပုလေးတယောက် ငှားပြီး ဖူမင်းနဲ့ ကျွန်မ နောက်ကို လိုက်ခိုင်း ထားတယ် မဟုတ်လား”

ဒန်တယောက် မျက်နှာ ရဲတက်သွားပြီး ရုတ်တရက် ဘာပြန်ပြော ရမှန်း မသိ ဖြစ်သွားတယ်။ ပြီးမှ စိတ်ကို မနည်း ပြန်ထိန်းလိုက်ရတယ်။

“မင်းတို့နှစ်ယောက် ဘာမှ မဖြစ်ရင် ငါ ဘာမှ လုပ်ဖို့ မလိုဘူးပေါ့”

“ဒီမှာ... ရှင် သိအောင် ပြောထားမယ်။ ရှင့် စုံထောက်စုတ်က ဖူမင်းကို သွားပြီး လူတော သူတောထဲမှာ မတော်တရော် လုပ်လို့ ခံလိုက်ရပြီလေ။ ခု နှာခေါင်းရိုး ကျိုးသွားပြီ တဲ့”

“ဟာ... သေတော့မှာပဲ။ လိုင်စင်ရ စုံထောက်တယောက်ကို ကိုယ်ထိ လက်ရောက် လုပ်တာ ဥပဒေကို ချိုးဖောက်တာပဲ”

“နေပါဦး... အဲဒီလူက ဘွားခနဲ ပေါ်လာပြီး ကျွန်မတို့ ကိုယ်ရေးကိုယ် တာတွေကို ဝင်နှောက်ခွင့် ရှိလား”

“မင်းတို့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ... ဟုတ်လား။ ဘယ်လိုမျိုး ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာတွေ မင်းတို့ကြားမှာ ရှိနေလို့လဲ”

“ရှင် ရူးနေလား ဒန်။ အဲဒီလိုလူကို လူငှားပြီး ကျွန်မတို့ နောက်ကို တကောက်ကောက် လိုက်ခိုင်းနေတယ်လို့ပဲ”

“မင်း ပြောတော့ ဖူမင်းကို သူက လူတောထဲမှာ ထိုးဟယ်ကြိတ်ဟယ် လုပ်တာဆို။ အဲဒါ ဘယ်နေရာမှာ ဖြစ်တာလဲ”

“တူနီ စားသောက်ဆိုင်မှာ”

“မင်းက အိမ်ထောင်သည် အမျိုးသမီးနော်။ လူ စည်ကားတဲ့ စားသောက်ဆိုင်မှာ လူပျိုလူလွတ် တယောက်နဲ့ သွားသင့်သလား။ လူမြင်လို့ ကောင်းမလား”

“ဟာ... ဒုက္ခပါပဲ။ ကျွန်မတို့ ရိုးရိုး ခင်တာပါလို့ ရှင့်ကို ဘယ်နှခါ ထပ် ပြောရမလဲ”

“ဒါဆို မင်းတို့နောက်ကို မစွတာကွမ် လိုက်တာ ဘာလို့ မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်ရတာလဲ”

“အဲဒီ စုံထောက်စုတ်ကို ရှင် ငှားတယ် ဆိုကတည်းက ရှင် တုံးတာ။ သူ လုပ်တာနဲ့ လူသိရှင်ကြား ပိုဖြစ်ကုန်တာ”

ဒန်က ရယ်ချလိုက်တယ်။

“မင်းရဲ့ တရားဝင်ယောက်ျားတယောက် အနေနဲ့ ကိုယ့်မှာ မသင်္ကာ ဖြစ်ခွင့် မရှိတော့ဘူးလား”

“ကောင်းပြီ၊ ရှင် ကြိုက်သလောက် ဖြစ်။ ရှင့် စုံထောက်စုတ်တော့ ဖူမင်း အနားကို နောက်ထပ် ကပ်ရဲမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

ဂျီနာ ပြောပြီး မီးဖိုခန်းထဲကို ထွက်သွားတယ်။ ဂျက်စမင်ကလေးက “မေမေ... မေမေ” နဲ့ နောက်ကလိုက် အော်နေတယ်။ ချက်ချင်း အိုးခွက်ပန်းကန် ဆေးသံတွေနဲ့အတူ ဂျီနာရဲ့ ငိုသံ တရှုပ်ရှုပ် ထွက်လာတယ်။

“ငါ သေချင်တယ်... ငါ သေချင်တယ်” လို့ တဖွဖွ ပြောရင်း၊ ငိုရင်း ရှိုက်ရင်း ပန်းကန် ဆက်ဆေးနေတယ်။ သူ့ကို ဂျက်စမင်ကလေးက အမေလို့ ခေါ်တတ်တာ နှစ်ရက်ပဲ ရှိသေးတယ်။ စခေါ်တဲ့ နေ့က ဝမ်းသာလွန်းလို့ မျက်ရည် မဆည်နိုင်ခဲ့ဘူး။ ခုလည်း ငိုလျက်က သူ့ရင်ထဲမှာ ပြုံးနေတယ်။

ဒန်တယောက် ခေါင်းထဲမှာ လျှပ်တချက် လက်သလို တွေးမိလိုက် တယ်။ အင်း... ငါ သူ့ကို လက်ထပ်ခွင့် တောင်းခဲ့တာ မဟာအမှားကြီးများလား။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ဝန်ရှိပြီ ပြောလာတော့ ငါ့မှာ ပျော်လိုက်ရတာ။ တို့အဖြစ်က နှစ်ယောက်စလုံး ထောင်ချောက်တခုထဲမှာ ပိတ်မိနေသလိုပါလား။

*

နောက်နှစ်ရက်ကြာတော့ ဒန်က မစွတာကွမ်နဲ့ သွားတွေ့တယ်။ မျက်နှာ တခြမ်း လုံး ပတ်တီးတွေနဲ့။ ဒါပေမဲ့ စုံထောက်က သူ့ကို ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ကြိုဆိုတယ်။ ဒန်က စုံထောက်လူပုကလေးကို သည်လို ဖြစ်ရတဲ့အတွက် စိတ်မကောင်းတဲ့ အကြောင်း ပြောတော့ မစွတာကွမ်က ဘာမှ မဖြစ်သလို လေအေးကလေးနဲ့ ပြန်ပြောတယ်။

“အဲဒီအတွက် စိတ်ထဲ ဘာမှ မထားပါနဲ့ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ လုပ်ငန်း မှာ ဒါမျိုးတွေ ဖြစ်နေကျပါ”

အပြင်ဘက်မှာ ရဲကားတစ်စီးဆီက အော်သံ ထွက်လာတယ်။

“ဟေ့... ရပ်... ရပ်။ အဲဒီမှာ ရပ်လိုက်”

မစ္စတာကွမ်က ဂရုမစိုက်သလိုနဲ့ အမှုသည် ဒန်ကို စကား ဆက်ပြော တယ်။

“ကျွန်တော် နားမလည်တာ တခု ရှိတယ်ဗျ။ ကျွန်တော် မမှားဘူး။ သိပ်ကို သေချာတယ်။ ခင်ဗျား မိန်းမကို ကျွန်တော် သိတယ်။ သူ့လဲ ခင်ဗျားလို ပဲ ကျွန်တော့်ဆီ အမှု လာအပ်ဖူးတယ်”

“ဗျာ... ခင်ဗျားဆီကို သူ လာဖူးတယ်၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်။ တူနီ စားသောက်ဆိုင်မှာ တွေ့တော့ သူ ကျွန်တော့်ကို တန်းမှတ်မိတယ်။ အဲဒီမှာ ဖူမင်းက ကျွန်တော် ခင်ဗျားအတွက် လိုက်လုပ်ပေး နေမှန်း ရိပ်မိသွားပုံ ရတယ်။ အမှန်က ခင်ဗျားကို ဒီအကြောင်း ပြန်မပြောသင့် ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား သိချင်မယ် ထင်လို့ပါ။ ခင်ဗျားတို့ လက်မထပ်ခင်က ခင်ဗျားရဲ့ နောက်ကြောင်းကို စုံစမ်းပေးဖို့ သူ ကျွန်တော့်ဆီ ရောက်လာတာလေ”

“အဲဒီတုန်းက ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ရဲ့ အတိတ်မှာ ဘာအပြစ်တွေတွေ့လဲ”

“ဟင့်အင်း... မတွေ့ပါဘူး။ ကိုရင်က လူရိုးလူဖြောင့်ပဲ။ ရှစ်ဆယ်ပြည့် လွန် နှစ်တွေမှာ ကွန်မြူနစ်ပါတီကို ဝင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ တိုင်အန်မင်ပန်းခြံ လူသတ် ပွဲကြောင့် ခင်ဗျား ပါတီက ထွက်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ပါတီဆန့်ကျင်ရေးတွေ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဝေဖန်တယ်။ ကိုရင် ဆောင်းပါးတွေ World Journal မှာ အမြဲ တမ်း ပါနေတော့ ကိုရင်ဇာတ်လမ်းက ရှင်းတယ်လေ”

သတင်းမှန်ကို ဒန် ပြန်ကြားရတော့ သဘောတွေ ခွေသွားတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ့်ငါးနှစ်က ချခဲ့တဲ့ သူ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ဟာ ဒီနေ့ထိ မှန်နေကြောင်း တွေ့ရလို့ သူ့ကိုယ်သူ ပြန်အံ့ဩနေတယ်။ ကွန်မြူနစ်ပါတီနဲ့ ပတ်သက်လို့ လက် စင်စင် ဆေးခွဲပြီးပြီလို့ ခံစားလိုက်ရတယ်။ အပြစ်မဲ့ ကျောင်းသား ပြည်သူတွေကို သတ်တဲ့အတွက် ပါတီကို အပြတ် ဝေဖန်ပြီး တရုတ်ပြည်က ထွက်ခဲ့တာလေ။ ဒီရောက်တော့ ထင်သလောက် မခက်ပါဘူး။ အမေရိကန် နိုင်ငံသားကတ်လည်း သိပ်အခက်အခဲ မရှိဘဲ ရခဲ့တယ်။ အက်ဖ်ဘီအိုင်ရဲ့ စောင့်ကြည့်စာရင်းမှာလည်း

သူ မပါခဲ့ဘူး။ နောက်ဆုံးကျမှ စုံထောက်ကွမ်နဲ့ စကား ဆက်ဖြစ်တယ်။

“ဪ... ဒီလိုကိုး။ ဖူမင်းနဲ့ ဂျီနာတို့ နှစ်ယောက်ကို ကျွန်တော့်အတွက် ဆက်ပြီး ခင်ဗျား စောင့်ကြည့်ပေးနေဦးမှာလား”

“ကျွန်တော့် အပိုင်းကတော့ ပြီးပြီဗျ။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား ဆက်ငှားမယ် ဆိုရင် နောက်တယောက် ကျွန်တော် ထည့်ပေးရမှာပေါ့။ သူက ရဲလူထွက်ဗျ။ ကရာတေးမှာ ခါးပတ်နက် ရထားတာ။ ဖူမင်း ကျွန်တော့်ကို လုပ်သလိုမျိုး ဘယ်တော့မှ မရဘူး၊ စိတ်ချ”

“ကောင်းပါဗျာ။ သူတို့နှစ်ယောက် ကြားမှာ ဘာထူးခြားမှုတွေ ခင်ဗျား တွေ့ထားလဲ”

“ခုထိတော့ ဘာမှ မတွေ့သေးဘူးဗျ။ နေ့လယ်စာ အတူ ထွက်စားတာ ကလွဲလို့ ကျန်တာ ဘာမှ မတွေ့ဘူး။ ကိုရင် ထင်သလို အဖြစ်မျိုးတော့ လုံးဝ မတွေ့သေးဘူး။ ရော့... ဒီမှာ၊ ခင်ဗျားလူ နောက်ကို ကျွန်တော် လိုက်ထားတဲ့ အစီရင်ခံစာ။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား အမျိုးသမီးရဲ့ တရုတ်ပြည် နောက်ခံဇာတ်လမ်း ကိုတော့ လိုက်လို့ မရဘူးဗျ။ သူ့ ကိုယ်ရေးရာဇဝင်ဟာ စာမျက်နှာလွတ်တွေလို ချည်း ဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာ တော်တော် ထူးဆန်းနေတယ်။ ဂျီနာ ဟာ သိပ်လှတဲ့ မိန်းမချောတယောက်။ ဂျင်ဟွာမှာ သူ နေခဲ့ဖူးတာ ဟုတ်မှ ဟုတ် ရဲ့လားလို့ သံသယ ဖြစ်လာတယ်။ နေခဲ့ဖူးရင် ခြေရာလက်ရာ ကျန်ရမှာပေါ့။ ကိစ္စ မရှိဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ ဆက်လိုက်ဦးမှာပဲ။ သူ့နာမည် ဂျီနာလျူး ဆိုတာ တော့ သေချာတယ်”

“သူ ဘာဖြစ်လို့ နာမည် မပြောင်းတာလဲ မသိဘူးနော်”

“အများအားဖြင့်ကတော့ ကျွန်တော်တို့ အမေရိကန်ရောက် တရုတ် တွေ နာမည် ပြောင်းကြတယ် ဆိုတာ မကောင်းတဲ့ အကြောင်းတခုရဲ့ ရှိလို့ပါ။ ဒါပေမဲ့ ကိုရင် အမျိုးသမီး ကြည့်ရတာ အဲဒီပုံစံမျိုးမှ မဟုတ်တာ။ သူ ကျွန်တော့် ကို တော်တော် မုန်းသွားမှာ သေချာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို ကျွန်တော် မိန်းမကောင်း တယောက်လို့ပဲ မြင်တယ်။ ကဲ... ရော့၊ ဟောဒီမှာ ကျွန်တော့် ငွေတောင်းခံလွှာ။ ကျွန်တော် ပြောတာကို ယုံပါ။ တူနီ စားသောက်ဆိုင်မှာ ကျွန်တော့်စရိတ်နဲ့ ကျွန်တော် စားတာပါ။ သူတို့နောက်ကို လိုက်နေတုန်းမှာပဲ သတင်းစာတွေ၊ ဂျာနယ်တွေ ဝယ်ချင်ဟန်ဆောင်ပြီး စားသောက်ဆိုင်တွေထဲ ဝင်ရတာလေ”

ဒန်က ဘောက်ချာပေါ်က ငွေပမာဏကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့
၄၂၉.၅၈ ဒေါ်လာ တဲ့။

“ရပါတယ်ဗျာ။ ဒီအတွက် ဘာပြဿနာမှ မရှိပါဘူး” ဟု ပြောပြီး
ချက်လက်မှတ် ချက်ချင်း ကောက်ရေးလိုက်တယ်။

*

ဖူမင်းအကြောင်း အစီရင်ခံစာ ပါတဲ့ စာအိတ်ညိုကြီးကို ကောက်ယူပြီး ထပြန်
လာခဲ့တယ်။ ရုံး ရောက်ရောက်ချင်း ဖောက်ဖတ်ကြည့်တဲ့အခါ အတော်ကြီး
စေ့စပ် ပြည့်စုံတဲ့ ဖူမင်းအကြောင်း တွေ့ရတော့ ဒန် သဘောတွေ ကျနေတယ်။
သူ့ မိဘတွေက ခုထက်ထိ ဂျင်ဟွာမြို့နယ်ထဲက တောပိုင်းမှာ ရှိနေတုန်း တဲ့။
တောင်ယာလုပ်ငန်း လုပ်တယ်။ ကဏန်း မွေးတယ် တဲ့။ ဒါကြောင့် ဖူမင်း
ဆိုတဲ့ တောဆန်ဆန် နာမည်ကို သူ ရလာတာကိုး။ သူ့မှာ ညီမ နှစ်ယောက်နဲ့
ညီ တယောက် ရှိတယ်။ အိမ်ထောင် ကိုယ်စီကျပြီး ဂျင်ဟွာမှာပဲ နေကြတယ်။

လွန်ခဲ့တဲ့ ခုနစ်နှစ် ဂျင်ဟွာမှာ နေတုန်းက သူ့အလုပ်က ကုမ္ပဏီတခု
ရဲ့ မဏ္ဍင်းနစ်။ သူ လုပ်တဲ့ ကုမ္ပဏီရဲ့ ကွန်မြူနစ်ပါတီစိတ် အတွင်းရေးမှူး တဲ့။
နောက် အမေရိကန်ကို အလည်အပတ် ပြည်ဝင်ခွင့်နဲ့ လာပြီး အိုဗာစတေး ဘဝ
နဲ့ အမြဲတမ်း နေခွင့်ရအောင် သူ အကြံအဖန် လုပ်တယ်။ သည်တော့ မလွဲသာ
မရှောင်သာ စာရွက်စာတမ်းအတုတွေ ဝယ်ရတော့တာပေါ့။ ဒီလို အကြံအဖန်
နဲ့ နေရင်း အမြဲတမ်း နေခွင့်ရဖို့ ကြိုးစားနေတာ။ သူတို့ဇာတိ ဂျင်ဟွာမြို့ ရဲ့အဖွဲ့
ဖျက်သိမ်းလိုက်တော့ တရုတ်ပြည်ပြန်ပြီး အထောက်အထား ယူဖို့လည်း မဖြစ်
နိုင်တော့ဘူး တဲ့။ ဒါလောက်ပါပဲ။ သူ့ကိုယ်ရေးမှတ်တမ်းက မထူးဆန်းပါဘူး။
တခုပဲ ရှိတယ်။ သူ့ရဲ့ နိုင်ငံရေးနောက်ကြောင်းကို လိုက်ဖို့ပဲ။ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်
ပြီး မစ္စတာကွမ်ကို ပြန်ဆက်တော့ ‘အဲဒါက စီအိုင်အေ အလုပ်ဗျ’ လို့ ပြန်ပြော
တယ်။ သူက အမြဲတမ်း ပါတီဝင် ဖြစ်ခဲ့ဖူးလားလို့ မေးတော့ အဲဒီကိစ္စ လိုက်လို့
မလွယ်ကြောင်း စုံထောက်က ပြန်ပြောတယ်။ သူ လုပ်ခဲ့တဲ့ အလုပ်ရုံရဲ့ ပမာဏ
ကို ခန့်မှန်းလို့မရ ဖြစ်နေတယ်။ စက်ရုံ သိပ်ကြီးရင် ပါတီစိတ်မှူး အဖြစ်ကနေ
အမြဲတမ်း ပါတီဝင် ဖြစ်သွားနိုင်တယ်။ ဝပ်ရှော့ ပေါက်စကလေးတွေက ဆိုရင်
တော့ ဖြစ်ဖို့ အလားအလာ မရှိဘူး။ အဲဒီလို ဝပ်ရှော့အသေးလေး ဆိုရင် ရှာတွေ့ဖို့
သိပ်မလွယ်ဘူး။

ဒန်က ထိုင်ခုံနောက်ကျောကို မှီပြီး ဆက်စဉ်းစားတယ်။ ဂျီနု အတိတ်ကို ဘာလို့ လိုက်မရတာပါလိမ့်။ သူ့ဇာတိအစစ်က ဘယ်ကလဲ။ နာမည်ရင်းက ဘာလဲ။ ဖူမင်းက ဂျင်ဟွာက ဆိုတော့ သူလည်း ဂျင်ဟွာသူ ဖြစ်ဖို့ များတယ်။ မန်ဒရင်း တရုတ်ဘာသာကို သူ ပြောတဲ့ လေသံက ခပ်တိုးတိုး ခပ်လေးလေး။ သည်တော့ တောင်ပိုင်းသူ ဖြစ်နိုင်တယ်။ လက်မထပ်ခင် သူတို့ မိသားစု အကြောင်း မေးတော့ ရထားမှောက်တဲ့ထဲ ပါသွားလို့ အားလုံး သေကုန်ပြီ တဲ့။ သူ တယောက်တည်း မိဘမဲ့ဘဝနဲ့ ကျန်ခဲ့တာ တဲ့။ တခါတုန်းက သူက ပြန်မေးဖူးတယ်။

“ဂျီနုလို ဥတလုံးကို ရတော့ ဘာတာဝန်မှ မောင့်မှာ မရှိတော့ဘူး ပေါ့။ အဲဒီအတွက် သဘောမကျဘူးလား” တဲ့။

အားတုံအားငယ် ပြုံးပြီး သူ ဆက်ပြောတာ ဒန် မှတ်မိနေတယ်။

“ယောက္ခမတွေကို မောင် ဘာလက်ဆောင်မှ ပေးစရာ မလိုတော့ဘူး ပေါ့”

ဒန်တယောက် ဂျီနုအကြောင်းကို တွေးလေ ဦးနှောက်စားလေ ဖြစ်လာတယ်။ တရုတ်ပြည်မှာရော၊ အမေရိကန်မှာပါ သူ့ဆွေမျိုး တယောက်မှ မရှိဘူး ဆိုတာလည်း ယုံဖို့ခက်ခက် ဖြစ်နေတယ်လေ။

နွေဦးပွဲတော်လွန်ကာလမှ ဒန် စီစဉ်ထားတဲ့ အလုပ်တွေ အကွက်စိပ်လာတယ်။ ယားလို့မှ မကုတ်အားအောင် အလုပ်များလာတယ်။ အရောင်းသွက်လာတယ်။ အများဆုံး ဝယ်တာတော့ နောက်တဖွဲဖွဲ ရောက်လာတဲ့ တရုတ်တွေပဲ။ တော်တော်များများက ဘဏ်စာရင်း မဖွင့်နိုင်ကြသေးလို့ ငွေလက်ငင်းပေးပြီး ဝယ်ကြတယ်။ အများစုက ဆွေမျိုးတွေ ငွေစုဝယ်ပြီး စုနေကြတယ်။ သည်နွေဦး အလွန်ကာလကတော့ ဒန်အတွက် လက်ဖျား ငွေသီးသွားတဲ့ မင်္ဂလာအခါတော်ပေပဲ။ သည်အတိုင်း သွားရင် နောက်လည်း အိုကေမှာပါ။ ခုတလော ည ရှစ်နာရီ ကိုးနာရီ မထိုးမချင်း အိမ်မပြန်နိုင်ဘူး။ ကုမ္ပဏီရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌတယောက် အနေနဲ့ သူများတွေထက် ပိုကြိုးစားရတယ်လေ။

ဧပြီလထဲ ရောက်တော့ တနေ့မှာ ရုံးအလုပ်တွေ စောစော ပြီးသွား

တယ်။ ရုံးအဆောက်အအုံနောက်က သပြေတန်းမှာ ရပ်ထားတဲ့ သူ့ရဲ့ ဗျူခဲ ကား ဆီ လျှောက်လာခဲ့တယ်။ ကားနားမှာ လူငယ်လေးယောက်ကို လှမ်းမြင်လိုက် တယ်။ သုံးယောက်က အာရှတိုက်သားတွေ။ တယောက်က စပိန်နွယ် မျက်နှာ မျိုး။ လေးယောက်စလုံး တီရှပ်အနက်တွေ ဝတ်ထားပြီး ခေါင်းတုံးဆံတောက် ကိုယ်စီနဲ့။ သံလွင်ရောင် ဘောင်းဘီရှည်တွေနဲ့ အလုပ်ခွင်မှာ စီးတဲ့ ဖိနပ်တွေ စီး ထားကြတယ်။ ဒန့်ကို မြင်လိုက်တာနဲ့ တယောက်က တံခါးကို ခြေထောက်နဲ့ ဆောင့်ကန်လိုက်တယ်။

“ဟေ့... အဲဒါ ငါ့ကားလေကွာ။ ဘာလုပ်တာလဲ”

ဒန့် လှမ်းအော် တားလိုက်တယ်။

“ဪ... ဒါ ခင်ဗျားကား ... ဟုတ်လား”

အရပ်အမြင့်ဆုံးတယောက်က စီးကရက်ကို နှုတ်ခမ်းထောင့်မှာ ခဲရင်း ပြန်မေးတယ်။

“အေးလေ... ငါ့ကားပေါ့။ မင်းတို့ အဲဒီလို မလုပ်ဘူးလေ”

လျှာထိုးဦးထုပ်နဲ့ အပူဆုံးတယောက်က ဗျူခဲကားကြီးကို ပြေးပြီး ဆောင့်ကန်ပြန်တယ်။ ဒန့် ဒေါသကို မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ လှမ်းအော်လိုက်တယ်။

“ဟေ့ကောင်တွေ၊ တော်တော့... သွားကြ”

အဲဒီမှာ မျက်နှာပေါက်ဆိုးဆိုး စပိန်နွယ်တယောက်က ရှေ့မှန်ကို သံတုတ်နဲ့ ပြေးရိုက်ပါရော။ ဒန့်တယောက် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဘဲ ကြက်သေ သေနေတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျန်သုံးယောက်ကပါ သံတုတ်ကိုယ်စီ ဆွဲထုတ်ပြီး ကားမှာ ရှိသမျှမှန်တွေကို စိစိညက်ညက် ကြေအောင် ရိုက်ခွဲပစ်လိုက်ကြတယ်။ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်နေတဲ့ ဒန့်ဟာ အတန်ကြာမှ စကားပြန်ပြောနိုင် တော့တယ်။

“ဟေ့...ဟေ့... နေပါဦး။ မင်းတို့ ငါ့ကားကိုမှ ရွေးပြီး ဖျက်ဆီးကြတာ ဘာသဘောလဲကွ”

အရပ်အရှည်ဆုံး တယောက်က သူ့ရှေ့ ရောက်လာပြီး မဲ့ပြုံးပြုံးရင်း လက်ညှိုးကလေး ယမ်းကာ ယမ်းကာနဲ့ ဖြေတယ်။

“ဘာကြောင့်ဆိုတာ ခင်ဗျား သိချင်တယ် ဟုတ်လား။ ဘာကြောင့်မှ မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျား နေရာတကာ ပါလွန်းလို့။ စပ်စုလွန်းလို့။ ကဲ... သိပြီလား”

“ဟေ့... မင်းတို့ ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ။ ဒါ ခုမှ ဝယ်ထားတဲ့

ငါ့ကား အသစ်ကွ။ မင်းတို့ နောက်ထပ် လုံးဝ မထိနဲ့”

“ခင်ဗျား ခုထိ သဘောမပေါက်ပဲကိုး။ နောက် ဘယ်တော့မှ အလွတ် စုံထောက်ငှားဖို့ စိတ်မကူးနဲ့။ ဘယ်ရဲမှ ခင်ဗျားကို မကယ်နိုင်ဘူး မှတ်ပါ”

“ဟာ... သေတော့မှာပဲ။ မင်းတို့ လူမှားနေပြီ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့ကိုယ်ပိုင် ပစ္စည်းကို မင်းတို့ ဖျက်ဆီးခွင့် လုံးဝ မရှိဘူး”

“ကဲ... သေချင်းဆိုး။ ဒါဖြင့် ဒါပဲယူ”

စပိန်မျက်နှာပေါက်နဲ့ ရုပ်ဆိုးဆိုးတယောက် သူ့ဆီ ပြေးဝင်လာပြီး နဖူးတည့်တည့်ကို သံတုတ်နဲ့ ရိုက်ချလိုက်တယ်။ မြေကြီးပေါ် လဲကျသွားပြီး ဒန် လုံးဝ သတိမေ့သွားတယ်။ သူတို့ လေးယောက်က သတိလစ်နေတဲ့ ခန္ဓာ ကိုယ်ကို ထွက်မသွားခင် ကန်ကြ ကျောက်ကြသေးတယ်။

ဒန် သတိရလာတော့ ဖလပ်ရှင်း ဆေးရုံပေါ်က လက်တွန်းလှည်းပေါ် မှာ။ လှည်းကို သူနာပြုနှစ်ယောက် တွန်းယူလာတယ်။ တယောက်က အမျိုး သား၊ တယောက်က အမျိုးသမီး။ သူ့လှည်းကို အရေးပေါ်ခန်းဆီ စကားတပြော ပြောနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး တွန်းယူသွားကြတယ်။ ဒန်က သူ့နဖူးကို လက်နဲ့ စမ်းကြည့်မိတော့ ပတ်တီးတွေက အပြည့်။ ဇက်ကို ဟိုဘက် ဒီဘက် လှည့်ကြည့် တယ်။ ဘယ်ဘက်မှ လှည့်လို့ မရဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခေါင်းကတော့ ကြည်ကြည်လင် လင် သတိရလာနေပြီ။ သူ့ကို တွေ့သွားတဲ့ တယောက်ယောက်က ၉၁၁ ကို ဖုန်းဆက်လိုက်တာ ဖြစ်ရမယ်။ ဒါကြောင့် အရေးပေါ်ကား ချက်ချင်း ရောက် လာတာ ဖြစ်မယ်။ ဂျီနာက တွန်းလှည်းဘောင်ကို ကိုင်ပြီး နံဘေးက ပါလာ တယ်။ ငိုထားလို့ သူ့ မျက်လုံးတွေ နီရဲ မို့မောက်နေတယ်။

“မောင် ဘယ်လိုနေလဲ ဟင်... သက်သာလား၊ သတိရပြီလား”

သူ တဖွဖွ မေးရင်း တွန်းလှည်းဘေးက လျှောက်လိုက်လာတယ်။

“ကောင်းသွားပါပြီ” လို့ ပြောပြီး ဒန်က လှည်းပေါ်မှာ ထထိုင်ဖို့ ကြိုး စားတယ်။

“အို... မောင်၊ မထနဲ့ဦးလေ”

“ဘာမှ မဖြစ်တော့ပါဘူး။ ကောင်းနေပါပြီ”

အရေးပေါ်ခန်းထဲ ရောက်တော့ ဆရာဝန်မလေး တယောက်က အပေါ်ယံကြောလောက်ပဲ ကြည့်ရှု စစ်ဆေးပေးတယ်။ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး တဲ့။ ချုပ်စရာလည်း မလိုပါဘူး တဲ့။ CAT SCAN ရိုက်ကြည့်ပြီး ဒဏ်ရာကို ရေခဲကပ်

ပေးဖို့ပဲ ဂျီနာ့ကို ပြောတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ဆေးရုံတောင် မတက်လိုက်ရဘဲ အိမ်ပြန် လာခဲ့ကြတယ်။ တခုခု ဖြစ်ရင် ဆေးရုံ ပြန်လာခဲ့ဖို့ ဂျီနာ့ကို ကပ်မှာလိုက်တယ်။ ဂျီနာက သူ့ကို တွဲပြီး ဆေးရုံပြင်ဘက် ရောက်တော့ တက်စီတစီး လှမ်းခေါ် လိုက်တယ်။ ဘာမှ မဖြစ်ဘဲ ပြန်လာခဲ့ရတဲ့အတွက် ဒန် အံ့ဩမဆုံး ဖြစ်နေတယ်။ အင်း... ဒီည ကောင်းကောင်း အိပ်ရကောင်းပါရဲ့။

ညစာကို ဖြစ်သလို စားလိုက်ကြပြီး နှစ်ယောက်သား ထမင်းစား စားပွဲ က မထကြသေးဘဲ ဆက်ထိုင်နေကြတယ်။ ဂျီနာ့ မျက်နှာလေး ငယ်နေတယ်။ ဂျက်စမင်ကလေးကို ပွေ့ထားရင်း ကလေးက နို့သီးကို ကိုက်ဆွဲတဲ့အခါ ဂျီနာ တယောက် မနည်း အောင့်ခံရတယ်။ ရုံးနောက်ဘက် ကားရပ်ကွင်းမှာ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အကြောင်းတွေ အစအဆုံး ပြောပြပြီး နိဂုံးဆွဲလိုက်တယ်။

“သေချာပါတယ်။ ဖူမင်းပါ။ ကားကို ဖျက်ဆီးပြီး လူကိုရိုက်ဖို့ အဲဒီ လေးယောက်ကို သူ လွှတ်လိုက်တာ။ တော်သေးတာပေါ့ကွာ။ ကိုယ့်အရိုးတွေ တော်တော်မာလို့။ မဟုတ်ရင် သေလောက်တယ်”

“ဂျီနာ အဲဒါတွေ ဘာမှ မသိရပါဘူး မောင်ရယ်။ သူဟာ လူကောင်း မဟုတ်ဘူး ဆိုတာတော့ သိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒါလောက် မိုက်ရိုင်းလိမ့်မယ်လို့တော့ တခါမှ မထင်ခဲ့ဘူး။ အဲဒါ ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲဟင်”

“ဘယ်လို လုပ်ရင် ကောင်းမယ် ထင်လဲ”

“ရဲ့ကို တိုင်လေ။ သတင်းစာရှင်းလင်းပွဲ လုပ်လေ။ အဲဒါ သူ့လက်ချက် ပါလို့”

“သူ့လက်ချက်ပါလို့ ကိုယ် ဘယ်လို သက်သေပြမလဲ။ ပြီးတော့ ဒီပြစ်မှု နောက်ကွယ်မှာ မင်း ပါနေဦးမှာ။ ထားလိုက်ပါတော့ကွာ။ ခု ကိုယ့်ခေါင်းထဲမှာ ပဟေဠိ ဖြစ်နေတာက သူ မဟုတ်ဘူး၊ မင်း ဖြစ်နေပြီ ဂျီနာ”

“ရှင်... မောင် ဘာဆိုလိုတာလဲ ဟင်”

“မင်းနဲ့ သူရဲ့ တကယ့် ဆက်ဆံရေးက ဘာလဲ၊ ဘယ်လဲ”

“ဘာမှလဲ မလဲဘူး။ ဘယ်မှလဲ မလဲဘူး။ ရိုးရိုးတန်းတန်း တရွာတည်း သားမို့ ခင်မင်တာထက် တပြားမှ မပိုဘူး”

“မင်း ဖုံးမနေပါနဲ့တော့ ဂျီနာရယ်။ မင်းကို ကိုယ် ကြာလေ နားမလည် လေပဲ။ အမှန်အတိုင်း ပြောစမ်းပါ။ မင်း ဘယ်သူလဲ။ သူစိမ်းပြင်ပြင်လို မိန်းမနဲ့ ကိုယ် ဘယ်လို ဆက်ပေါင်းနေနိုင်မှာလဲ။ ဒီအိမ်ဟာ ချမ်းမြေ့ရိပ်မြုံ ဖြစ်မလာဘဲ

ငရဲခန်းလို ဖြစ်နေတယ်။ ကိုယ် မခံနိုင်တော့ဘူး ဂျီနာ”

အခန်းထဲမှာ ငြိမ်ကျသွားတယ်။ အတော်ကြာမှ ဒန် လက်ထဲကို ကလေး ထည့်ခဲ့ပြီး ဂျီနာ သူ့အခန်းဆီ ထသွားတယ်။ ဒန်က ကလေးကို ပေါင် ပေါ်တင်၊ လက်နှစ်ဖက် စားပွဲပေါ်မှာ ထောက်ပြီး ခေါင်းငိုက်စိုက်နဲ့ ကျန်ရစ် တယ်။ ဂျီနာ ပြန်ရောက်လာပြီး စာအိတ်တလုံး သူ့ရှေ့မှာ ချပေးလိုက်ရင်း ပြော တယ်။

“ကဲ... ဖွင့်ကြည့်။ ရှင် အမှန်တရားကို တွေ့လိမ့်မယ်”

ရည်စားစာတွေလား။ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်တစောင်များလားလို့တွေးပြီး စာအိတ်ကို ဒန် ဖွင့်လိုက်တယ်။ သူ ထင်တာတွေ တခုမှ မဟုတ်။ အရုပ်ဆိုးဆိုး မိန်းမတယောက်ရဲ့ ဓာတ်ပုံတွေ။ နှုတ်ခမ်းထူထူ၊ နှာခေါင်းပြားပြား၊ ပါးစပ်ပြဲပြဲ၊ မျက်နှာက ဆန်ကောတချပ်လို ဝိုင်းဝိုင်းစက်စက်ကြီး။ မျက်ခုံးမွေးတွေက ခူယား ကြီး နှစ်ကောင် ကပ်ထားသလိုပဲ။ ဘာဆိုင်လို့လဲ ဆိုပြီး ဒန်တယောက် ပိုပြီး နှာတိုလာတယ်။

“အဲဒါ ဘယ်သူလဲ”

“အဲဒါ ကျွန်မလေ။ ဂျီနာလေ။ ရှာလိုရသမျှ ပိုက်ဆံတွေကို မစားရက် မသောက်ရက် စုထားပြီး မျက်နှာကို ပလတ်စတစ်ဆာဂျရီ အကြိမ်ကြိမ် လုပ်တယ်။ ဒီလိုနဲ့ ရှင့်ရှေ့က ကျွန်မ၊ ရှင့်မိန်းမ ဖြစ်လာတယ်။ အဲဒီတုန်းက ချီကာဂိုမှာ ဖူမင်းနဲ့ ပြန်တွေ့တာလေ။ အဲဒီဖြစ်စဉ်တွေ အားလုံး သူ သိတယ်”

ဒန်တယောက် ရုတ်တရက် ပါးစပ် အဟောင်းသား ဖြစ်သွားတယ်။ ကလေးကို မိန်းမလက်ထဲ ပြန်ထည့်ပေးပြီး မေးလိုက်တယ်။

“မင်း ဂျင်ဟွာက ဆိုတာကော ဟုတ်ရဲ့လား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ အလယ်တန်းမှာ ဖူမင်းရဲ့ ညီမနဲ့ တတန်းတည်း တက်ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီမှာ သူနဲ့ သိတာ”

“မင်းမိသားစုတွေ အားလုံး သေကုန်တယ် ဆိုတာကော”

“ဟုတ်တယ်။ အဖေတူ အမေကွဲ တယောက်တော့ ရှိတယ်။ သူက တောဝိုင်းမှာ ဆိုတော့ လုံးဝ အဆက်အသွယ် မရှိတော့ဘူး”

“မင်း ကိုယ့်ကို သိပ်ဒုက္ခပေးတာပဲ ဂျီနာ။ ဒါကြောင့် ဂျက်စမင်ကလေး မလှရှာတာကိုး”

“ရှင့်အပေါ် ကျွန်မ စိတ်နဲ့တောင် မပြစ်မှားခဲ့မိဖူးဘူး”

“ဒါပေမဲ့ စိတ်ထဲမှာ... လက်ထပ်ကတည်းက မရိုးသားဘူးလို့ စိတ်ထဲ စွဲနေတယ်”

“ဂျီနာ စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ဒါကြောင့် အားလုံး အထုပ်ဖြေပြလိုက်တာလေ။ နောက်ဆုံး မောင် ကြိုက်သလို ဆုံးဖြတ်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ဂျီနာအကြောင်း တော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြန်မပြောပါနဲ့နော်။ အဲဒီတခုပဲ မောင့်ကို တောင်းပန်ချင်ပါတယ်”

“အမှန်တရား ဆိုတာ သူများတွေကိုရော၊ မင်းကိုယ်မင်းပါ လိမ်ထားလို့ မရဘူး ဂျီနာ။ ခုဟာက မင်းကိုယ်မင်းလဲ လိမ်နေတာလေ”

“ဟင့်အင်း။ အတိတ်ကို မုန်းပြီး ဒီနေ့ကျွန်မကိုပဲ ကျွန်မ ချစ်တယ်။ ဒီနေ့ကျွန်မဟာ အမေရိကန်ကို ရောက်မှ ရတဲ့ အကောင်းဆုံး လက်ဆောင်ပဲ။ ကျွန်မ ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ရော၊ အသားရောင်နဲ့ပါ လိုက်ဖက်တဲ့ မျက်နှာကလေးပိုင်ရှင် ဖြစ်လာခဲ့တယ်လေ”

သူ့ရဲ့ ဒုတိယအသံကို ဒန် ပြန်ကြားလိုက်တယ်။

‘အဲဒါ အလှ မဟုတ်ဘူးကွ၊ အတု... အတု’

ဒါပေမဲ့ ဒန်ရဲ့ အသံ တခွန်းမှ ထွက်မလာ။ ဒါပေမဲ့ မိန်းမကို မေးခွန်း တခု မေးလိုက်မိတယ်။

“မင်းတို့နှစ်ယောက် ဘာလို့ မယူဖြစ်ခဲ့ကြတာလဲ။ မင်းအကြောင်း သူ အားလုံး သိထားလို့လား”

“ဟုတ်တယ်။ ကျွန်မရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို သူ မကြာခဏ ထုတ်ပြော တတ်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့အတွက် ကောင်မလေးတယောက် ရှာပေးဖို့ မကြာ မကြာ ပူဆာတတ်တယ်။ သူဟာ အထီးကျန်ဘဝနဲ့ စိတ်မတည်ငြိမ်တဲ့ လူစား မျိုးပါ။ တခါတလေ သူ့အတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိပါတယ်။ ဂျီနာအထင် သူ့မှာ အငဲ့စိတ်တခု ရှိတယ်။ သူဟာ ယောက်ျားလေးတယောက်မှာ ရှိသင့်တဲ့ စိတ်မျိုးထက် မိန်းကလေးတယောက်ရဲ့ စိတ်ဓာတ်မျိုးက ပိုများနေသလိုပဲ။ သူငယ်ချင်း ဆယ်လီ ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ ဂျီနာ မိတ်ဆက်ပေးဖူးသေးတယ်။ နောက်ဆုံး ဆယ်လီ သူ့ကို လက်မြှောက်သွားတယ်။ နောက်မှ သူ့အကြောင်း ပိုသိလာတယ်။ ဘယ်မိန်းကလေးမှ သူ့ကို မကြိုက်ဘူး။ ဒါကြောင့် ဂျီနာကို ငယ်သူငယ်ချင်းအဖြစ်နဲ့ သူ အတင်းပေါင်းနေတာ”

“ဒါပေမဲ့ မင်းက သူ့ရည်းစား မဖြစ်ခဲ့ဘူးနော်”

ပြောပြီး အခန်းထဲမှာ သူ လမ်းထလျှောက်နေတယ်။ တခစ်ခစ် ရယ်လိုက်၊ သက်ပြင်းချလိုက်နဲ့။ ခေါင်းယမ်းတဲ့အခါလည်း ယမ်းနေသေးတယ်။ အပြင်မှာ မိုးတွေ မှောင်လာနေပြီ။ တိမ်မည်းညိုတွေက ဖိုးလမင်းအပေါ်ကို ဖြတ်ပြေးနေကြတယ်။ လင်းနို့ လေးငါးကောင်က တပျော်တပါး ဒိုက်ဗင်ထိုးပြီး ဆော့နေကြတာကို ပြတင်းပေါက်ကနေ လှမ်းမြင်နေရတယ်။

ဒန်က လမ်းလျှောက်လိုက်၊ ရယ်လိုက် လုပ်နေတော့ ဂျီနာ မခံနိုင်တော့ဘဲ တောင်းတောင်းပန်ပန် ပြောလိုက်တယ်။

“တော်ပါတော့ကွယ်။ ဂျီနာကို အဲဒီနည်းနဲ့ မနှိပ်စက်ပါနဲ့တော့ မောင်။ သည်းမခံနိုင်လို့ ကွာချင်တယ် ဆိုလည်း ဂျီနာ မကန့်ကွက်ဘူး။ တခုပဲ ရှိတယ်။ သမီးကို ဂျီနာ ယူရလိမ့်မယ်”

“ဟာ... ဘယ်ကလာ၊ ဂျက်စမင်က ကိုယ့်သမီးပဲ။ သူ ရုပ်မလှတာက တခြားပေါ့”

ဒန် ခေါင်းမော့လိုက်တော့ သူ့မျက်လုံးတွေ တဖျပ်ဖျပ် တောက်နေတယ်။ အသက်ပြင်းပြင်း ရှူလိုက်ပြီးမှ -

“ဒီဇာတ်ပုံတွေ ကိုယ် သိမ်းထားမယ်”

“ဘယ်သူမှတော့ မပြရဘူးနော်”

“ကိုယ် အဲဒီလောက် အောက်တန်း မကျပါဘူးကွာ”

သည်တော့မှ ဂျီနာ တရှုပ်ရှုပ် ငိုချလိုက်တော့တယ်။

“ဪ... မောင်ရယ်။ မောင့်ကို သိပ်ချစ်ပါတယ်။ မောင်ဟာ တကယ့် လူကြီးလူကောင်း တယောက်ပါ။ ဖူမင်းအကြောင်း နောက် ဘယ်တော့မှ မပြောတော့ပါဘူး။ မောင် ဂုဏ်ယူရမဲ့ ဇနီးကောင်းတယောက် ဖြစ်စေရပါမယ်”

“အဲဒါ ထားပါဦးကွာ။ မင်းရဲ့ နာမည်ရင်းကို ပြောပါဦး”

“လိုင်ဆူး”

“လိုင်ဆူး... ဟုတ်လား။ တမျိုးကြီးပဲ။ အမျိုးသမီးနာမည်ကော ဟုတ်ရဲ့လားကွာ”

“ရက်လွန်ပြီးမှ မွေးလို့ အဖေနဲ့ အမေက လိုင်လို့ နာမည် မှည့်လိုက်တာ၊ နောက်တလုံး ဆူး ဆိုတာနဲ့ ပေါင်းလိုက်ရင် အရောက် နောက်ကျခြင်းလို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်လေ”

“ဘာဖြစ်လို့ မင်း နာမည် ပြောင်းလိုက်တာလဲ”

“စိတ်ထဲမှာ လူသစ်လို ဖြစ်သွားပြီး ဘဝကို နာမည်သစ်နဲ့ စခဲ့တယ်”

“ဒါတွေကို သိတာ ဖူမင်း တယောက်တည်းပေါ့၊ ဟုတ်လား။ တခြား မင်းတို့ ဘာပတ်သက်တာ ရှိသေးလဲ”

“ဘာမှ မရှိဘူး။ သူ တောက်တဲ့လို ကပ်နေတာကလွဲလို့ ဘာမှ မရှိ ဘူး”

ဂျီနာက ပြောပြီး လက်မောင်းပေါ်ကို မျက်နှာမှောက်ချ ငိုလိုက်တယ်။ သည်တော့ ဂျက်စမင်ကလေးက အမေ့နားရွက်ကို လှမ်းဆွဲပြီး မေမေ... မေမေနဲ့ ခေါ်ရင်း လိုက်ငိုတယ်။

*

နောက်တနေ့ နေ့လယ်ပိုင်း ရှုရတွန် ဟိုတယ် စားသောက်ခန်းမှာ ဒန်နဲ့ ဖူမင်း ချိန်းတွေ့ကြတယ်။ လက်ဖက်ရည် သောက်ပြီးတာနဲ့ ဒန်က စကားစလိုက်တယ်။ သူ့လေသံက ခပ်အေးအေး။ ဒါပေမဲ့ ပြတ်သားတယ်။

“ခင်ဗျား..... ကျုပ် မိန်းမဆီကို တယောက်တည်း လာမတွေ့ဖို့ ကျုပ် သတိပေးတယ်”

ဖူမင်းက အံ့သြသွားသလို မျက်ခုံးတွန့်ပြီး -

“မလိုက်နာဘူး ဆိုရင်ကော...”

ဒန်က ခပ်အေးအေး အမူအရာနဲ့ ဂျာကင်အင်္ကျီ အိတ်ထဲက ဂျီနာ့ ဓာတ်ပုံဟောင်းတွေ ထုတ်ပြလိုက်တယ်။ ဖူမင်းက ဓာတ်ပုံတွေ ကြည့်ပြီး ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ ဒန်က ဆက်ပြောလိုက်တယ်။

“ခင်ဗျား သူ့ကို ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ဘူး။ သူ ဘယ်လောက် ရုပ်ဆိုး ခဲ့တယ် ဆိုတာလည်း ကျုပ် သိပြီ။ သူ ဘယ်လောက်ပဲ ရုပ်ဆိုးခဲ့ ဆိုးခဲ့ သူဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ တရားဝင်ဇနီးပဲ”

ဖူမင်းက သရော်ပြုံး ပြုံးပြီး-

“ဪ... သိပ်သဘောထားကြီးတဲ့ လင်ယောက်ျားပေါ့။ ဒီမယ် ကိုယ့် လူ၊ ကျွန်တော်က လုပ်ချင်ရာ စွတ်လုပ်တဲ့ ကောင်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ သောက်ဂရု စိုက်တာ မဟုတ်ဘူး”

ဒန်က ဒေါသကို ထိန်းပြီး ဆက်ပြောတယ်။

“ဒီမှာ ကိုယ့်လူ။ ခင်ဗျားအကြောင်း ကျုပ် အကုန်သိပြီးပြီ။ ခင်ဗျား ဒီကို ရောက်မလာခင်က ဂျင်ဟွာမှာ မက္ကင်းနစ် လုပ်ခဲ့တယ်”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ။ ရှက်စရာမှ မဟုတ်တာ”

“နေဦး၊ ကျုပ် ပြောလို့ မပြီးသေးဘူး။ ခင်ဗျား အဲဒီမှာ ကွန်မြူနစ်ပါတီ ဝင်ခဲ့တယ်။ အမြဲတမ်း ပါတီဝင်ထိ ဖြစ်ခဲ့တယ်”

ဒါကတော့ ဒန်က မှန်းပြီး ပြောလိုက်တာ။ ဒါပေမဲ့ သူ့လေသံက အခိုင် အမာ။

“ခင်ဗျား သိတယ်နော်။ အမေရိကန်ပြည်မှာ ကွန်မြူနစ်တယောက် ခြေချမယ် ဆိုရင် ဘာတွေ ဖြစ်နိုင်တယ် ဆိုတာ”

ဖူမင်း တံတွေးတချက် မျိုလိုက်ပြီး မျက်လွှာချသွားတယ်။ ဘာတခွန်း မှ ထွက်မလာတော့ဘဲ ချွေးတွေ ပြန်လာတယ်။ ပြီးမှ ဟန်ကိုယ့်ဖို့ ပုံစံနဲ့ -

“ခင်ဗျားမှာ ဘာအထောက်အထား ရှိလို့လဲ”

“ကျုပ်မှာ မရှိပေမဲ့ အက်ဖ်ဘီအိုင်မှာ ရှိမှာပေါ့။ ခင်ဗျားကို သူတို့ ပြည်ကြီး ပြန်ပို့နိုင်တယ်နော်”

“လာခွီး မနေပါနဲ့ဗျာ။ ခင်ဗျားလဲ ပါတီဝင်ပဲ”

“မှန်တယ်။ ၁၉၈၉ ခုနှစ်ကတည်းက ပါတီကို တရားဝင် ကန့်ကွက် ပြီး ကျုပ်က ထွက်ခဲ့တာ။ ဒါကြောင့် ဒီရောက်တော့ လိပ်ပြာသန့်သန့်နဲ့ နေထိုင် ခွင့် ရခဲ့တယ်။ ခင်ဗျားလို ပြန်ပို့ခံရနိုင်တဲ့ နိုင်ငံခြားသား မဟုတ်ဘူး”

ဖူမင်းက လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်တော့ လက် တွေ တုန်နေပြီး လက်ဖက်ရည်တွေ ဘောင်းဘီပေါ် ဖိတ်ကျကုန်တယ်။ ဒါနဲ့ သူ မသောက်တော့ဘဲ ပန်းကန်ကို ပြန်ချထားလိုက်တယ်။ ဘာမှ ဆက်မပြောဘဲ စက္ကူလက်သုတ်ပဝါနဲ့ ဘောင်းဘီကို သုတ်နေတယ်။ ဒန်က ဘာစကားမှ မဆက်တော့ဘဲ ထပြန်လာခဲ့တယ်။ ဖူမင်းတယောက် သူ့ဘောင်းဘီပေါ်က အကွက်တွေမခြောက်မချင်း ထွက်လာမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သူ့ကောင်းကောင်း သိတယ်လေ။

အဲဒီညမှာ ဖူမင်းဆီက ဖုန်းလာတယ်။ ဂျီနုဆီ ဘယ်တော့မှ မလာ တော့ပါဘူးလို့ ကတိပေးတယ်။ သူလည်း ပါတီက တရားဝင် ထွက်ချင်ပါတယ် တဲ့။ ဒါပေမဲ့ တရုတ်ပြည်မှာ သူ့ ကလေးတချို့ ချန်ခဲ့တော့ လုပ်လို့မရတဲ့

အကြောင်း ပြောပြီး ဒီကိစ္စ ဘယ်သူ့ကိုမှ သတင်းမပို့ဖို့ တောင်းပန်တော့ ဒန်က သဘောတူလိုက်တယ်။

ဖူမင်း ကတိတည်ပါတယ်။ ဂျီနာရဲ့ ကျောက်မျက်ဆိုင်ဘက်ကို ဘယ် တော့မှ ခြေဦးမလှည့်တော့ဘူး။ သည်တော့မှ ဂျီနာနဲ့ ဒန်တို့ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေး လည်း အေးဆေး တည်ငြိမ်လာခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒန်ကတော့ မကြာမကြာ ရေခွေးကန်ကို ရေသွားချိုး ဖြစ်တယ်။ ကြိုတင်ရက်ချိန်း ယူတဲ့အခါ အနှိပ်သည် အမျိုးသမီး လှလှလေးတွေ ရွေးချိန်းတတ်တယ်။ တခါတလေ ရုံးမှာ အလုပ်မရှိ တော့ပေမဲ့ အိမ်ကို တမင် နောက်ကျပြီးမှ ပြန်တဲ့အခါတွေလည်း ရှိလာတယ်။

* * *

ရွေးချယ်ခြင်း အနုပညာ

Choice

သတင်းစာထဲမှာ ကြော်ငြာ တွေတွေချင်း တန်းပြီး လျှောက်လိုက်တယ်။

‘လျှောက်ထားသူများသည် တက္ကသိုလ်ဝင်အတန်းတွင် ဘာသာစုံ သင်ကြားနိုင်သူများ ဖြစ်ရမည်။ အထူးသဖြင့် သင်္ချာနှင့် သမိုင်း သင်ကြားနိုင်သူ များကို ဦးစားပေးမည်။ လစာ မနည်းစေရ’

ကျွန်တော် လျှောက်လိုက်ပြီး မကြာခင် လူတွေ စစ်ဆေးဖို့ အကြောင်း ပြန်လာတယ်။

ဖုန်းပြောတဲ့ အမျိုးသမီးက အိုင်လင်းမင် တဲ့။ သူ့သမီးကလေးအတွက် ကျူရှင်ဆရာ အပူတပြင်း ရှာနေတာ တဲ့။ ခုနစ်ယောက်၊ ရှစ်ယောက် လူတွေ စစ်ဆေးပြီး ဖြစ်ကြောင်းလည်း အမျိုးသမီးက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပြတယ်။ တယောက်ကိုမျှ သူ စိတ်တိုင်းမကျခဲ့ဘူး တဲ့။ တနာရီကို ဒေါ်လာလေးဆယ် ပေးမဲ့ အကြောင်းလည်း ထည့်ပြောတယ်။ ကျွန်တော့်အတွက် အခြား အလုပ် တွေနဲ့စာရင် မက်လောက်စရာ ဖြစ်နေတယ်။

အဲဒီတုန်းက ပါမောက္ခဖြစ်ဖို့ဘွဲ့ယူစာတမ်း တင်ဖို့ ကျွန်တော် ပြင်ဆင် နေချိန်ပါ။ အဲဒီ သုတေသနလုပ်ငန်းအတွက် ကျွန်တော့်မှာ ငွေလိုနေချိန်။ ဒါ့အပြင် နွေရာသီ ကျောင်းစရိတ် အတွက်လည်း ကျွန်တော် ရှာရပါဦးမယ်။ ကျွန်တော် ကျောင်းဆက်တက်ရမဲ့ ကာလက တနှစ်လုံးလုံး ကျန်သေးတယ် လေ။ ကျွန်တော် ရေးနေတဲ့ ဘွဲ့လွန်စာတမ်းမှာ ဂျက်ကော့ဗ်ရီးစ်* အကြောင်းနဲ့ သူ့ရဲ့ ကျေးလက်ပြုပြင်ရေး လုပ်ငန်းတွေကို အပြတ်သားဆုံး လုပ်သွားတဲ့ အကြောင်းတွေ ကျွန်တော် သုတေသန လုပ်ရဦးမယ်။

ပြီးခဲ့တဲ့ အပတ်ထဲမှာပဲ အမေက ဖုန်းဆက်လာတယ်။ အသက်မွေး ဝမ်းကျောင်း ပညာရပ် တခုခုကို ပြောင်းဖို့ အချိန်ရသေးတဲ့ အကြောင်း နားချ တယ်။ ကျောင်းစရိတ် အိမ်က ပို့ပေးမဲ့ အကြောင်းလည်း ထပ်ပြောတယ်။ သမိုင်း ပါရဂူဘွဲ့ပဲ ယူမဲ့အကြောင်း ကျွန်တော် ထပ်ငြင်းလိုက်တယ်။

ကျွန်တော့် အဖေက နာမည်ကျော် ရုပ်ပြင် ခွဲစိတ်ဆရာဝန်ကြီး တယောက်ပါ။ ကျွန်တော် ယူမဲ့ ဘာသာရပ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး လုံးဝ သဘောမတူ ပါဘူး။ ဆေးကျောင်း ဆက်တက်ဖို့ သူက အာသီသ ရှိပါတယ်။ နောက်ဆုံး ဆရာဝန် မလုပ်ချင်ရင် ဥပဒေဘွဲ့ ယူပြီး နိုင်ငံရေးလုပ်ချင် လုပ်ပေါ့ တဲ့။ လွှတ်တော်အမတ် တယောက်နဲ့ တွဲလုပ်ရင် ဘာလို့ မအောင်မြင်နိုင်ရမှာလဲ တဲ့။ သမိုင်း ဆိုတာကို သူ လုံးဝ စိတ်မဝင်စားဘူး။ လုံးဝ ထမင်းမဝနိုင်တဲ့ ပညာရပ် တဲ့။

“သမိုင်းဆိုတာ စာဖတ်ရင် တတ်နိုင်တဲ့ ပညာမျိုးပဲ။ မင်းက ပါမောက္ခ လုပ်မှာလား။ ပါမောက္ခဆိုတဲ့ ဝင်ငွေက ဘယ်လောက် ရလို့လဲ”

ကျွန်တော် ဘာမှ မတုံ့ပြန်ခဲ့ပါ။ လူလူချင်း စာနာထောက်ထားမှု ကိစ္စများမှာ ကျွန်တော် ပါဝင်တော့မှာမို့ပါ။ အဖေအကြောင်း ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း သိပါတယ်။ သူက တကယ့်ကို အနုပညာနဲ့ တော်တော် ခုံးဝေး တဲ့ သိပ္ပံသမားမျိုး ဖြစ်ပါတယ်။ သူ့အတွက် ကျွန်တော်က ရှက်ဖွယ်လိလိ သား မျိုး ဖြစ်နေတယ်လေ။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်လမ်း ကျွန်တော် ဖောက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသား။ သူ့ အပေါင်းအသင်းတွေကလည်း သူ့အတိုင်းပဲ မြင်ကြ တယ်။ ကျွန်တော့်ကို သုံးမရတော့ဘူးပေါ့။

* Jacob Riis(1849-1914) ဒိန်းမတ်၊ အမေရိကန်လူမျိုး သတင်းစာဆရာ၊ ဓာတ်ပုံ ဆရာ၊ အမေရိကန်နိုင်ငံ၏ နှစ်ဆယ်ရာစု ကျေးလက်ပြုပြင်ရေးသမား။

အဖေ ကျွန်တော့်ကို အမွေတောင် ဖြတ်ချင် ဖြတ်ပါလိမ့်မယ်။ ကိစ္စ မရှိဘူး။ ကျွန်တော် သိပ်မမှုပါဘူး။ ဆင်းရဲသား ပညာရှင် ဘဝကို ကျွန်တော် ပျော်ပျော်ပါးပါး ခံယူသွားမှာပါ။

အိုင်လင်းမင် နေတဲ့ ၄၈ မိသားစုရိပ်သာကို ညနေ ခြောက်နာရီခွဲမှာ ကျွန်တော် ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော် နေတဲ့ နေရာနဲ့ သိပ်မဝေးပါဘူး။ ဆယ့်ငါးမိနစ် လျှောက်ရင် ရောက်ပါတယ်။ နယူးယောက်က ဖလပ်ရှင်းလို့ ခေါ်တဲ့ တရုတ် မြို့လယ်ပိုင်းမှာ လမ်းလျှောက်တဲ့လူ ပိုများပါတယ်။ နွေဦးရာသီ မို့နိုင်ငံခြားသား ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်တွေလည်း တော်တော်များများ ရောက်နေ ကြပြီ။ ဈေးဆိုင်တွေ၊ စားသောက်ဆိုင်တွေမှာ လူစည်ကားနေပြီ။ ဆိုင်တွေရဲ့ ဆိုင်းဘုတ် အများစုက တရုတ်အက္ခရာတွေနဲ့ ရေးထားတာ များတယ်။ ရှန်ယမ်း ကို သူ ပြန်သတိရနေတယ်။

အမေရိကန်ကို ရောက်ပြီး ဒီအရပ်မှာ အခြေချတဲ့ လူတွေ အင်္ဂလိပ်စာ များများတတ်ဖို့ မလိုဘူး။ ပါကစ္စတန်လူမျိုး တယောက် ဖွင့်ထားတဲ့ သတင်းစာ ဆိုင်မှာ ဒီနေ့ထုတ် ကမ္ဘာ့ဂျာနယ်တစောင် ဝယ်ပြီး ၄၈ ရိပ်သာဘက်ကို ဆက် လျှောက်လာခဲ့တယ်။ မြီးကောင်ပေါက်မလေး တယောက် ကျွန်တော်နဲ့ တူရူက လျှောက်လာနေတယ်။ ဧရာမ ဒိုဘာမင်ခွေးကြီးကို ဆွဲလို့။ ခွေးကြီးက လမ်းဘေး မှာ အလှစိုက်ထားတဲ့ ရွက်လှပန်းရုံတခုမှာ ရပ်ပြီး စိမ်ပြေပြေ သေးခွပန်းနေ တယ်။ ကောင်မလေးက ပြီးတဲ့အထိ စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရပ်စောင့်နေတယ်။ ပန်းပင် အားလုံးကို အနီရောင် သေတ္တာတွေထဲမှာ စနစ်တကျ စိုက်ထားတာ။

အိမ်နံပါတ် ၄၈ ကို လွယ်လွယ်ကူကူပဲ ရှာလို့ တွေ့ပါတယ်။ နှစ်ထပ် တိုက်ကလေး။ ရှေ့ဆင်ဝင်ကို မှန်လုံ ကာထားတယ်။ ကားနှစ်စီး ဆုံတဲ့ ကားရုံကလေးရဲ့ နံဘေးမှာ ဧရာမ ဝက်သစ်ချပင်ကြီး တပင်။ ကားဂိုဒေါင် နောက်ဘက်မှာ ကားပစ္စည်း ထားတဲ့ အဖိကလေးကို သစ်သားခြံစည်းရိုး ကာ ထားတယ်။ ဒါလောက် ကျပ်ညပ်ပြီး လူစည်ကားတဲ့ ရပ်ကွက်မှာ သူတို့ အိမ် ကလေးရဲ့ ဖွဲ့စည်းပုံဟာ ထူးဆန်းပြီး ချစ်စရာ ကောင်းနေတယ်။

အိမ်အဝင် ခြံဝက ခေါင်းလောင်းကြိုးကလေးကို ကျွန်တော် ဆွဲလှုပ် လိုက်တော့ ပိန်ပိန်သွယ်သွယ် အရပ် မနိမ့်မမြင့် အမျိုးသမီးတယောက် ထွက် လာပြီး တံခါး ဖွင့်ပေးတယ်။ ခါးတို ရုပ်အင်္ကျီကလေး ဝတ်လို့။ သူ့ကိုယ်သူ အိုင်လင်းမင်လို့ မိတ်ဆက်တော့ ကျွန်တော် အံ့ဩသွားတယ်။ ဒီအရွယ် အမျိုး

သမီးမှာ ဆယ်တန်းကျောင်းသူ သမီး ရှိနေတာကို အံ့ဩမိတာပါ။

အမျိုးသမီးက ကျွန်တော့်ကို အိမ်ထဲ ခေါ်သွားတယ်။ ဧည့်ခန်း ပြင်ဆင်ထားပုံနဲ့ ပရိဘောဂတွေကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော် အရမ်း သဘောကျသွားတယ်။ အခန်းက ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း။ သုံးထားတဲ့ သစ်သားတွေက ပထမတန်းစားတွေချည်း။ ပုံစံတွေက ရှေးဟောင်းဆန်ဆန်တွေ။ အခန်းထောင့် အလှဆင်စားပွဲနိမ့်ပေါ်က ပန်းအိုးထဲမှာ မိုးမျှော်လီလီတွေက လန်းလန်းဆန်းဆန်း။ ဧည့်ခန်း နံရံမှာ သက်လတ်ပိုင်း လူချောချောတယောက်ရဲ့ ဓာတ်ပုံ ချိတ်ထားတယ်။ ကျွန်တော်က ဆိုဖာတလုံးမှာ ဝင်ထိုင်တော့ အိုင်လင်းက ကျွန်တော့်ကို ဓာတ်ပုံနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးတယ်။

“ကျွန်မ အမျိုးသားလေ၊ သူ ဆုံးသွားတာ သုံးလပဲ ရှိသေးတယ်”

“ဟုတ်လား။ စိတ်မကောင်းလိုက်တာဗျာ”

“ဆမ်မီရေ၊ ဧည့်သည် မစွတာဟွန်ကို လက်ဖက်ရည် ထည့်ပေးပါဦးကွယ်”

အခန်းထောင့် စားပွဲတလုံးမှာ ကွန်ပျူတာနဲ့ အလုပ် လုပ်နေတဲ့ မိန်းမပျိုကလေးကို မအေက လှမ်းပြောလိုက်တယ်။

ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြည့်ဘဲ ထလာတဲ့ မိန်းကလေးကို ကျွန်တော် လှမ်းပြောလိုက်တယ်။

“နေပါစေ သမီး။ ဒုက္ခ မရှာပါနဲ့ကွယ်”

မိန်းကလေးက မီးဖိုခန်းဘက် ဆက်လျှောက်သွားတယ်။ လိမ္မော်ရောင် ခြေညှပ်ဖိနပ်ကလေး စီးထားတယ်။ စကတ်အောက်က သလုံးသား လှလှလေးတွေကို အတိုင်းသား မြင်နေရတယ်။ အမေလိုပဲ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်က သွယ်သွယ်လျလျ။ အရပ်က အမေ့ထက် တလက်မ၊ နှစ်လက်မလောက်ပဲ နိမ့်လိမ့်မယ်။

ခဏနေတော့ လက်ဖက်ရည် ပန်းကန်ကို ကျွန်တော့်ရှေ့ လာချတယ်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်” လို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်တယ်။

မိန်းကလေးက ဘာမှ ပြန်မပြောဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့် မျက်နှာကို သေသေချာချာ ကြည့်သွားတယ်။ သူ့ မျက်ခုံးတွေက ကွေးညွတ်လွန်းပြီး နားသယ်စပ်နှင့် ထိတော့မယောင်ယောင်။ သူ့ ကြည့်ရတာ ရယ်စရာ ကောင်းနေသလိုလိုပဲ။

လက်ဖက်ရည်ခွက်ချပေးပြီးဆမ်မီကသူ့အိပ်ခန်းဆီကိုဆက်လျှောက် သွားတယ်။ ပြောင်လက်နေတဲ့ အခင်းပေါ်မှာ သူ့ဖိနပ်သံ တကျွီကျွီ မြည်လို့။ အခန်းထဲကို ဝင်သွားပြီး တံခါးကို ချက် မချဘူး။ မသိမသာလေး ဟထားတယ်။ ကျွန်တော်တို့ စကား ဆက်ပြောနေတာကို သူ နားထောင်မှာ သေချာပါတယ်။

ကျွန်တော်က အမျိုးသမီးကို တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားကတ်တွေ၊ အမှတ်စာရင်းတွေ ထုတ်ပြတယ်။

“ဟောဒီမှာ ကျွန်တော့် အောင်လက်မှတ်တွေ”

အမျိုးသမီးက အားလုံးကို သေသေချာချာ စစ်ဆေးကြည့်တယ်။

“ဩ... ကွင်းစ် ကောလိပ်က ဘွဲ့ရထားတာကိုး။ ဒါက ဘာလဲဟင်”

“နောက်ဆုံး ကျွန်တော့်ရဲ့ အမှတ်စာရင်းပါ ခင်ဗျ။ အင်္ဂလိပ်စာမှာ ၇၂၀၊ သင်္ချာမှာ ၇၈၀ ကျွန်တော် ရခဲ့ပါတယ်”

“အမှတ်တွေက အမြင့်စားတွေနော်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဘာသာတိုင်းမှာ အမြင့်ဆုံး ပေးတဲ့ အမှတ်က ၈၀၀ ပါ ခင်ဗျ”

“အင်း... ကျွန်မ သဘောကျပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တခု မေးပါရစေ။ သင်္ချာ အမှတ်တွေက ဒါလောက် မြင့်နေရက်သားနဲ့ ဘာပြုလို့ သိပ္ပံဘွဲ့ကို မယူတာလဲ ဟင်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ NYU* ရောက်စနစ်မှာ ဘိုင်အိုနဲ့ သမိုင်း ယူဖို့ကိစ္စနဲ့ ပတ် သက်ပြီး ကျွန်တော် အတော် ဦးနှောက်စားခဲ့ရပါတယ်”

လို့ နိဒါန်းပျိုးပြီး သူ့ကို အမှန်အတိုင်း ပြောပြလိုက်တယ်။

“နောက်ဆုံး ကျွန်တော် သမိုင်းယူဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်။ ဓာတ်ခွဲ ခန်း အဖြေတွေကို အားကိုးပြီး လုပ်ရမယ့် အလုပ်ကို ကျွန်တော် မလုပ်ချင်လို့ ပါပဲ။ သမိုင်းကို ယူလိုက်တဲ့အတွက် ကျွန်တော့်မှာ လိုတာ အချိန်ရယ်၊ စာကြည့် တိုက် ကောင်းကောင်းရယ်ပါပဲ”

“အင်း... ဦးနှောက်ကောင်းဖို့လဲ လိုတာပေါ့လေ။ ခု ဘာတွေ လေ့လာ နေသလဲ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အမေရိကန် လူဆင်းရဲများရဲ့ သမိုင်းကို ကျွန်တော် လေ့လာနေပါတယ်”

* NYU - New York University

ကျွန်တော်က လက်ဖက်ရည်ကို မော့လိုက်ပြီး ဆမ်မီအခန်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ထင်တဲ့အတိုင်း လှစ်ထားတဲ့ တံခါးနောက်ကွယ်က ကျွန်တော်တို့ ပြောတာတွေကို သူ ချောင်းနားထောင်နေတယ်။ ကျွန်တော် သူ့ကို လှစ်ခနဲ မြင်သွားတော့ တံခါးကို အသာပိတ်လိုက်တယ်။

ပန်းနုရောင် ပြေးနေတဲ့ အိုင်လင်း မျက်နှာကလေး ပြုံးနေတယ်။ ဗာဒံစေ့ပုံ မျက်လုံးအစုံက အရောင်တဖျပ်ဖျပ်တောက်လို့။

“ဆမ်မီအဖေကို ကျွန်မ ကတိပေးထားတယ်။ သမီးကို အကောင်းဆုံး တက္ကသိုလ်မှာ ဝင်ခွင့်ရအောင် ကျွန်မ ကြိုးစားပေးပါ့မယ်လို့။ သမီးကလေးကို သင်္ချာနဲ့သမိုင်း ရှင် ကူညီနိုင်ပါ့မလား” လို့ အိုင်လင်း စကားစလာတယ်။

“စိတ်ချပါ။ ကျွန်တော် ကြိုးစားပါ့မယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်က ကျွန်တော့် ညီမဝမ်းကွဲ နှစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် စာသင်ပေးဖူးတယ်။ ခု သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး ကယ်လီဖိုးနီးယား အင်ဂျင်နီယာ ကောလိပ် ရောက်နေကြပြီ”

“အင်း... အားကျဖို့ ကောင်းလိုက်တာနော်”

အမျိုးသမီးက ကျွန်တော့်ကို အလုပ်အပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်။ နောက်တနေ့မှာ ကျွန်တော် အလုပ်စရမယ် တဲ့။

ကျွန်တော်က ကျောင်းတဖက်နဲ့မို့ ညနေပိုင်းများမှာပဲ လာနိုင်မဲ့ အကြောင်း အမျိုးသမီးကို ပြောပြလိုက်တယ်။ ကျွန်တော် မပြန်ခင် အိုင်လင်း က ကျွန်တော့်ကို သမီးရဲ့ ကျူရှင်ဆရာအဖြစ် ရွေးလိုက်တဲ့အကြောင်း ဆမ်မီ ကို ခေါ်ပြောတယ်။

မိန်းကလေးက ခေါင်းညိတ်ပြီး သူ့အမေ နံဘေးမှာ ဝင်ထိုင်တယ်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ”

“ကိုယ့်ကို ဒေ့ဗ် လို့ပဲ ခေါ်ပါကွာ”

“အိုခေ... ဆရာဒေ့ဗ်”

လို့ ပြုံးပြုံးလေး ပြောပြီး ပြန်ထွက်သွားတယ်။

သူတို့ အိမ်ထဲက ပြန်ထွက်လာတော့ ကျွန်တော့်စိတ်တွေ ပေါ့ပါးနေ တယ်။ ဆမ်မီကို တပတ်မှာ ငါးရက် စာသွားသင်ရမယ်။ စနေနေ့ည အပါအဝင် ပေါ့။ နွေရာသီအတွက် ကျွန်တော် ဘာမှ ပူစရာ မလိုတော့ဘူးလေ။

ဆမ်မိက ဆယ့်ခုနစ်နှစ် ရှိပြီ။ ကျွန်တော် ထင်သလောက် ဉာဏ်မထုံဘူး။ ဉာဏ်ကောင်းတဲ့အထဲ ပါတဲ့ ကျောင်းသူလေးမျိုး။ သင်္ချာမှာတော့ အတော်လေး အားနည်းတယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်တွေက အတန်းတွေ ပျက်ခဲ့လို့ တဲ့။ အတန်းပျက်လေ အလုပ်ကြွေးတွေ များများလာလေ။ သင်္ချာအားနည်းလာရာက ကြောက်နေတဲ့သူ ဖြစ်နေတာ။ ဒီကြားထဲမှာ အဖေက ဆုံးသွားတော့ ကျောင်းတွေ ပိုပျက်လာတယ်။ အကွရာသင်္ချာနဲ့ တြိဂိုကို နှစ်နှစ်စာလောက် နောက်ကြောင်းပြန်ပြီး နွေးရတယ်။ အင်္ဂလိပ်စာ တိုးတက်လာအောင်၊ စကားလုံး ကြွယ်လာအောင်လည်း ကျွန်တော် တွန်းသင်ပေးတယ်။ ဒါကတော့ သိပ်မခက်ဘူး။ ကျွန်တော် ကျွမ်းကျင်တဲ့ ဘာသာရပ်မို့ သူ့ကို စာသင်ပေးရုံအပြင် ဖတ်စရာ စာအုပ်တွေ၊ အများအားဖြင့် ဝတ္ထုတွေ၊ ပြဇာတ်တွေ ရှာပေးခဲ့တယ်။

တခါတလေ ဆမ်မိက နောက်တောက်တောက် လုပ်တတ်တယ်။ ကျွန်တော့်လက်မောင်းပေါ်မှာ နှာချေတတ်တယ်။ တခါတလေ ကျွန်တော့်ခေါင်းပေါ်ကို ငုံ့ချေပြီး ပြောတတ်သေးတယ်။

“သူ့ကိုယ်နဲ့က တမျိုးပဲ။ တိရစ္ဆာန်တကောင်ရဲ့ အနံ့မျိုးလိုပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူများ ကြိုက်တယ်”

ပထမတော့ ကျွန်တော် အောင့်သက်သက် ဖြစ်သွားတယ်။ နောက်ပိုင်း သူ ရွတ်နောက်နောက် လုပ်တတ်မှန်း သိတော့ ကျွန်တော်လည်း အရေထူလာတော့တယ်။ ကျွန်တော့်ကို စွေကြည့်ပြီး မျက်တောင် တဖျပ်ဖျပ် ခတ်ရင်း မျက်ဝန်းကြီးတွေ တလည်လည်နဲ့ မကြာခင်က သူ ကြည့်ထားတဲ့ ရုပ်ရှင်တွေ အကြောင်း၊ တီဗွီဇာတ်လမ်းတွေအကြောင်း ပြောချင် ပြောနေတတ်တယ်။ သူ့ကို တပည့်မလေး တယောက်အဖြစ် စည်းကမ်း အတိအကျနဲ့ သင်ကြားတယ်။ တကယ်တော့ သူဟာ ကလေးလေးပဲ လေ။

ကျွန်တော်တို့ စာသင်နေရင် ဆမ်မိက ပြတင်းပေါက်တွေ ဖွင့်ထားတတ်တယ်။ အိုင်လင်းက မကြာခဏ ရောက်လာတတ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ကို အကဲခတ်တယ်။ ကျွန်တော်က ခပ်တည်တည်ပဲ။ ဆရာ၊ တပည့် ဆက်ဆံရေးမျိုးထက် တပြားသားမှ မပိုဘူး။ သူ့ကို တွက်စရာ ချက်စရာ အလုပ်တွေ ပေးထားပြီးရင် တခါတလေ ဧည့်ခန်းမှာ ထွက်ထိုင်ပြီး သူ့အမေနဲ့ စကားပြောတယ်။ အဲဒီလို အခါမျိုးမှာ အိုင်လင်းတယောက် ရွှင်နေတတ်တယ်။ ကျွန်တော့်ကို လက်ဖက်ရည်နဲ့ မုန့်မျိုးစုံ ချကျွေးတတ်တယ်။ သစ်သီးမျိုးစုံလည်း ပါရဲ့။ တခါ

တလေ ကျွန်တော် ဧည့်ခန်းထဲ ထွက်အလာကို သူ စောင့်နေသလိုပဲလို့ စိတ်ထဲ ထင်လာတဲ့အခါလည်း ရှိတယ်။

သူတို့အိမ်မှာ အလုပ်လုပ်ရင်း သားအမိ နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ နွေးထွေး ပျူငှာမှုကြောင့် ကျွန်တော် ကြာလေ ပျော်လေ ဖြစ်လာတယ်။ စာကြည့်ခန်းနဲ့ အိပ်ခန်း တွဲနေတဲ့ ကျွန်တော့်အခန်းက သေးသေးကျဉ်းကျဉ်းကလေး။ ဧည့်သည် စောင်သည်လည်း လာလေ့ မရှိဘူး။ တယောက်တည်း ရေးလက်စ စာတမ်း အတွက် ထိုင်လုပ်နေရင်း ရှေ့မှာ ရင်ဆိုင်ရမဲ့ မရေမရာ ဘဝကို တွေးမိရင် ငိုနေတတ်တယ်။ တကယ်လို့များ မနက်ဖြန်မှာ ကျွန်တော် ဖျားရင် ဘာလုပ်ရ ပါ။ ကျွန်တော် သေသွားရင် ဘယ်သူက ကျွန်တော့်အလောင်းကို သင်္ဂြိုဟ်မှာ လဲ။ မိဘတွေ သိသွားလို့ အလောင်းကို လာမယူရင် ပိုင်ရှင်မဲ့အဖြစ် ကျွန်တော် ပြာဖြစ်မှာ သေချာတယ်။ တခါတုန်းက ဖိလစ်ပိုင် လူငယ်တဦးနဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ် ခဲ့ဖူးတယ်။ သူ ကားတိုက်ခံရပြီး သေသွားတော့ သူ့ရဲ့ ယာဉ်မောင်းလိုင်စင် နောက်ကျောမှာ သူက လက်မှတ်ထိုးထားတယ် တဲ့။ သူ့အလောင်းကို သင်္ဂြိုဟ် ပြီးရင် မင်ဒါနာအိုမှာရှိတဲ့ မိဘတွေဆီ ပြာအိုး ပို့ပေးဖို့ပါ ရေးထားတာတဲ့။ အဲဒါ ကျွန်တော် ကြားတာပါ။ တကယ့်အဖြစ်မှန်လား ဘာလား ကျွန်တော် သေချာ မသိပါဘူး။

ဖလပ်ရှင်းမှာ အတွဲရှာဖို့ ဆိုတာလည်း သိပ်မလွယ်ဘူး။ တည်တည် တံ့တံ့နဲ့ အလေးအနက် ထားရမဲ့ ရေရှည် အတွဲမျိုးကို ပြောတာလေ။ ဘာဖြစ် လို့လဲ ဆိုတော့ ဒီမှာ အတည်တကျ နေဖို့ သိပ်မရည်ရွယ်ကြဘူး။ ဖလပ်ရှင်း ဆိုတဲ့ တရုတ်တန်းကို အမေရိကန် ရောက်စ ကျွန်တော်တို့ တရုတ်လူမျိုးတွေ ခေတ္တ နားခိုရာပဲလို့ သဘောထားကြတယ်။

ကောင်မလေး နှစ်ယောက်နဲ့ ကျွန်တော် ရည်းစားထားဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ နှစ်ယောက်စလုံး ကျွန်တော့်ကို ထားသွားကြတယ်။ နောက်တယောက် ကို စိတ်ကူးဖို့ ကြံတိုင်း အဲဒီနှစ်ယောက်ကို သတိရပြီး ကျွန်တော် နောက်တွန့် သွားတာချည်းပဲ။

တညနေမှာ သူတို့အိမ်ကို ကျွန်တော် စောစောကလေး ရောက်သွား တယ်။ သားအမိနှစ်ယောက် ညစာ စားဖို့ ပြင်ဆင်နေချိန်။ အိုင်လင်းက ညစာ

စားပြီးပြီလားလို့ ကျွန်တော့်ကို မေးတယ်။ ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ၊ ရပါတယ် လို့ မတင် မကျ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ဆာနေပုံကို အမျိုးသမီးက ရိပ်မိ သွားပုံ ရတယ်။

“အို... လာပါရှင်။ ကျွန်မတို့ သားအမိနဲ့ တခါတည်း ဝင်စားသွားပါ”

“ကျွန်တော် တကယ် မဆာလို့ပါဗျာ”

ဆမ်မီက ဝင်ပြောတယ်။

“အမေ့စကား နားထောင်လေ ဒေ့စ်။ အမေက အလုပ်ရှင်ပဲ” လို့ သမီး လုပ်သူက ပြောတော့ မအေကလည်း ဆက်ပြီး တွန်းအားပေးတယ်။

“ကြုံလို့ ကျွေးတာပါရှင်။ ဝင်စားလိုက်ပါနော်”

ကျွန်တော် ဆက်မငြင်းတော့ဘဲ ဆမ်မီနံဘေးမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး တူ နှစ်ချောင်း ကောက်ယူလိုက်တယ်။ ညစာက ရိုးရိုးကလေးပါ။ ကြက်သားဟင်း ရယ်၊ ခရမ်းချဉ်သီးသုပ်ရယ်၊ ငါးပါးနီကင်နဲ့ ရိုးရိုးထမင်းပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ စားလို့ သိပ်ကောင်းပါတယ်။ ငါးပါးနီကို ကင်ထားတာ ကျွန်တော် တခါမှ မစားဖူးဘူး။ ကြွပ်ရွှနေအောင် ကောင်လုံးကင်ထားတာ။ အိုင်လင်းက ရှင်းပြတယ်။

“ဒီအရွယ် ငါးလေးတွေက လူနဲ့ တည့်တယ်။ ငါးကြီးတွေက အသား ထဲမှာ ပြဒါးဓာတ် များတယ် တဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့... ငါးကင်က သိပ်စားလို့ ကောင်းပါတယ်” လို့ ကျွန်တော်က ထောက်ခံလိုက်တယ်။ ဆမ်မီက ဝင်ပြောတယ်။

“ဒါဆို နေ့တိုင်း စားပါလား။ မေမေ့ လက်ရာတွေကို ဒေ့စ် စွဲသွားစေ ရမယ်”

စားနေရင်း အိုင်လင်းက ကြက်သားတုံးတွေကို ကျွန်တော့် ပန်းကန် ထဲ ခပ်ထည့်ပေးနေတယ်။ ဒါကို ဆမ်မီက စိတ်အနှောက်အယှက် ဖြစ်တဲ့အသံ နဲ့ မအေကို ဟန့်တယ်။

“ဟာ... မေမေကလဲ၊ ဒေ့စ်က ကလေးမှ မဟုတ်တော့တာ”

“အေးပါကွယ်”

အိုင်လင်းက ကျွန်တော့်ဘက် လှမ်းကြည့်ပြီး ဆက်ပြောတယ်။

“တို့သားအမိ နှစ်ယောက်တည်း စားနေရတာ ဘယ်လောက် ကြာပြီ လဲ။ ဒီစားပွဲမှာ တယောက် လျော့သွားတာ မတ်လကတည်းကလေ။ ခု... မေမေ ပျော်လွန်းလို့ပါ။ ဆရာဒေ့စ်ဟာ ပထမဆုံး ဧည့်သည်ပါကွယ်”

အားလုံး ခဏ ငြိမ်သွားပြီးမှ အိုင်လင်း စကားဆက်တယ်။

“ကဲ... ပြောပါဦး ဒေဗဲ၊ အိမ်မှာ ဘယ်သူ ချက်ကျွေးသလဲ။ ကိုယ်တိုင် ချက်သလား၊ ကောင်မလေး တယောက်ယောက်က ချက်ကျွေးတာလား”

“လောလောဆယ်တော့ ဘယ်ကောင်မလေးမှ ကျွန်တော့်မှာ မရှိပါဘူး အန်တီ”

ကျွန်တော် တလေးတစားနဲ့ အန်တီလို့ ခေါ်လိုက်တာပါ။ သူက ကျွန်တော့် အစ်မအရွယ်ပါ။ အန်တီလို့ ခေါ်လိုက်ပြီးမှ ကျွန်တော် လွှတ်အားနာ သွားတယ်။ ကျွန်တော့်မျက်နှာ နီသွားတာကို ဆမ်မီလေးက မြင်လိုက်ပြီး သွား တက်ကလေးတွေပေါ်အောင် ပြုံးပြီး ကြည့်နေတယ်။ သူ့အမေက ဝင်ပြောတယ်။

“ဟောတော့်... အန်တီတဲ့လား။ မလုပ်ပါနဲ့ကွယ်။ အိုင်လင်းလို့ပဲ ခေါ်ပါ”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ၊ ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါဖြင့် နေပါဦး။ ညနေတိုင်း ဆမ်မီကို စာလာသင်နေရမှတော့ ဒီမှာပဲ ညစာ စားပေါ့။ ဒါဆို ဒေဗဲ စားစရိတ် လျော့သွားတာပေါ့”

ကျွန်တော် ဘယ်လို တုံ့ပြန်ရမှန်း မသိဘဲ အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွား တယ်။ အဲဒီမှာ ဆမ်မီက ဝင်ပြောတယ်။

“မေမေက သိပ်ဟင်းချက် ကောင်းတာနော်။ သူ ပြောတာကို ဒေဗဲ လက်ခံလိုက်ပါနော်”

ကျွန်တော် အိုင်လင်းဘက် လှည့်ပြီး ပြောလိုက်ရတော့တယ်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ။ တခုပဲ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါရစေ၊ အဲဒီအတွက် ကျွန်တော့် လစာထဲက ဖြတ်ယူထားပေးပါ”

“အို... မဟုတ်တာကွယ်။ ဒေဗဲက သမီးကို စာလာသင်ပေးတဲ့အတွက် အိုင်လင်းတို့မှာလဲ အဖော်ရနေတာပဲ။ ညစာ ဒီမှာပဲ စားတော့နော်။ အဲ... ဟင်း မကောင်းရင်တော့ သည်းခံပြီး စားနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ထမင်းလခ ပေးဖို့ တော့ ထပ်ပြောပါရစေ”

“အို... မဟုတ်တာ၊ လူတယောက်စာ ပိုချက်ရတာ ဘာအပန်းကြီးတာ မှတ်လို့”

ဆမ်မီက ဝင်ပြောတယ်။

“မေမေက သူဌေးနော် ဒေ့ဗ်”

အိုင်လင်းက သမီးလုပ်သူကို လှမ်းဟောက်တယ်။

“ဆမ်မီ... ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ”

ပြောပြီး ဆမ်မီက ခရမ်းချဉ်သီးသုပ်ကို ခက်ရင်းနဲ့ ထိုးကော်ယူလိုက်တယ်။ သူက တူနဲ့ မစားဘူး တဲ့လေ။

နောက်နေ့ ညစာဝိုင်းမှာ ပိန်းဥဟင်းချို တပွဲ ပါလာတယ်။ ဝက်သားစဉ်းကောနဲ့ ချက်တာ။ နံနံပင် အုပ်ထားတော့ မွှေးနေတော့တာပေါ့။ အမေအကြိုက်ဆုံး ဟင်းလျာ ဖြစ်တဲ့အကြောင်း ဆမ်မီက ပြောပြတယ်။ နှစ်ပန်းကန်ကုန်တော့ သမီးက အမေကို ထပ်တောင်းနေသေးတယ်။ ပြီးတော့ ဒေ့ဗ်ကို ပြောပြတယ်။

“မေမေက အနည်းဆုံး တပတ် တခါတော့ ဒီလိုဟင်းမျိုး ချက်တယ် ဒေ့ဗ်”

မကြာခင် ကျွန်တော် ပင်လယ်စာ ကြိုက်မှန်း အိုင်လင်း သိသွားတော့ ပုစွန်တုပ်၊ ခုံးကောင်နဲ့ ပြည်ကြီးငါးဟင်းတွေ အလှည့်နဲ့ ချက်ကျွေးတယ်။ တခါတလေ ငါးရွှေတို့၊ ငါးပါးနီတို့ ဝယ်လာပြီး ကြော်လိုက်၊ နှပ်လိုက်၊ ကင်လိုက်နဲ့ အမျိုးမျိုး လုပ်ကျွေးတယ်။ သူတို့အိမ် မသွားခင် ကိုယ်အလေးချိန် တက်လာမှာကို ကျွန်တော် တွေးပူလာတတ်တယ်။ အဲဒီ အခါမျိုးမှာ တင်းနစ်ရိုက်ဖက် သူငယ်ချင်း တယောက်ဆီ ပြေးပြီး တပွဲ နှစ်ပွဲ ရိုက်ဖြစ်အောင် ရိုက်တယ်။

သူတို့အိမ်ကို စောရောက်သွားတဲ့ နေ့တွေလည်း ရှိတယ်။ အဲဒီလို အခါမျိုးမှာ အိုင်လင်းကို ကျွန်တော် မီးဖိုခန်းထဲမှာ ဝင်ကူတယ်။ ကြက်သွန်ဖြူခွာတဲ့ အခါ ခွာ၊ ငရုတ်သီး ထောင်းတဲ့အခါ ထောင်းပေါ့။ အဲဒီလို ဝိုင်းကူရတာကို ကျွန်တော် ပျော်နေမိတယ်။ အိမ်မှာ တခုခု လုပ်စရာရှိရင်လည်း အိုင်လင်းက ကျွန်တော့်ကို ပြောတတ်တယ်။ အဲဒီ အခါမျိုးမှာ ဖင်ပေါ့ပေါ့နဲ့ ကျွန်တော် အနုအကြမ်း အကုန် လုပ်ပေးတတ်တယ်။ လုပ်ခ အတင်းပေးပေမဲ့ ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ မယူဘူး။ ကြာတော့ သူတို့အိမ်မှာ အိမ်သားတယောက်လို ကျွန်တော့်ကို သားအမိနှစ်ယောက် ဆက်ဆံလာကြတယ်။ ကျွန်တော့်ဘက်ကလည်း အလားတူပဲ ဖြစ်လာတယ်။

*

တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ဆမ်မီတယောက် သင်္ချာမှာ အတော့်ကို တိုးတက်လာတယ်။ ဒါပေမဲ့ အင်္ဂလိပ်စာမှာတော့ ခပ်နှေးနှေးပဲ။ ကျွန်တော် ခိုင်းသမျှတော့ လုပ်ပါတယ်။ သူ့ လေ့ကျင့်ခန်းစာအုပ်မှာ အလွတ်ကျက်ဖို့ အင်္ဂလိပ်စာလုံးတွေ တသီကြီး မှတ်ထားပြီး ကျက်လေ့ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ အင်္ဂလိပ်စာမှာ ထင်သလောက် တက်မလာဘူး။ သူ့အဖေ မဆုံးခင်က Ivy League ကောလိပ်မှာ ဝင်ခွင့်ရဖို့ မျှော်လင့်ခဲ့တယ် တဲ့။ ကျွန်တော်ကတော့ သိပ်မထင်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို စိတ်ဓာတ် မကျအောင် အားပေးပြီး တွန်းသင်ပါတယ်။

တနေ့မှာ သူ့ကို တြိဂိုရဲ့ သဘော သဘာဝတွေ ရှင်းပြနေတုန်း အိုင်လင်း မောကြီးပန်းကြီး ရောက်လာပြီး ပြောတယ်။

“ဒုက္ခပါပဲ။ အိုင်လင်းကား နှိုးလို့ မရတော့ဘူး”

ကျွန်တော်က ပြန်မေးလိုက်တယ်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ”

“ဘာဖြစ်မှန်း မသိဘူး။ မနက်ကတောင် အကောင်းကြီးပဲ”

ဆမ်မီကို တွက်စရာ ပုစ္ဆာနည်းနည်း ပေးခဲ့ပြီး သူ့အမေနောက်ကို ကျွန်တော် ထလိုက်လာခဲ့တယ်။ သူ့ရဲ့ အပြာရောင် ဗော်လ်ဗို ကားကြီးကို ဝက်သစ်ချပင်ရိပ်မှာ ရပ်ထားတယ်။ သစ်ပင်အောက်မှာ တွားသွားနေတဲ့ ခူကောင်တွေကို အထိတ်တလန့် ကျော်လွှားပြီး အိုင်လင်းက ကျွန်တော့်ကို ကားဆီ ဦးဆောင် ခေါ်သွားတယ်။ ကားထဲဝင်ပြီး စက်နှိုးကြည့်လိုက်တော့ စတတ်တာသံ တစ်ဝိုင်း မြည်ပြီး ကားက စက်မနိုးဘူး။

“ဘက်ထရီ သွားပြီ ထင်တယ်။ ဘယ်တုန်းက လဲထားတာလဲ”

“တခါမှ မလဲရသေးဘူး။ ကားက အသစ်လေ။ သုံးနှစ်လောက်တော့

ရှိပြီ”

“ဒါဆိုရင်တော့ ဘက်ထရီ အပြစ် သေချာပါတယ်”

“ဒုက္ခပါပဲ။ အဲဒါဆို ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ ဟင်”

အိုင်လင်း လက်ဝါးနှစ်ဖက် ပွတ်ရင်း ဆက်ပြောတယ်။

“ဒီနေ့ စာအုပ်တချို့ ဖြန့်စရာ ရှိတယ်။ ဘယ်နှယ် လုပ်ရပါ့မလဲ”

ယောက်ျား မဆုံးခင် လုပ်ခဲ့တဲ့ အလုပ်က စာအုပ် ထုတ်ဝေရေး လုပ်ငန်း။ စာအုပ်တိုက်က ခပ်သေးသေးမို့ အိုင်လင်း ဆက်လုပ်ခဲ့တယ်။ တနိုင် တပိုင် လုပ်ငန်းမျိုးလေ။

“စာအုပ်တွေက ဘယ်ကို ပို့ရမှာလဲ”

ကျွန်တော် မေးလိုက်တယ်။

“ဒီနေ့ ပို့ရမှာ၊ ကျောင်းသုံး စာအုပ်တွေပါ။ အထက ကို သွားပို့ရမှာ”

“ဘယ်နှအုပ်လဲ”

“၃၂ အုပ်၊ တဖာ အပြည့်”

ကျောင်းက သိပ်မဝေးဘူး။ မိနစ် နှစ်ဆယ်လောက် လျှောက်ရင် ရောက်တယ်။ စာအုပ်ဖာကို ကျွန်တော် သွားပို့ပေးမယ် ပြောတော့ သူ စဉ်းစား နေတယ်။

“အို... ဒေဗ်ကလဲ၊ တက်စီငှားပြီး သွားပို့မှာပေါ့” လို့ ပြောပြီးမှ အိုင်လင်း စိတ်ပြောင်းသွားပြီး -

“တကယ် သယ်နိုင်လို့လား ဟင်... ဒေဗ်”

“အို... ဒါလေးများ”

“အားနာစရာကြီးကွယ်”

အိမ်ထဲကို ပြန်ဝင်ခဲ့ပြီး ဆမ်မိုကို အခြေအနေ ပြောပြလိုက်တယ်။ ကျွန်တော် ပြန်ထွက်လာတော့ အိုင်လင်းက ဘီးတပ် ခရီးဆောင်သေတ္တာကြီး တလုံး တွန်းယူလာတာ တွေ့ရတယ်။

“ဒီသေတ္တာကြီး ပိုဒေါင်ထဲမှာ တွေ့တာနဲ့ စာအုပ်တွေ ပြောင်းထည့် လာခဲ့တယ်။ တွန်းယူသွားလို့ ရတာပေါ့”

“ဟား... သိပ်ကောင်းတာပေါ့”

ဒါဆို ကျွန်တော် လိုက်ဖို့တောင် မလိုတော့ဘူးပေါ့။ သူ တယောက် တည်း တွန်းယူသွားနိုင်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ ကျွန်တော် သူနဲ့ အတူ လှည်းတွန်းပြီး လိုက်သွားတယ်။

လမ်းမကြီးအတိုင်း ကျွန်တော်တို့ တွန်းသွားကြတယ်။ အဆင်ပြေနေ သားပဲ။ ဒါပေမဲ့ လမ်းဖြတ်တုံးတွေ၊ လမ်းကူးအတားအဆီးတွေ ဖြတ်ရင် သေတ္တာ ကို ကျွန်တော် ထမ်းရတယ်။ မကြာခင် ကျွန်တော့် တကိုယ်လုံး ချွေးတွေ ရွဲလာ ပြီး တီရှပ်တခုလုံး စက်စက်နစ်နစ်သွားတယ်။ လူတွေက ကျွန်တော်တို့ကို ကွက် ကြည့် ကွက်ကြည့် လုပ်သွားတတ်တယ်။ လင်မယားများ ထင်နေကြလား မသိ ဘူး။ အိုင်လင်းက ကျွန်တော့်ထက် ဆယ့်သုံးနှစ်ပဲ ကြီးတာလေ။ ပြီးတော့ သိပ် အရွယ်တင်တာ။ ခါးကျဉ်ကျဉ် တင်ကားကားနဲ့၊ လမ်းလျှောက်ပုံက ယဉ်နဲ့နဲ့။

သူက မျက်နှာကို စက္ကူလက်ကိုင်ပဝါလေးနဲ့ မကြာခဏ ချွေးသုတ်တယ်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတိမ်းတိမ်းပွေပွေဖြစ်လာတယ်။ ကူလီတယောက်လို သေတ္တာကို တွန်းပို့နေရတဲ့ ဘဝကို မေ့ပြီး အတွဲနဲ့ လျှောက်နေရသလိုလို ဘာလိုလို။ ဆယ့်သုံးလမ်းထိပ် ရောက်တော့ သူ ပြောပုံကြောင့် ကျွန်တော် တွေသွားတယ်။

“ခဏလေး ရပ်ဦး။ မျက်နှာက ချွေးတွေ သုတ်ပေးမယ်”

ကျွန်တော်က ရပ်ပြီး သူ့ဘက်ကို လှည့်ပေးလိုက်တော့ ကျွန်တော့်နဖူးနဲ့ ပါးပြင်နှစ်ဖက်က ချွေးတွေကို သေသေချာချာ သုတ်ပေးတယ်။ သူ့သုတ်ပုံက တခါတလေ လုပ်တာမျိုး မဟုတ်ဘဲ အမြဲတမ်း လုပ်ပေးနေကျ ပုံစံမျိုး။ ပြီးတော့ မျက်လုံးရွဲကြီးတွေ အရည်လဲပြီး သူ ပြုံးနေတယ်။ နောက်မှ ကျွန်တော် သတိရတယ်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်က လမ်းမကြီးရဲ့ အလယ်ကောင်မှာပါလား။

“ကဲ... ခပ်သွက်သွက် ဆက်သွားကြရအောင်” လို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ပြီး ဆက်လျှောက်ကြတယ်။

မကြာခင် ကျွန်တော်တို့ ရပ်လိုက်ကြပြန်တယ်။ ဦးလေးဖန် လို့ခေါ်တဲ့ ခါးကုန်းကုန်းနဲ့ အဘိုးကြီးတယောက်နဲ့ တွေ့လို့ပါ။ အဘိုးကြီးက စားသောက်ဆိုင် တဆိုင်ထဲကနေ သွားကြားထိုးရင်း ထွက်လာတာ။ အိုင်လင်းက မိတ်ဆက်ပေးတော့ ဦးလေးဖန် ဆိုတဲ့ အဘိုးကြီးက ကျွန်တော့်ကို အကဲခတ်တဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ ကြည့်နေတယ်။ သူ့မျက်နှာက အရိုးပေါ် အရေတင်။ အိုင်လင်းနဲ့ စကားပြောရင်း ကျွန်တော့်ကိုပဲ အကဲခတ်နေမှန်း သိသာနေတယ်။ ကျွန်တော်က ဒီအတိုင်း ရပ်စောင့်နေရတာပေါ့။ ခဏနေမှ အိုင်လင်းက စကား ဖြတ်လိုက်တယ်။

“ဦးလေးဖန်၊ ကျွန်မတို့ ကိစ္စရှိလို့ သွားလိုက်ဦးမယ်နော်။ နောက်မှ ဆက်ဆွေးနွေးကြတာပေါ့”

“အိုကေ... အိုကေ၊ ဦးလေး လာခဲ့မယ်လေ”

သွားကြားထိုးရင်း နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်သွားတဲ့ အဘိုးကြီးရဲ့ မျက်နှာ သိပ်မသာ။

ကျွန်တော်တို့ မြောက်ဘက်ကို ဆက်လျှောက်ခဲ့ကြတယ်။ လမ်းမှာ အိုင်လင်းက အဘိုးကြီးအကြောင်း ပြောလိုက်လာတယ်။

တရုတ်ပြည်မှာတုန်းက မစ္စတာဖန်ဟာ နာမည်ကြီး စာရေးဆရာ တဲ့။ ပြီးတော့ အစိုးရမဂ္ဂဇင်း တစောင်မှာ အယ်ဒီတာလည်း လုပ်သေးတယ်

တဲ့။ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်၊ အမေရိကန် မရောက်ခင်မှာပေါ့။ သူ့မိန်းမက သူ့ထက် နှစ်နှစ်ဆယ် ငယ်တယ် တဲ့။ စူပါမားကက်ကြီး တခုမှာ အလုပ်ရတော့ မစ္စတာဖန် တယောက်တည်း အိမ်မှာ စာရေးနိုင်တယ် တဲ့။ မကြာသေးခင်က သုံးတဲ့ ဝတ္ထု ရှည် တပုဒ် သူ ရေးပြီးသွားတယ်။ ထုံးစံအတိုင်း အိုင်လင်းတိုက်က ထုတ်ပေးရ မယ်ပေါ့။ သူ့အမျိုးသား မဆုံးခင်က ကတိပေးထားခဲ့လို့ တဲ့။ မဆုံးခင် တပိုင်းတစ ဖတ်ပြီး သဘောကျလို့ တဲ့။ ခုတော့ ယောက်ျား ထားခဲ့တဲ့ ကတိအတိုင်း အိုင်လင်း ထုတ်ပေးရတော့မယ် တဲ့။

‘မဟာမိတ်’ ဆိုတဲ့ အိုင်လင်းရဲ့ စာအုပ်တိုက်က သေးသေးလေး။ အလုပ်သမား သုံးယောက်ပဲ ရှိတယ်။ သုံးယောက်စလုံး နေ့စားတွေချည်း။ ယောက်ျား လက်ထက်က ထွက်ခဲ့တဲ့ စာအုပ်ဟောင်းတွေ ပြန်ရိုက်နေရလို့ သူ ခံသာနေတာ။ သူ့အမျိုးသားက ဝါသနာပါလို့ ဒေါ်လာ နှစ်ဆယ့်ငါးသိန်းလောက် ရင်းပြီး စာအုပ်တိုက် ထောင်ထားတာ။ သူ့ လက်ရှိအလုပ်က ဆေးဝါးထုတ်လုပ် ရေး တဲ့။ စာပေကို ဝါသနာပါလွန်းလို့ ပုံနှိပ်စက်ကလေး တလုံး ဝယ်၊ စာရေး ဆရာတွေ၊ ကဗျာဆရာတွေနဲ့ ပေါင်းပြီး လုပ်ငန်း စခဲ့တာ တဲ့။ အလုပ်စတော့ အိုင်လင်းက အယ်ဒီတာ တဲ့။ ခုတော့ တိုက်ပိုင်လည်း သူ၊ မန်နေဂျာလည်း သူ ဖြစ်နေပြီပေါ့။

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် ဆက်လျှောက်ကြတယ်။ လမ်းထဲမှာ ကိုရီးယားစာလုံး ဆိုင်းဘုတ်နဲ့ ဆိုင်တွေ အများကြီး တွေ့ရတယ်။ ပြတင်းပေါက် တွေ အများကြီးနဲ့ တိုက်ကလေးရှေ့ ရောက်တော့ အိုင်လင်းက ဆက်ပြောတယ်။ မစ္စတာဖန်ရဲ့ ပထမတွဲကို သူ တည်းဖြတ်ပြီးပြီ တဲ့။ ဝတ္ထုနာမည်က ‘လူနဲ့ ဝက်’ တဲ့။

“အိုင်လင်းကတော့ လုံးဝ မကြိုက်ဘူး။ ဇာတ်ကြောင်းက လည်နေပြီး ဇာတ်လမ်းက ပျင်းစရာကြီး။ ဘယ်လိုလုပ် ရောင်းရမလဲ ဆိုတာ စဉ်းစားလို့ကို မရဘူး။”

ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းကို အချိန်မီ ရောက်သွားတယ်။ အိမ်ပြန်ရောက် တော့ လက်ဆွဲသေတ္တာကို ဧည့်ခန်းထဲမှာ ထားခဲ့ပြီး ဆမ်မိုဆီ တန်းသွားတယ်။ နေဝင်ပြီဖြစ်လို့ လမ်းမီးတွေ၊ ဆိုင်းဘုတ်မီးတွေ လင်းထိန်လာပြီ။ ကျွန်တော့် ခေါင်းထဲမှာ အိုင်လင်း အကြောင်းပဲ တဝဲလည်လည်။